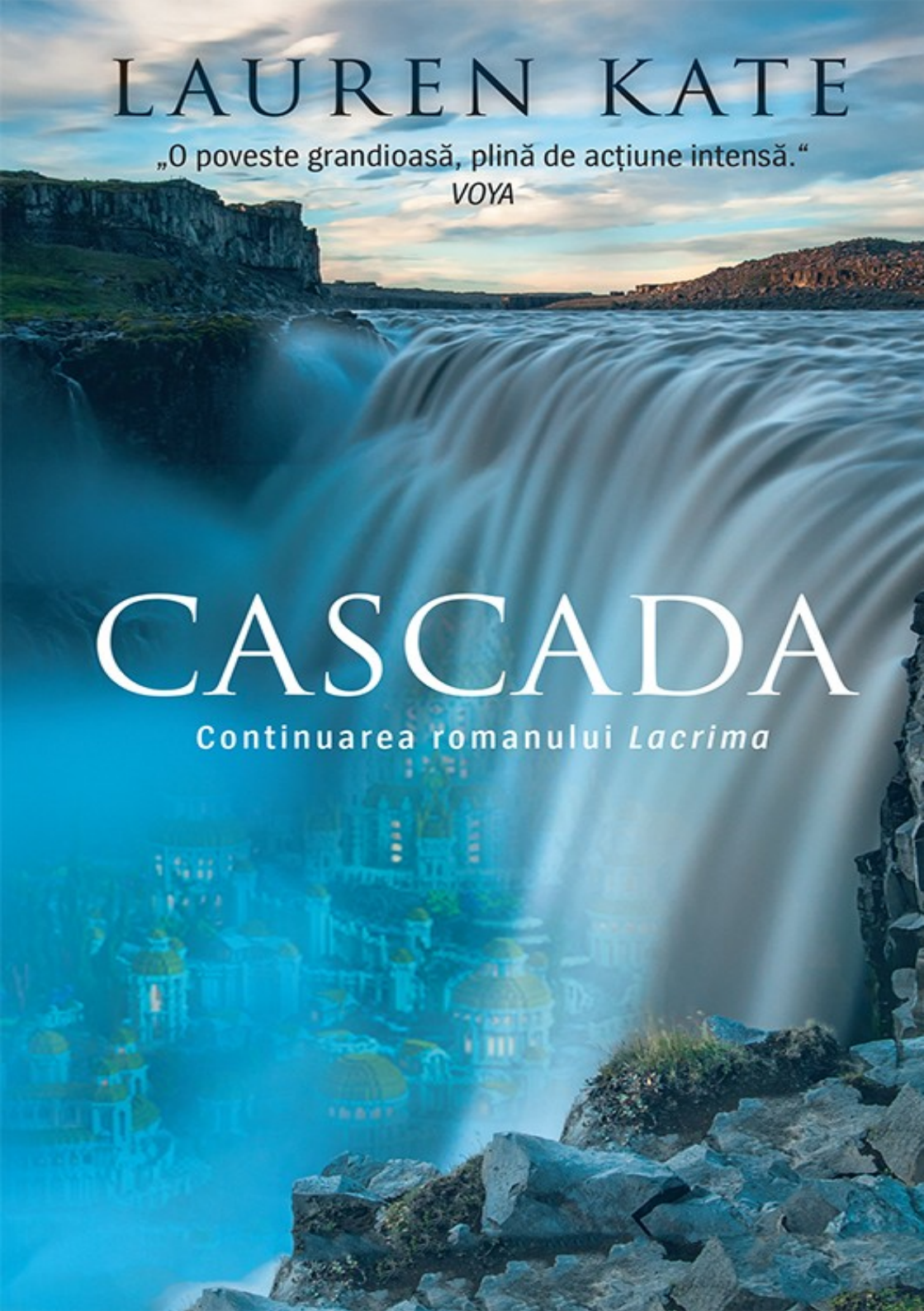
LAUREN KATE
„O poveste grandioasă, plină de acțiune intensă.“
VOYA
CASCADA
Continuarea romanului Lacrima

Lauren Kate

Cascada

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KATE, LAUREN
Cascada/Lauren Kate; trad. Andra-Elena Agafiţei prin Lingua Connexion.— Bucureşti: Editura RAO, 2017
ISBN 978-606-776-144-3

I. Agafiţei, Andra Elena (trad.)

821.111

Lauren Kate
Waterfall
Copyright © 2014 by Lauren Kate
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Andra-Elena Agafiţei
prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2017

ISBN 978-606-776-144-3

Pentru Veneţia

Este satisfăcător să credem
că între greutatea oceanului
şi greutatea sensului ar putea
exista, într-un fel, o legătură.

JOE WENDEROTH,
THE WEIGHT OF WHAT IS THROWN

1

A TREIA LACRIMĂ

Cerul plânse. Întristarea inundă pământul.

Starling deschise gura ca să prindă stropii de ploaie care cădeau prin gaura cordonului ei. Sanctuarul transparent al Originarei era înălţat deasupra focului precum cortul comod al unui vilegiaturist. Izola potopul, cu excepţia unei mici deschideri de deasupra, menită să evacueze fumul focului şi să permită pătrunderea unei mici cantităţi de apă de ploaie.

Picăturile îi umeziră limba. Erau sărate.

Gustă copacii dezrădăcinaţi, oceanele care revendicau pământul. Gustă apa tulbure de pe litoral şi golfurile inundate. Florile sălbatice ofilite, munţii arizi, totul era otrăvit cu sare. Milioane de cadavre în putrefacţie.

Lacrimile Eurekăi făcuseră toate acestea – şi mai mult.

Starling plescăi din buze, căutând altceva în ploaie, închise ochii şi plimbă apa de ploaie prin gură, ca un degustător de vinuri. Încă nu simţea gustul săgeţilor atlante care brăzdau cerul. Încă nu gusta marginile lui Atlas cel Rău.

Acesta era un lucru bun, dar inducea confuzie. Lacrimile vărsate de fata Şirului Lacrimilor erau menite să aducă înapoi Atlantida. Singurul obiectiv al Originarilor fusese să împiedice vărsarea acelor lacrimi.

Din păcate, aceştia eşuaseră.

Şi ce se întâmplase? Potopul era aici, dar unde îi era conducătorul? Eureka adusese calul, dar nu şi călăreţul. Se abătuse Şirul Lacrimilor? Ceva nu funcţionase cum trebuie, în direcţia corectă?

Starling se aplecă deasupra focului şi îşi studie hărţile

nautice. Lacrimile şiroiau pe laturile cordonului în valuri, scoţând în evidenţă căldura şi strălucirea spaţiului cu miros de *citronella* din interior. Dacă Starling ar fi fost altcineva, ar fi putut să stea cu o cană cu lapte cu cacao şi cu un roman şi să lase ploaia să o poarte într-o altă lume.

Dacă ea ar fi fost altcineva, bătrâneţea ar fi omorât-o cu milenii în urmă.

Era miezul nopţii în pădurea naţională Kisatchie din centrul Louisianei. Starling îi aşteptase pe ceilalţi încă de la ora prânzului. Ştia că aveau să vină, deşi nu discutaseră despre acest loc. Fata izbucnise în plâns atât de brusc. Potopul ei îi împrăştiase pe Originari de-a lungul noii mlaştini groaznice, iar ei nu avuseseră timp să-şi plănuiască regruparea. Dar aici era zona în care aveau să se întâlnească.

Cu o zi în urmă, înainte ca Eureka să plângă, acest loc se afla la o distanţă de două sute douăzeci şi cinci de kilometri de golf. Acum, era o fărâmă din litoralul care dispărea puţin câte puţin. Mlaştina – cu malurile ei, drumurile noroioase, sălile de dans, stejarii răsuciţi veşnic verzi[1], vilele antebelice şi camionetele – zăcea scufundată într-o mare de lacrimi egoiste.

Şi, undeva acolo, înota Ander, băiatul îndrăgostit de fata care făcuse asta. Când se gândea la trădarea acestuia, indignarea clocotea în Starling.

Dincolo de strălucirea flăcării, în ploaia piezişă, o siluetă ieşi din pădure. Critias îşi purta cordonul ca pe un impermeabil greu, pe care doar Originarii îl vedeau. Lui Starling i se păru mai mic. Ştia la ce se gândea acesta:

„Ce nu a fost în regulă? Unde este Atlas? De ce suntem încă vii?“

Când ajunse la marginea cordonului lui Starling, Critias se opri. Amândoi se pregătiră pentru explozia dură care avea să semnaleze unirea cordoanelor lor.

Momentul unirii îi lovi ca fulgerul. Starling îşi încrucişă braţele ca să reziste rafalei; Critias îşi miji ochii şi înaintă

[1] *Live oak tree,* în original *(Quercus virginiana),* specie de stejar veşnic verde, din sud-estul Statelor Unite ale Americii (n.tr.)

cu greu. Părul ei se unduia ca o pânză de păianjen, în timp ce fălcile lui fâlfâiau ca nişte steaguri.

Starling observă aceste trăsături deloc măgulitoare ale lui Critias şi văzu că la rândul lui o studia. Ea se linişti la gândul că Originarii îmbătrâneau doar atunci când simţeau afecţiune.

— Veneţia nu mai există, spuse Starling în timp ce Critias îşi încălzea mâinile în faţa focului. Ea îşi coordonase senzaţia papilelor gustative cu diagramele. Cea mai mare parte din Manhattan, tot golful…

— Aşteaptă-i pe ceilalţi. Critias dădu din cap arătând spre întuneric. Sunt aici.

Chora veni clătinându-se către ei din est, Albion, din vest, furtuna strălucind în cordoanele lor. Se apropiară de cordonul lui Starling şi înţepeniră, pregătindu-se pentru intrarea neplăcută. Când cordonul ei îi absorbi, Chora privi în altă parte, iar Starling ştiu că aceasta nu voia să rişte să se simtă melancolică sau patetică. Nu voia să rişte să simtă nimic. Aşa trăise vreme de mii de ani, fără să pară sau să se simtă vreodată mai bătrână decât un muritor de vârstă mijlocie.

— Starling evaluează efectele dezastrului produs, spuse Critias.

— Nu contează.

Albion se aşeză. Părul lui argintiu era ud, frumosul costum gri îi era acum pătat cu noroi şi rupt.

— Nu contează un milion de morţi? întrebă Critias. În drumul tău, nu ai văzut distrugerile cauzate de lacrimile ei? Mereu ai spus că suntem protectorii Lumii Trezite.

— Ce contează acum este Atlas!

Starling se uită în altă parte, jenată de izbucnirea lui Albion, deşi îi împărtăşea acestuia frustrarea pe care o resimţea. Mii de ani, Originarii se luptaseră să prevină ascensiunea unui inamic pe care nu îl întâlniseră în carne şi oase. Suferiseră mult timp din cauza proiecţiilor minţii sale îngrozitoare.

Captiv în tărâmul scufundat al Lumii Adormite, Atlas şi regatul său nici nu îmbătrâneau, nici nu dispăreau. Dacă

Atlantida s-ar fi înălţat, locuitorii acesteia ar fi revenit la viaţa pe care o avuseseră înainte de scufundarea insulei lor. Atlas ar fi fost un bărbat puternic în vârstă de douăzeci de ani, în floarea vieţii. Înălţarea ar fi făcut ca timpul să curgă din nou pentru el.

Ar fi fost liber să urmărească Împlinirea.

Dar, până la înălţarea Atlantidei, singurele lucruri care se agitau în Lumea Adormită erau visele, intrigile şi minţile îmbolnăvite. De-a lungul timpului, mintea lui Atlas călătorise de multe ori în Lumea Trezită. Ori de câte ori o fată întrunea condiţiile Şirului Lacrimilor, mintea lui Atlas încerca să fie în preajma ei, ca să o determine să verse lacrimile care l-ar fi făcut să domnească din nou. Acum, el sălăşluia în Brooks, prietenul fetei.

Originarii erau singurii care îl recunoşteau pe Atlas de fiecare dată când punea stăpânire pe corpul unei persoane apropiate fetei Şirului Lacrimilor. Atlas nu reuşise niciodată – parţial din cauză că Originarii omorâseră treizeci şi şase de fete din Şirul Lacrimilor, înainte ca zeul să le poată face să plângă. Cu toate acestea, cu fiecare dintre vizitele sale, răutatea lui unică pătrundea în Lumea Trezită.

— Toţi ne amintim aceleaşi lucruri întunecate, spuse Albion. Dacă mintea lui Atlas a fost atât de distructivă în alte corpuri, provocând războaie şi omorând nevinovaţi, imaginaţi-vă mintea şi corpul lui unite, trezite, şi în lumea noastră. Gândiţi-vă ce s-ar întâmpla dacă i-ar reuşi Împlinirea.

— Aşadar, spuse Critias, unde este? Ce aşteaptă?

— Nu ştiu. Albion îşi încleştă pumnul deasupra focului până când mirosul cărnii arse îl făcu să îl îndepărteze. Toţi am fost acolo. Am văzut-o plângând!

Starling se gândi la acea dimineaţă. În momentul în care lacrimile Eurekăi căzuseră, tristeţea ei păruse fără margini, ca şi cum nu s-ar fi terminat niciodată. Păruse că fiecare lacrimă vărsată ar fi distrus lumea înzecit…

— Aşteaptă, spuse ea. Odată cu întrunirea condiţiilor profeţiei ei, trebuiau să cadă trei lacrimi.

— Fata plângea în hohote. Albion o ignoră. Nimeni nu o lua în serios pe Starling. În mod evident, cele trei lacrimi necesare au fost vărsate.

— Şi altele în plus.

Chora îşi ridică privirea spre ploaie. Critias îşi scărpină barba argintie.

— Suntem siguri?

Urmă o pauză şi se auzi un tunet. Ploaia trecu prin gaura din cordon.

O lacrimă pentru a sfărâma învelişul Lumii Trezite. Critias cântă încet versul din Cronici, moştenite de la străMoşul Leander.

— Aceasta este lacrima care ar fi iniţiat potopul.

O a doua lacrimă, pentru a se infiltra prin rădăcinile Pământului. Starling simţea cum fundul mării se răspândea. Ştia că a doua lacrimă fusese vărsată.

Dar cum rămânea cu a treia, cea mai importantă lacrimă?

O a treia pentru a trezi Lumea Adormită şi pentru a permite vechilor regate să existe din nou, rostiră la unison cei patru Originari. Aceasta era lacrima care conta. Aceasta era lacrima care avea să-l aducă înapoi pe Atlas.

Starling îi privi pe ceilalţi.

— Cea de-a treia lacrimă a căzut pe Pământ sau nu?

— Probabil că a prins-o ceva, mormăi Albion. Piatra tunetului pe care o avea, mâinile ei…

— Ander.

Critias îl întrerupse. Din cauza nervilor, Albion vorbi pe un ton ridicat:

— Chiar dacă s-a gândit să o prindă, nu ar şti cum s-o folosească.

— Acum, el e de partea lui, nu de a noastră, spuse Chora. Dacă a treia lacrimă a fost vărsată şi prinsă, băiatul îi controlează destinul. Ander nu ştie că Şirul Lacrimilor are legătură cu ciclul lunar. Nu va fi pregătit pentru Atlas, care nu se va da în lături de la nimic pentru a obţine cea de-a treia lacrimă înainte de următoarea lună plină…

— Starling, spuse brusc Albion. Unde i-a purtat vântul

pe Ander şi pe Eureka?

Fata îşi retrase limba, mestecă şi înghiţi, apoi râgâi încet.

— Piatra o protejează. Abia dacă îi simt gustul, dar cred că Ander călătoreşte spre est.

— Este evident încotro se îndreaptă şi pe cine caută, spuse Chora. În afară de noi patru, o singură persoană cunoaşte răspunsurile pe care cei doi le caută.

Albion se încruntă privind spre foc. Când expiră, flacăra îşi dublă dimensiunea.

— Iertaţi-mă. Inhală controlat, ca să potolească focul. Când mă gândesc la Solon… îşi arătă dinţii, îşi înăbuşi un sentiment neplăcut. Sunt bine.

Starling nu mai auzise rostit de mulţi ani numele Originarului pierdut.

— Dar Solon s-a pierdut, spuse ea. Albion l-a căutat şi nu l-a găsit…

— Poate că Ander îl va căuta mai bine, spuse Critias.

Albion îl apucă pe Critias de gât, îl ridică în aer şi îl ţinu deasupra focului.

— Crezi că nu l-am căutat pe Solon din clipa în care a plecat? Aş mai îmbătrâni un secol ca să-l găsesc.

Critias dădu din picioare, iar Albion îl eliberă. Cei doi îşi îndreptară hainele.

— Calmează-te, Albion, spuse Chora. Nu ceda vechilor rivalităţi. La un moment dat, Ander şi Eureka trebuie să iasă la suprafaţă ca să ia aer. Starling va reuşi să-i localizeze.

— Întrebarea este, spuse Critias, Atlas îi va găsi primul? Fiind în corpul lui Brooks, va avea cum să o atragă.

Fulgerul străluci în jurul cordonului. Apa cuprinse gleznele Originarilor.

— Trebuie să găsim o cale de care să profităm. Albion privi spre foc. Nimic nu este mai puternic decât lacrimile ei. Ander nu poate fi cel care trebuie să se afle în posesia unei asemenea puteri. El nu este ca noi.

— Trebuie să ne concentrăm asupra lucrurilor pe care le cunoaştem, spuse Chora. Ştim că Eureka a aflat de la

Ander că, dacă un Originar moare, vor muri şi ceilalţi.

Starling dădu din cap; acesta era adevărul.

— Ştim că o protejează de noi folosindu-se de pelinul nostru dulce, care ne-ar extermina pe toţi, dacă vreunul dintre noi l-ar inhala. Chora îşi bătu uşor buzele cu degetele. Eureka nu ar folosi pelinul dulce. Îl iubeşte pe Ander prea mult ca să-l omoare.

— Îl iubeşte acum, zise Critias. Spune-mi un lucru mai înfocat decât emoţiile unei adolescente.

— Îl iubeşte. Starling îşi ţuguie buzele. Sunt îndrăgostiţi. Simt asta în vântul din jurul acestei ploi.

— Bun, spuse Chora.

— Cum poate dragostea să fie ceva bun?

Starling era uimită.

— Trebuie să iubeşti ca să poţi să suferi din dragoste. O inimă frântă te face să plângi.

— Încă o lacrimă loveşte Pământul şi Atlantida se înalţă, spuse Starling.

— Dar dacă am intra în posesia lacrimii Eurekăi înainte ca Atlas să ajungă la ea?

Chora îi lăsă pe ceilalţi să se gândească la întrebarea ei. Un zâmbet apăru pe chipul lui Albion.

— Atlas are nevoie de noi pentru a-şi desăvârşi înălţarea.

— Ne-ar considera foarte utili, spuse Chora.

Starling îşi scutură noroiul de pe pliul rochiei.

— Sugerezi să ne aliem cu *Atlas*?

— Eu cred că ne sugerează să-l şantajăm pe Cel Rău, râse Critias.

— Spune-i cum vrei, zise Chora. Este un plan. Îl găsim pe Ander, intrăm în posesia oricărei lacrimi; poate generăm mai multe. Apoi, le folosim ca să-l atragem pe Atlas, care va trebui să ne mulţumească pentru marele dar al libertăţii lui.

Tunetul scutură pământul. Fumul negru ieşi răsucindu-se prin deschizătura cordonului.

— Eşti nebună, spuse Critias.

— Este un geniu, rosti Albion.

— Mie îmi este frică, zise Starling.

— Frica este pentru rataţi. Chora se lăsă pe vine şi lovi focul cu un băţ ud. Când e următoarea lună plină?

— Peste zece nopţi, spuse Starling.

— E timp suficient – Albion râmji privind în depărtare – pentru ca toate să se schimbe în ultima clipă.

2

APROPIEREA DE ŢARM

Suprafaţa argintie a oceanului dansa deasupra capului Eurekăi. Picioarele ei se zbăteau spre acesta – impulsul de a ieşi la aer era irezistibil dar ea se opri.

Acesta nu era căldurosul golf Vermilion de acasă. Eureka păşea în interiorul unei sfere transparente, într-un ocean întunecat şi haotic, din cealaltă parte a lumii. Existenţa sferei şi călătoria pe care fata o făcuse în interiorul acesteia erau posibile datorită pandantivului pietrei tunetului pe care îl purta în jurul gâtului. Eureka îl moştenise la moartea mamei ei, Diana, dar abia recent îi descoperise adevărata putere: când îl purta sub apă, în jurul ei apărea o sferă asemănătoare unui balon.

Motivul pentru care scutul pietrei tunetului o proteja acum o uluia pe Eureka. Făcuse singurul lucru pe care nu trebuia să-l facă. Plânsese.

Crescuse ştiind că îi era interzis să plângă, o trădare faţă de Diana, care o pălmuise ultima dată când plânsese, cu opt ani în urmă, pe când Eureka era doar o copilă, când părinţii ei se despărţiseră.

„Să nu mai plângi niciodată.“

Dar Diana nu îi spusese niciodată de ce.

Apoi, moartea ei o trimise pe Eureka în căutarea răspunsurilor. Descoperise că lacrimile ei nevărsate aveau legătură cu o lume captivă sub ocean. Dacă acea Lume Adormită s-ar fi înălţat, ar fi distrus Lumea Trezită, lumea ei, pe care învăţa să o iubească.

Nu reuşise să prevină ce s-a întâmplat mai târziu. Se dusese în curtea din spate ca să-i găsească pe fraţii ei gemeni în vârstă de patru ani, William şi Claire, bătuţi şi

legaţi la gură de monştrii care îşi spuneau Originari. O văzuse pe Rhoda, cea de-a doua soţie a tatălui ei, murind ca să-i salveze pe copii. Îşi pierduse cel mai vechi prieten, Brooks, în faţa unei forţe prea întunecate pentru a o înţelege.

Lacrimile se iviseră. Eureka plânsese.

Fusese un potop. Norii de furtună şi mlaştina din spatele casei se uniseră cu mâhnirea ei şi explodaseră. Orice loc şi orice persoană fuseseră măturate într-o mare nouă, sărată şi sălbatică. În mod miraculos, scutul pietrei tunetului le salvase şi vieţile oamenilor la care ţinea cel mai mult.

Eureka îi privi cum dădeau acum din picioare, nesiguri lângă ea. William şi Claire în pijamalele lor identice cu Superman. Privi spre tatăl ei, cândva elegant, Trenton, cu inima fulgerată de jindul pentru soţia care căzuse din cer ca o picătură de ploaie, făcută din sânge şi oase. La prietena ei, Cat, pe care nu o mai văzuse niciodată atât de speriată. Şi la Ander, băiatul care, cu un singur sărut magic din seara anterioară, se transformase din iubit în confidentul ei.

Scutul Eurekăi îi salvase de la înec, dar Ander era cel care îi ghidase peste ocean, spre ceea ce promisese că era un refugiu. Băiatul era un Originar, în ciuda faptului că nu îşi dorea asta. Îşi părăsise cruda lui familie pentru Eureka, jurând să o ajute. Ca Originar, respiraţia lui, Zefirul, era mai teribilă decât cel mai puternic vânt. Îi purtase peste Atlantic cu o viteză imposibilă.

Eureka nu ştia cât durase călătoria sau cât de departe ajunseseră. La această adâncime, oceanul părea neschimbat, întunecat şi rece, iar telefonul mobil al lui Cat, singurul care trecuse de scut, se închisese cu puţin timp în urmă. Eureka nu putea să măsoare trecerea timpului decât cu ridurile albe de la colţurile gurii lui Cat, cu huruitul stomacului tatălui ei şi cu dansul ghemuit al lui Claire, care însemna că trebuia, cu adevărat, să-şi facă nevoile.

Ander propulsă scutul mai aproape de suprafaţă cu o mişcare înceată. Eureka era nerăbdătoare să iasă din el şi îngrozită de ce ar fi urmat să găsească de partea cealaltă.

Lumea se schimbase. Lacrimile ei o schimbaseră. Sub ocean, erau în siguranţă. Deasupra, s-ar fi putut îneca.

Eureka rămase nemişcată în timp ce Ander îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte.

— Aproape am ajuns, spuse el.

Deja discutaseră despre cum aveau să se apropie de ţărm. Ander îi explică faptul că valurile oceanului erau înşelătoare şi că, prin urmare, ieşirea lor din scut trebuia calculată. Furase o ancoră specială de la Originari, care avea să se prindă de o stâncă şi să le ofere stabilitate – dar, apoi, trebuiau să treacă prin limitele scutului.

Claire era cheia. În vreme ce atingerile celorlalţi se loveau de o rezistenţă ca de piatră, mâinile micuţei treceau prin marginile scutului ca focul prin ceaţă. Îşi băga mâinile, rotindu-le pe suprafaţa acestuia, desenând cu degetul o ieşire invizibilă. Încheieturile mâinilor ei intrau şi ieşeau din scut aşa cum fantomele treceau prin uşi.

Fără puterea lui Claire, scutul s-ar fi spart ca o bulă când ar fi ieşit la suprafaţă şi ar fi atins aerul. Toţi cei dinăuntru s-ar fi împrăştiat precum cenuşa în mare.

Aşa că îndată ce Ander avea să găsească o stâncă potrivită, Claire urma să devină deschizătoarea lor de drumuri. Mâinile ei aveau să treacă prin scut şi să prindă ancora de stâncă. Până când ceilalţi ajungeau pe mal, braţele fetiţei aveau să rămână parţial înăuntru şi parţial în afara scutului, ţinându-l deschis ca ei să treacă, împiedicându-l să se spargă în vânt.

— Nu-ţi face griji, William, îi spuse Claire fratelui ei, care era mai mare cu nouă minute. Am puteri magice.

— Ştiu.

William se aşeză cu picioarele încrucişate în poala lui Cat, pe podeaua transparentă a scutului, jucându-se cu bulinele de pe pijamaua lui. Sub ei, marea forma dealuri şi văi de resturi. Fâşii negre de alge se loveau de scut ca nişte bărbi nepieptănate. Ramurile de coral se ciocneau de laturile acestuia.

Cat îi cuprinse umerii băieţelului. Prietena Eurekăi era inteligentă şi îndrăzneaţă – făcuseră autostopul împreună

spre New Orleans, Cat purtând doar un sutien şi o pereche de blugi tăiaţi şi cântând melodii vulgare marinăreşti, pe care le învăţase de la tatăl ei. Eureka îşi dădea seama că prietena ei credea că planul care o implica pe Claire era o idee proastă.

— Este doar un copil, spuse Cat.

— Acolo. Ander arătă spre o stâncă mare acoperită cu crustacee, aflată la trei metri deasupra capului. Aceea.

Spuma albă strălucea de sub crăpăturile acesteia. Suprafaţa stâncii se afla deasupra apei.

Eureka îşi uni braţul cu al lui Ander pentru a propulsa scutul mai sus. Negrul apei se transformă într-un gri-deschis. Când se apropiară îndeajuns de mult cât să nu ajungă la suprafaţă, Eureka apucă piatra tunetului şi se rugă Dianei să iasă în siguranţă.

Cu toate că doar ea putea înălţa scutul în care călătoreau, Ander era capabil să îl ţină ridicat pentru o vreme. Avea să iasă ultimul.

El o studie pe Eureka. Ea îşi coborî privirea, întrebându-se cum o vedea. Intensitatea privirii lui o neliniştise când îl întâlnise pentru prima dată, pe drumul de la periferia oraşului New Iberia. Apoi, cu o seară în urmă, îi spusese că o urmărise mulţi ani, de când erau amândoi foarte tineri. Renunţase la toate lucrurile pe care fusese învăţat să le creadă despre ea. Spunea că o iubea.

— Când vom ajunge deasupra oceanului, spuse el, vom vedea lucruri îngrozitoare. Trebuie să vă pregătiţi.

Eureka dădu aprobator din cap. Simţise greutatea lacrimilor pe care le vărsase. Ştia că potopul ei era mai groaznic decât orice coşmar. Era responsabilă pentru orice ar fi pândit deasupra şi plănuia să-şi răscumpere greşeala.

Ander îşi deschise rucsacul şi scoase ceva ce părea a fi un ţăruş argintiu, de douăzeci de centimetri, cu un inel de mărimea unei verighete în partea superioară. Apăsă un buton pentru a elibera patru vârfuri de la baza ţăruşului, transformându-l într-o ancoră. Când trase de inel, un lanţ subţire cu zale argintii ieşi din partea superioară.

Eureka atinse ciudata ancoră, uimită de cât de uşoară

era. Cântărea mai puţin de două sute de grame.

— Drăguţă.

William atinse vârfurile strălucitoare ale ancorei, care se ramificau la margini şi a căror textură, parcă bătută cu ciocanul, le făcea să semene cu nişte mici cozi de sirenă.

— Este din oricalc, spuse Ander, o substanţă străveche, extrasă din Atlantida, mai puternică decât orice altceva din Lumea Trezită. Când strămoşul meu Leander a părăsit Atlantida, avea cinci bucăţi de oricalc. Familia mea le-a păstrat timp de o mie de ani. Lovi uşor rucsacul şi reuşi să zâmbească misterios şi seducător. Până acum.

— Ce sunt celelalte jucării?

Claire se ridică pe vârfuri şi băgă o mână în rucsacul lui Ander. El o ridică în braţe şi zâmbi în timp ce îşi închise rucsacul. Îi înmână ancora.

— Acest lucru este foarte preţios. De îndată ce ancora se prinde de stâncă, trebuie să te ţii de lanţ cât poţi de bine.

Zalele din oricalc zăngăniră în mâinile lui Claire.

— Mă voi ţine strâns.

— Claire… cu degetele. Eureka îi mângâie uşor părul surorii ei, încercând să-i spună că acesta nu era un joc. Se gândi la ce ar fi spus Diana. Cred că eşti foarte curajoasă.

Fetiţa îi zâmbi.

— Curajoasă şi cu puteri magice?

Eureka îşi alungă un nou impuls ciudat de a plânge.

— Curajoasă şi cu puteri magice.

Ander o ridică pe Claire deasupra capului. Fata îşi puse picioarele pe umerii lui şi îşi împinse întâi un pumn, apoi pe celălalt, exact aşa cum o învăţase acesta. Degetele ei trecură prin scutul pietrei tunetului, iar micuţa aruncă ancora către stâncă. Eureka o privi plutind în sus şi dispărând. Apoi, lanţul deveni rigid, iar scutul tremură ca o pânză de păianjen lovită de o stropitoare. Dar nu lăsă apa să pătrundă şi nici nu se rupse.

Ander trase de lanţ.

— Perfect.

Trase şi mai mult lanţul în interiorul scutului, ridicându-i mai aproape de suprafaţă. Când fură la doar câţiva

centimetri sub valurile înspumate, Ander strigă:

— Plecaţi!

Eureka apucă zalele netede şi reci, trecu de Claire şi începu să urce.

Agilitatea ei o surprinse. Adrenalina îi curgea prin braţe ca un râu. Când traversă limita scutului, suprafaţa oceanului era chiar deasupra ei. Eureka intră în furtună.

Era asurzitoare. Era totul. Era o călătorie în inima ei frântă. Toate momentele în care fusese tristă şi toată mânia pe care o simţise vreodată se manifestau în acea ploaie, îi înţepa trupul ca gloanţele a o mie de războaie inutile. Scrâşni din dinţi şi gustă sarea.

Vântul bătea dinspre est. Degetele îi alunecară, apoi Eureka se agăţă de lanţul rece în timp ce întinse mâna spre stâncă.

— Ţine-te bine, Claire! încercă să-i strige surorii ei, dar gura i se umplu cu apă sărată. Îşi lipi bărbia de piept şi împinse în sus şi înainte, rapid, şi cu o hotărâre pe care nu o mai cunoscuse. Asta este tot ce poţi? strigă ea prin ploaia torenţială.

Aerul mirosea de parcă fusese electrocutat. Eureka nu vedea dincolo de potop, dar simţea că nu avea ce să vadă altceva. Cum reuşea Claire să reziste în toată apa aceea învolburată? Îşi imagină cum oameni pe care îi iubise se împrăştiaseră prin ocean, iar peştii le ciuguleau ochii. Gâtul îi înţepeni. Scăpă lanţul câţiva centimetri esenţiali. Era în ocean până la piept.

Cumva, degetele ei găsiră partea superioară a stâncii şi o apucă. Se gândi la Brooks, cel mai bun prieten al ei, vecinul din copilăria ei, băiatul care o provocase să devină o persoană mai interesantă în ultimii şaptesprezece ani. Unde era? Ultima dată îl văzuse sărind în ocean. Plonjase după gemenii care căzuseră din barcă. Nu fusese el însuşi. Fusese… Eureka nu suporta ce văzuse. Îi era dor de el, de vechiul Brooks. Aproape că îi auzea vorbitul tărăgănat cu accent sudist în urechea ei neafectată, motivând-o: „Este ca urcatul în nucul pecan, Sepiuţo“.

Eureka îşi imagină că piatra alunecoasă şi rece era o

creangă umbrită şi primitoare. Scuipă sare. Ţipă şi se căţără.

Îşi înfipse coatele în stâncă. Îşi puse un genunchi pe o latură a acesteia. Pipăi în spatele ei, ca să se asigure că rucsacul mov în care era *Cartea iubirii* – cealaltă parte a moştenirii ei de la Diana – era încă acolo. Era.

Primise o parte din cartea tradusă de o femeie în vârstă, al cărei nume era madam Blavatsky. Madam B. Se purtase de parcă mâhnirea Eurekăi ar fi fost plină de speranţă şi de promisiuni. Poate că asta era magia – să priveşti în întuneric şi să vezi lumina pe care cei mai mulţi oameni nu o văd.

Madam Blavatsky era moartă, ucisă de unchii şi de mătuşile lui Ander din clanul Originarilor, dar în clipa în care Eureka luă cartea sub braţ, simţi forţele misterioase îndemnând-o să îndrepte lucrurile.

Ploaia cădea atât de intens, încât îi era dificil să se mişte. Claire se agăţă de lanţ, păstrând scutul permeabil pentru ei. Eureka se aruncă pe stâncă.

În faţa ei se întindeau munţii înconjuraţi de o ceaţă perlată. Genunchii îi alunecară de pe stâncă în clipa în care se întoarse şi îşi cufundă braţul în marea agitată. Simţi mâna lui William. Ander trebuia să-l ridice spre ea.

Apărură nişte degete mici, care o apucară pe Eureka de mână. Strânsoarea fratelui ei era surprinzător de puternică. Ea trase până când reuşi să-l apuce de subsuori şi să-l ridice deasupra suprafeţei. Micuţul miji ochii, încercând să privească furtuna. Eureka se mişcă deasupra lui, căutând să-l protejeze de brutalitatea lacrimilor ei, ştiind că nu era nicio cale de scăpare.

Urmă Cat. Ea practic se lansă din apă în braţele Eurekăi. Alunecă pe stâncă şi strigă, îmbrăţişându-l pe William, îmbrăţişând-o pe Eureka.

— Pisica rezistă!

Scoaterea tatălui ei din scut fu ca o exhumare. Se mişca încet, ca şi când ridicarea lui ar fi necesitat o putere pe care nu sperase niciodată să o posede, deşi Eureka îl aclamase trecând linia de final a trei maratoane şi îl văzuse

împingând haltera care cântărea cât el, în garajul sufocant de acasă.

În cele din urmă, Claire se ridică în braţele lui Ander, deasupra suprafeţei valurilor. Ei ţineau lanţul de oricalc. Vântul le biciuia corpurile. Scutul licărea în jurul lor – până când vârfurile degetelor picioarelor lui Claire trecură de marginile acestuia. Apoi, se despică în ceaţă şi dispăru. Eureka şi Cat îi traseră pe Ander şi pe Claire peste margine şi pe stâncă.

Ploaia ricoşa de pe piatra tunetului pe care fata o purta, lovindu-se de partea inferioară a bărbiei ei. Apa stropea ascendent din ocean şi descendent din cer. Stânca pe care stăteau era îngustă, alunecoasă şi cobora abrupt în ocean, dar măcar reuşiseră toţi să ajungă pe ţărm. Acum, aveau nevoie de un adăpost.

— Unde suntem? strigă William.

— Cred că asta-i luna, spuse Claire.

— Pe lună nu plouă, zise William.

— Îndreptaţi-vă spre deal, strigă Ander în timp ce desprinse ancora de pe stâncă, apăsă butonul ca să retragă vârfurile şi o strecură înapoi în rucsac. Le arătă ţărmul, unde se ridica promisiunea întunecată a unui munte. Cat şi tatăl ei îi luară pe gemeni. Eureka îşi privi familia din spate, în timp ce se strecura şi aluneca de-a lungul pietrelor. Faptul că îi vedea împiedicându-se şi ajutându-se să se ridice, călătorind spre un adăpost despre care nu ştiau dacă exista, o făcea să se deteste. Îi adusese pe ei – şi pe restul lumii – în situaţia asta.

— Eşti sigur că pe-aici trebuie să mergem? îi strigă ea lui Ander chiar dacă observă că stânca pe care ieşiseră la suprafaţă se ridica deasupra mării ca o mică peninsulă.

Apa albă se întindea în toate direcţiile. Se întindea la nesfârşit, fără orizont.

Pentru o clipă, continuă să privească oceanul. Eureka ascultă ţiuitul din urechea dreaptă, nemaiauzind cu ea de la accidentul de maşină în care murise Diana. Asta făcea când era deprimată: privea fix înainte fără să vadă nimic şi asculta sunetul nesfârşit şi singuratic. După moartea

mamei ei, Eureka îşi petrecuse astfel multe luni. Brooks era singurul care o lăsa să intre în aceste transe triste, tachinând-o cu blândeţe atunci când depăşea starea: „Eşti ca un număr din clubul de noapte, fără clubul de noapte“.

Eureka îşi şterse ploaia de pe chip. Nu îşi mai permitea luxul tristeţii. Ander îi spusese că ar fi putut opri potopul. Avea să o facă sau să moară încercând. Se întreba cât timp mai avea la dispoziţie.

— De când plouă?

— De o zi. Ieri-dimineaţă eram în curtea din spatele casei tale.

Cu doar o zi în urmă, nu ştia ce puteau face lacrimile ei. Îşi concentra privirea asupra oceanului, dezlănţuit de o singură zi de ploaie. Ea se aplecă şi privi spre ceva ce sălta pe suprafaţa acestuia.

Era un cap de om.

Eureka ştiuse că, deasupra oceanului, avea să înfrunte lucruri groaznice. Totuşi, văzând ce făcuseră lacrimile ei, această viaţă distrusă… Nu era pregătită. Dar, atunci…

Capul se mişcă dintr-o parte în cealaltă. Un braţ bronzat ieşi din apă. Cineva *înota.* Capul se întoarse spre Eureka, mai luă o gură de aer şi dispăru. După aceea apăru din nou, corpul din spatele acestuia mişcându-se şi plutind pe valuri.

Eureka recunoscu acel braţ, acei umeri, acel cap cu păr negru şi ud. Îl urmărise pe Brooks înotând până la geamandură de când erau mici.

Raţiunea dispăru; predomina uimirea. Îşi duse mâinile pâlnie în jurul gurii, dar înainte ca sunetul numelui lui Brooks să îi alunece pe buze, Ander se aplecă lângă ea.

— Trebuie să plecăm.

Ea se întoarse către el, debordând de acelaşi entuziasm năvalnic pe care îl trăia când trecea linia de final. Îi arătă apa…

Brooks dispăruse.

— Nu, şopti ea. „Întoarce-te.“

Ce prostie. Îşi dorise atât de mult să-şi vadă prietenul, încât mintea ei îl zugrăvise pe valuri.

— Credeam că l-am văzut, şopti ea. Ştiu că este imposibil, dar era chiar acolo.

Arătă neputincioasă cu degetul. Ştia cum părea. Privirea lui Ander o urmări pe a ei, spre locul întunecat dintre valurile în care apăruse Brooks.

— Uită-l, Eureka!

Când ea tresări, vocea lui se calmă.

— Ar trebui să ne grăbim. Familia mea ne va căuta.

— Am traversat oceanul. Cum ne vor găsi aici?

— Mătuşa mea Starling ne poate simţi gustând vântul. Trebuie să ajungem la peştera lui Solon înainte ca ei să ne dea de urmă.

— Dar…

Ea scrută apa în căutarea prietenului ei.

— Brooks nu mai este. Înţelegi?

— Înţeleg că îţi convine mai mult dacă eu îl uit, spuse Eureka.

Se îndreptă spre siluetele umede ale lui Cat şi ale celorlalţi membri ai familiei ei. Ander o ajunse din urmă şi îi blocă drumul.

— Slăbiciunea ta pentru el este incomodă pentru mai mulţi oameni, nu doar pentru mine. Oamenii vor muri. Lumea…

— Oamenii vor muri dacă îmi este dor de cel mai bun prieten al meu?

Tânjea să se întoarcă în timp, ca să fie în camera ei, cu picioarele goale pe piciorul patului. Îşi dorea să miroasă lumânarea cu parfum de smochină de pe biroul ei, pe care o aprindea după ce alerga. Îşi dorea să-i scrie un mesaj lui Brooks despre petele ciudate de pe cravata profesorului de latină, subliniind vreun comentariu neînsemnat făcut de Maya Cayce. Nu îşi dăduse niciodată seama cât de fericită era înainte, cât de amplă şi de indulgentă fusese depresia ei.

— Eşti îndrăgostită de el, spuse Ander.

Ea trecu pe lângă el. Brooks era prietenul ei. Ander nu avea niciun motiv să fie gelos.

— Eureka…

— Ai spus că trebuie să ne grăbim.

— Ştiu că este greu.

Asta o făcu să se oprească. Oamenii care nu o cunoşteau pe Eureka foloseau cuvântul „greu“ când se refereau la moartea Dianei. O făcea să îşi dorească să şteargă acel cuvânt din dicţionar. Greu era un examen la biochimie. Greu era să păstrezi pentru tine o bârfă bună. Greu era să alergi la maraton.

A-i uita pe oamenii pe care îi iubeai nu era greu. Niciun cuvânt nu putea să descrie asta, deoarece, chiar dacă nu îi uitai, ei tot nu mai existau. Eureka îşi înclină capul şi simţi picăturile de ploaie alunecându-i de pe vârful nasului. Probabil că Ander nu suferise niciodată o pierdere atât de mare. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi spus acel lucru.

— Nu înţelegi.

O spusese ca să-l salveze de o situaţie neplăcută, dar, de îndată ce rosti cuvintele, Eureka auzi cât de dur sunau. Simţea că nu mai existau cuvinte; toate erau atât de insuficiente şi de răutăcioase!

Ander se roti spre apă şi oftă exasperat. Eureka văzu Zefirul ieşind printre buzele lui şi lovindu-se în mare. Acesta ridică un val imens, ce se curbă peste Eureka.

Semăna cu valul care o ucisese pe Diana.

Ea îl privi pe Ander şi văzu cum vina i se citea tot mai mult în ochi. Băiatul inhală brusc, ca şi când ar fi vrut să-l retragă. Când îşi dădu seama că nu reuşea, se aruncă spre ea.

Vârfurile degetelor li se atinseră pentru o clipă. Apoi, valul alunecă deasupra lor şi se mări spre ţărm. Eureka fu aruncată în spate, îndepărtându-se de el în spirală, intrând în marea învolburată.

Apa îi intră în nas, se lovi de ţeasta ei şi îi izbi gâtul dintr-o parte în alta. Simţi gustul sângelui şi al sării. Nu recunoscu geamătul îmbibat cu apă care îi ieşea din gură. Când nivelul apei de sub ea scăzu, căzu şi Eureka din val. Pentru o clipă, alerga pe o fâşie de cer. Nu vedea nimic. Se aştepta să moară. Strigă la familia ei, la Cat, la Ander.

Când ateriză pe stâncă, ecoul vocii ei în ploaia rece şi

neîncetată fu singurul lucru care îi spuse că, în mod ridicol, era încă în viaţă.

3

ORIGINARUL DISPĂRUT

În galeria centrală a peşterii lui subterane, Solon luă o înghiţitură din cafeaua turcească neagră ca smoala şi se încruntă.

— Este rece.

Asistenta lui, Filiz, întinse mâna spre cana din ceramică. Mama ei o făcuse special pentru Solon la roata ei şi o arsese în cuptorul propriu, la două peşteri distanţă spre est. Cana, groasă de doi centimetri, era concepută să reţină mai mult timp căldura în peştera din travertin a lui Solon, care rămânea constant pătrunzător de friguroasă.

Filiz avea şaisprezece ani, un păr ondulat şi răvăşit, pe care îl vopsise într-o nuanţă de portocaliu-deschis, şi ochi de culoarea cojii de nucă de cocos. Purta un tricou mulat de un albastru electric, blugi pană de culoare neagră şi un colier strâmt, cu ţepi argintii.

— Era fierbinte când am făcut-o, acum o oră. Fata lucra pentru pustnicul excentric de peste doi ani şi învăţase să se plieze pe toanele lui. Focul încă arde. Voi face mai multă…

— Nu contează! Solon îşi lăsă capul pe spate şi dădu cafeaua pe gât. Se înecă melodramatic şi se şterse la gură cu un braţ palid. Cafeaua ta este un pic mai rea rece decât atunci când eşti transferat din Alcatraz în Siberia.

În spatele lui Solon, Basil chicoti. Cel de-al doilea asistent al bărbatului avea nouăsprezece ani, era înalt şi negricios, avea părul negru şi drept strâns într-o coadă şi o sclipire neastâmpărată în privire. Basil nu era ca restul băieţilor din comunitatea lui. Asculta muzică veche country, nu electronică. Îl idolatriza pe artistul graffiti

Bansky şi, pe câteva dintre stânci, pictase supereroi coloraţi şi distorsionaţi. Credea că făcuse pe ascuns acele desene, dar Filiz ştia că lui îi aparţineau. Îi plăcea să se dea mare cu engleza lui vorbind în proverbe, dar nu le interpreta niciodată corect. Solon îl poreclise „Poetul“.

— Poţi să duci calul la apă, dar cafeaua ta are gust de rahat, spuse Poetul, chicotind sub privirea lui Filiz.

Cei doi păreau mai bătrâni decât şeful lor, al cărui chip palid, cu trăsături sculptate, era la fel de neted ca al unui copil. Solon părea să aibă cincisprezece ani, dar era mult mai bătrân. Avea ochi albaştri strălucitori, iar părul blond şi tuns era vopsit cu pete negre şi maronii de leopard. Se ridică deasupra unui robot argintiu, care era întins pe o masă din lemn.

Numele robotului era Ovid. Avea un metru optzeci înălţime, cu proporţii umane de invidiat, un chip frumos şi privirea goală a unei statui greceşti. Filiz nu văzuse niciodată nimic asemănător şi nu ştia de unde venise. Era complet compus din oricalc, un metal de care nici Poetul şi nici Filiz nu mai auziseră, dar despre care Solon insista că era nepreţuit şi rar.

Ovid era defect. Solon petrecea zile în şir încercând să-l readucă la viaţă, dar lui Filiz nu îi spunea de ce.

Solon era plin de secrete aflate la graniţa dintre magie şi imaginaţie. Era genul de nebun care făcea viaţa interesantă şi periculoasă.

În cei şaptezeci şi cinci de ani de când sosise în acea comunitate turcească îndepărtată, Solon arareori părăsise vastul furnicar de pasaje care duceau spre peştera căreia el îi spunea Norul Mohorât. În subsolul peşterii, avea un atelier. De acolo, o scară în spirală ducea spre camerele de locuit – salonul lui – şi apoi un alt rând de scări, către o mică verandă. Aceasta oferea o privelişte pitorească asupra unui teren cu roci conice, care formau acoperişurile peşterilor vecinilor lui Solon.

Locul magic din Norul Mohorât era însă cascada lui Solon. Rostogolindu-se de la o înălţime de cincisprezece metri, cascada era înaltă cât două etaje şi cuprindea

peretele negru al peşterii. Apa sărată era albă ca un porumbel şi vuia întotdeauna, scoţând un sunet pe care Filiz îl auzea chiar şi după ce pleca de la muncă. În partea de sus a cascadei, o orhidee fucsia se agăţa periculos de vârful pietros, tremurând în vânt. Iar la baza cascadei, un bazin de apă de un albastru-închis mărginea atelierul lui Solon. Poetul îi spusese lui Filiz că un canal lung făcea legătura dintre bazin şi ocean, la sute de kilometri distanţă. Fata tânjea să se scufunde în bazin, dar ştia că nu avea voie. Atât de interzisă era intrarea în Norul Mohorât.

Covoare turceşti atârnau deasupra micilor nişe din salon, delimitând două dormitoare şi o bucătărie. Lumânările pâlpâiau pe un candelabru stalagmită, picăturile acestora formând dealuri vâscoase de ceară. Cranii acopereau pereţii în zigzag. Solon le poziţionase cu atenţie în Galeria Rânjetelor, alegându-le în funcţie de mărime, formă, culoare şi personalitate imaginată.

Solon era şi artistul unui mare mozaic de podea care înfăţişa căsătoria Morţii cu iubirea. În majoritatea nopţilor, după ce renunţa din nou la Ovid, căuta printr-o grămadă de pietre ascuţite nuanţa corectă de albastru translucid pentru voalul de mireasă al lui Cupidon sau strălucirea corectă de roşu pentru colţii Morţii, din care picurau stropi de sânge.

Filiz se specializa în găsirea acestor pietre roşii pe malurile râului local. De fiecare dată când îi aducea lui Solon o piatră acceptabilă, pentru câteva momente, el îi permitea fetei să rătăcească prin holul secret cu fluturi, din spatele dormitorului său. Un izvor termal clocotea înăuntru, aşadar, holul servea şi drept saună naturală. Milioane de specii de insecte înaripate cutreierau camera umedă şi o făceau pe fată să se simtă ca într-unul dintre tablourile lui Jackson Pollock.

— Ştii unde au cafea adevărată? întrebă Solon în timp ce scotocea prin cutia deformată din metal, în care îşi ţinea sculele.

— În Germania, spuseră Filiz şi Poetul şi-şi dădură ochii peste cap.

Bărbatul compara totul cu Germania. Era locul în care fusese bătrân şi îndrăgostit.

Solon, ca toţi Originarii, era bântuit de un blestem antic: dragostea îl seca de viaţă, îmbătrânindu-l rapid. Faptul că ştia asta nu îl împiedicase să se îndrăgostească nebuneşte de o nemţoaică splendidă pe nume Byblis, în urmă cu şaptezeci şi şase de ani. Nimic nu ar fi putut să împiedice acel lucru, îi spusese Solon lui Filiz de multe ori; era destinul lui. Îmbătrânise zece ani aplecându-se pentru primul lor sărut.

Byblis era o fată din Şirul Lacrimilor, iar asta îi adusese moartea. Moartea ei îl întinerise pe Solon la fel de repede pe cât îl îmbătrânise. Fără Byblis, se întorsese la adolescenţa eternă, reprimându-şi emoţiile mai mult decât o făcuse vreodată vreun Originar. Filiz îl surprinsese admirându-şi oglindirea în bazinul din adâncul peşterii lui. Chipul bărbatului radia de o frumuseţe tinerească, dar superficială, care nu sugera existenţa unui suflet.

Solon îşi înfipse mâna în ţeasta lui Ovid şi sondă încreţiturile creierului din oricalc al robotului.

— Nu-mi amintesc dacă am pornit aceste două circuite de aici…

— Ai încercat asta săptămâna trecută, îi aminti Poetul. Marile minţi gândesc la fel.

— Nu, te înşeli. Solon apucă un cleşte între dinţi. Acele cabluri erau diferite, spuse el şi le conectă.

Capul sări de pe umerii robotului şi se rostogoli în sălbăticia întunecată din partea îndepărtată a camerei. Pentru o clipă, Solon şi asistenţii lui ascultară căderea unei picături de apă de pe o stalactită în ochii întotdeauna deschişi ai robotului.

Apoi, se auziră clopoţeii de vânt. Lanţul cu zale plate şi pinioanele triunghiulare care îi prindeau se smuciră înainte şi înapoi pe tavanul peşterii.

— Nu îi lăsa să intre aici, spuse Solon. Află ce vor, apoi trimite-i departe.

Filiz nu reuşi să ajungă la uşă. Auzi bâzâitul soneriei, apoi înjurătura lui Solon. Vrăjitoarele bârfitoare intraseră.

Astăzi, erau trei: una părea de şaizeci de ani, următoarea, de o sută, iar a treia nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece. Purtau caftane din petale de orhidee de culoarea ametistului, lungi până la podea, care foşneau în timp ce coborau scara spiralată a lui Solon. Îşi pictaseră buzele şi pleoapele ca să se asorteze cu rochiile. Dinspre lobi şi până spre vârfuri, urechile le erau prinse cu unele dintre cele mai fine rânduri de verigi din argint. Mergeau desculţe, iar degetele de la picioare erau lungi şi frumoase. Aveau limbile uşor despicate. Un nor de albine roia deasupra umerilor fiecărei vrăjitoare, încercuindu-le încontinuu capetele – ale căror cefe nu le văzuse nimeni vreodată.

Douăzeci şi patru de vrăjitoare bârfitoare locuiau în munţii din jurul peşterii lui Solon. Ele călătoreau într-un număr multiplu de trei. Întotdeauna intrau într-o cameră înaintând într-un singur rând, dar, dintr-un oarecare motiv, plecau zburând înapoi. Fiecare dintre ele poseda o frumuseţe fermecătoare, dar cea mai tânără era excepţională. Numele ei era Esme, deşi doar o altă vrăjitoare bârfitoare avea permisiunea de a striga pe nume o alta. Pe un lănţişor din jurul gâtului, purta o lacrimă din cristal strălucitor.

Esme zâmbi seducător.

— Sper că nu am întrerupt ceva important.

Solon privi lumina lumânării care ricoşa din colierul tinerei vrăjitoare. El era mai înalt decât majoritatea vrăjitoarelor bârfitoare, dar Esme îl întrecea în înălţime cu câţiva centimetri.

— Ieri ţi-am dat trei libelule. Acest lucru îmi oferă cel puţin o zi în care să nu mă deranjezi.

Vrăjitoarele se priviră una pe cealaltă, cu sprâncenele ridicate. Albinele lor roiau agitate în cerc.

— Acum nu am venit să colectăm, spuse cea mai în vârstă dintre ele.

Trăsăturile chipului ei erau fermecătoare, frumoase, ca ale unei dune de nisip formate de un vânt puternic.

— Îţi aducem veşti, spuse Esme. Fata va sosi curând.

— Dar nici măcar nu plouă…

— Cum de ştie asta un pustnic ca tine? zise vrăjitoarea din mijloc.

Stropii apei de mare ţâşniră din bazinul cascadei, udându-l leoarcă pe Poet, dar ricoşând de pe pielea Originarului Solon.

— Cât timp îţi va lua să o pregăteşti? întrebă Esme.

— Nu am întâlnit-o niciodată. Solon ridică din umeri. Chiar dacă nu este atât de proastă pe cât mă aştept, aceste lucruri durează.

— Solon. Esme atinse cu degetul amuleta de pe colierul ei. Vrem să mergem acasă.

— Ştiu asta foarte bine, spuse Solon. Dar călătoria spre Lumea Adormită nu este posibilă în acest moment. El făcu o pauză. Ştii câte lacrimi au fost vărsate?

— Ştim că Atlas şi Împlinirea sunt aproape.

Limba bifurcată a lui Esme şuieră. Ce era Împlinirea? Filiz îl văzu pe Solon cutremurându-se.

— Când ţi-am protejat casa, ne-ai promis că ne vei răsplăti, îi aminti lui Solon vrăjitoarea cea mai în vârstă. În toţi aceşti ani te-am ţinut ascuns de familia ta…

— Şi vă plătesc generos pentru asta! Doar ieri v-am dat trei libelule.

Filiz îl auzise pe Solon mormăind că era îndatorat acestor bestii. El ura să se supună solicitărilor lor continue de a le da creaturi înaripate din holul cu fluturi. Dar nu avea de ales. Protecţia vrăjitoarelor făcea aerul din jurul peşterii lui Solon imperceptibil simţurilor. Fără asta, ceilalţi Originari i-ar fi detectat locaţia în vânt. L-ar fi vânat pe fratele care îi trădase îndrăgostindu-se de o fată din Şirul Lacrimilor.

Ce făceau vrăjitoarele cu libelulele, cu fluturii Monarh şi cu ocazionalii fluturi albaştri morph, oferiţi de Solon în mici borcane din sticlă? Judecând după ochii lacomi ai vrăjitoarelor bârfitoare când înşfăcau borcanele şi le strecurau în buzunarele lungi ale caftanelor, Filiz îşi imagină că era vorba despre ceva îngrozitor.

— Solon. Esme avea un fel de a vorbi care o făcea să

pară că era atât într-o galaxie îndepărtată, cât şi în creierul lui Filiz. Nu vom aştepta o eternitate.

— Crezi că vizitele acestea grăbesc procesul? Lăsaţi-mă să lucrez.

Instinctiv, toată lumea se uită la spectacolul patetic dat de Ovid cel fără cap, ale cărui fire îi ieşeau din gât.

— Nu va mai dura mult, Solon, şopti Esme, scoţând ceva din buzunarul caftanului. Ea lăsă o cutiuţă din metal pe podea. Ţi-am adus nişte miere, dragule. Rămas-bun.

Vrăjitoarele rânjiră în timp ce îşi arcuiră braţele la ceafă, îşi ridicară picioarele de pe sol, zburară înapoi până la cascadă şi ieşiră din peştera întunecată şi umedă.

— Le crezi? îl întrebă Filiz pe Solon când ea şi Poetul puseră capul robotului lângă corpul acestuia. În legătură cu faptul că fata este pe cale să vină? Tu ai cunoscut-o pe ultima fată din Şirul Lacrimilor. Noi am auzit doar poveştile, dar tu…

— Să nu o mai menţionaţi niciodată pe Byblis, spuse bărbatul şi se întoarse.

— Solon, insistă Filiz, le crezi pe vrăjitoare?

— Nu cred nimic.

Bărbatul se apucă să-i reataşeze capul lui Ovid. Filiz oftă şi îl privi pe Solon prefăcându-se că uita de existenţa ei. Apoi, se strecură la etaj spre intrarea în peşteră. În drum spre activitatea ei, cerul avea o culoare argintie ciudată, care îi amintea de un mânz sălbatic pe care, cândva, îl vedea deseori în munţi. Aerul rece o făcu să meargă repede, frecându-şi braţele. Se simţea agitată şi singură.

Acum, când ieşi din peşteră, o umbră imensă o acoperi. Un nor uriaş de furtună acoperi cerul, ca un ou negru gigantic pe cale să se spargă. Filiz simţi că părul începea să i se încreţească, iar apoi…

O picătură de ploaie căzu pe mâna ei. O studie. O gustă.

Era sărată.

Era adevărat. De când se ştia, înaintaşii ei o avertizaseră în legătură cu această zi. Strămoşii ei trăiseră în aceste peşteri din munte de mii de ani, de la retragerea apelor. Aveau o amintire colectivă de nepătruns a Atlantidei – şi o

frică adânc înrădăcinată că un alt potop avea să vină într-o zi. Chiar urma să se întâmple, acum, înainte ca Filiz să se fi urcat în Turnul Eiffel, sau să fi învăţat să conducă o maşină cu schimbător manual de viteze, sau să se fi îndrăgostit în vreun fel?

Cu pantoful, îşi distruse chipul care se oglindea într-o baltă, iar ea îşi dori să o fi distrus pe fata care provocase această ploaie.

— Care este problema ta, creaţo?

Vocea vrăjitoarei bârfitoare din mijloc era inconfundabilă. Limba ei bifurcată se rotea în timp ce restul vrăjitoarelor pluteau în aer, deasupra fetei.

Filiz nu înţelesese niciodată cum de acestea zburau fără aripi. Cele trei erau suspendate în ploaie, cu braţele pe lângă corp, şi nu depuneau niciun efort vizibil pentru a se menţine în aer. Fata privi cum picăturile de apă sărată se aşezau ca diamantele pe părul bogat şi negru al lui Esme.

Filiz îşi dădu cu mâna prin păr, apoi regretă asta. Nu voia ca vrăjitoarele să creadă că îi păsa de felul în care arăta.

— Ploaia asta ne va omorî, nu-i aşa? Ne va otrăvi fântânile, ne va distruge culturile…

— De unde să ştim, copilă? răspunse cea mai bătrână dintre vrăjitoare.

— Ce vom bea? întrebă Filiz. Este adevărat ce se spune, că aveţi o sursă nelimitată de apă proaspătă? Am auzit că i se spune…

— Sclipirea noastră nu este pentru băut şi, cu siguranţă, nu este pentru tine, spuse Esme.

— Lacrimile fetei sunt la fel de puternice pe cât se spune? întrebă Filiz. Şi… ce-ai vrut să spui cu Atlas şi Împlinirea lui?

Caftanele frumoase şi strălucitoare ale vrăjitoarelor contrastau cu norul imens de deasupra lor. Ele se priviră cu ochii lor conturaţi cu violet.

— Ea crede că ştim totul, răspunse cea mai bătrână vrăjitoare. Mă întreb de ce…

— Pentru că, răspunse nervoasă Filiz, sunteţi profetese.

— Este sarcina lui Solon să o pregătească, zise cea mai bătrână. Discută-ţi frica de moarte cu el. Dacă nu poate să o pregătească, şeful tău ne va datora peştera şi bunurile lui, toţi acei fluturaşi frumoşi…

— Solon ne va datora viaţa. Ochii lui Esme se întunecară şi, brusc, adăugă cu o voce înfricoşătoare: Ne va datora până şi moartea lui.

Râsetele vrăjitoarelor răsunară peste munţi, în timp ce ele plutiră înapoi şi dispărură în ploaia care se înteţea.

4

SÂNGE NOU

Ploaia o ţintuia pe Eureka de stâncă. Ea aterizase pe încheietura fracturată în accidentul care o ucisese pe Diana. Deja se umfla. Agonia era familiară; ştia că şi-o fracturase din nou. Se luptă să se ridice pe genunchi, în vreme ce rămăşiţele valului curgeau înapoi peste ea.

O umbră căzu peste corpul fetei. Ploaia părea să se domolească puţin.

Ander era deasupra ei. Cu una dintre mâini o prinse de ceafă, iar cu cealaltă o mângâie pe obraz. Căldura lui o făcu pe Eureka să-şi recapete cu greu suflul. Pieptul băiatului se atinse de al ei. Fata îi simţi bătăile inimii. Ochii lui erau atât de albaştri, încât îşi imagină că proiectau o lumină turcoaz pe pielea ei, făcând-o să semene cu o comoară scufundată. Între buzele lor era o distanţă de doar câţiva centimetri.

— Eşti rănită?

— Da, şopti ea, dar nu e nimic nou.

Cu trupul lui Ander lipit de al ei, ploaia nu o atingea pe Eureka. Picături grele de apă se adunau în aerul de deasupra lor, iar ea îşi dădu seama că o acoperea cordonul lui. Întinse mâna şi îl atinse. Era neted şi uşor, un pic buretos. Cumva, emitea un parfum ca al iasomiei, pe care îl simţeai primăvara, când mergeai pe vreo stradă. Picăturile de ploaie alunecau pe laturile cordonului. Eureka îl privi pe Ander în ochi şi ascultă ploaia care cădea peste tot pe pământ, dar nu pe ei. Băiatul era refugiul; ea era furtuna.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă fata.

Mintea Eurekăi era plină cu imaginea gemenilor căzuţi

în mare. Sări în picioare şi ieşi din cordonul lui Ander. Ploaia îi curgea pe chip şi de pe mâneci, pe pantofi.

— Tată! strigă ea. Cat!

Nu îi vedea. Cerul semăna cu fundul îndepărtat al unei piscine care se tot adâncea.

Să se refugieze în braţele lui Ander fusese doar un moment superb, dar care o speria pe Eureka. Nu putea să-i permită dorinţei să o distragă de la ce avea de făcut.

— Eureka!

Vocea lui William părea că se auzea de departe.

Ea se căţără în acea direcţie. Valul inundase ultima parte a drumului lor dinspre stâncă spre ţărm, aşadar, Eureka trebui să sară înapoi în apă şi să parcurgă cu greu trei metri împotriva curentului ca să ajungă la ţărm. Ander era lângă ea. Apa le ajungea până la coaste, nu suficient cât să atingă piatra tunetului. Mâinile lor se găsiră pe sub apă, ţinându-se strâns până când reuşiră să se scoată afară unul pe celălalt.

Pante ciudate din pietre de un gri-deschis se întindeau în faţa Eurekăi. La distanţă, roci mai înalte formau un orizont ciudat de conuri înguste, ca şi când Dumnezeu ar fi aruncat pietre imense pe roata unui olar. Printre roci apăru o explozie de albastru – William, în pijamalele lui ude cu Superman, le făcu un semn cu mâna.

Eureka se apropie de el. William îşi băgă degetul în gură. Sângele îi păta fruntea şi mâinile. Ea îl apucă de umeri, îi studie corpul ca să vadă dacă era rănit, apoi îl ţinu la piept.

Băieţelul îşi puse capul pe umărul ei şi o prinse cu degetul arătător de claviculă, aşa cum o făcea întotdeauna.

— Tata este rănit, spuse William.

Eureka scrută rocile, stând cu picioarele în apa rece, până la glezne.

— Unde e?

William arătă spre un bolovan dintr-o baltă, care se ridica precum o insulă. Cu micuţul în braţe şi cu Ander lângă ea, Eureka ocoli piatra prin apă. Zări partea din spate a blugilor lui Cat şi puloverul ei croşetat din dantelă.

Pantofii de lac, cu toc înalt, pe care aceasta şi-i cumpărase cu banii economisiţi vreme de şase luni în care lucrase ca dădacă, erau afundaţi în noroi. Eureka se ghemui la pământ.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Cat se întoarse. Avea noroi pe faţă şi pe haine. Ploaia îi picura din cozile desfăcute.

— Eşti bine, murmură ea, apoi păşi într-o parte ca să dezvăluie două corpuri aflate în spatele ei. Tatăl tău…

Acesta stătea pe o parte, la baza bolovanului. O ţinea atât de strâns pe Claire încât păreau o singură fiinţă. Ochii lui erau strâns închişi. Ochii ei erau larg deschişi.

— Încerca să o protejeze, spuse Cat.

Când Eureka se grăbi spre cei doi, se gândi la o mie de ocazii în care tatăl o protejase: în vechiul lui Lincoln albastru, întinzându-şi brusc braţul drept spre Eureka, ce stătea pe scaunul din dreapta, ori de câte ori punea o frână. Plimbările pe plantaţiile de bumbac din New Iberia, în care o proteja pe fată cu umărul de urma de praf lăsată de un tractor. Când coborâseră în pământ sicriul gol al Dianei, iar Eureka voia să-l urmeze, tatăl ei se străduise din răsputeri să o ţină pe loc.

Încet, ea îi ridică braţul de pe Claire.

— Valul i-a ridicat şi i-a aruncat pe piatră şi… Cat înghiţi şi nu reuşi să continue.

Claire alunecă, apoi se răzgândi şi încercă să se strecoare din nou în braţele tatălui. Când Cat o luă în braţe, Claire îşi agită pumnii şi se văită:

— Îmi este dor de Squat!

Squat era labradorul lor. De cele mai multe ori, gemenii îl foloseau pe post de fotoliu. Odată, înotase împotriva curentului prin râu, ca să-i ajungă din urmă pe Eureka şi pe Brooks, care erau într-o canoe. Sosit la ţărm şi scuturându-şi blana, avea culoarea ciocolatei cu lapte. Doar Dumnezeu ştie ce se întâmplase cu el în furtună. Eureka se simţea vinovată că nu se gândise la Squat de la începutul potopului. O studie pe Claire şi, citindu-i în ochi teama, recunoscu imediat ceea ce sora ei nu îndrăznea să

spună: îi era dor de mama ei.

— Ştiu că ţi-e dor, spuse Eureka.

Îi verifică pulsul tatălui său; era viu, dar mâinile îi erau albe ca oasele. O rană adâncă îi decolora partea stângă a feţei. Ignorând durerea puternică din încheietura mâinii ei, Eureka îi atinse tâmpla tatălui. Rana se întindea dincolo de ureche, de-a lungul gâtului, spre umărul stâng, care fusese tăiat adânc. Simţea mirosul sângelui, care se aduna în crevasele nisipoase dintre nişele rocii, curgând ca un râu din amonte. Se aplecă mai aproape şi văzu osul omoplatului şi ţesutul roz din apropierea coloanei.

Închise ochii pentru scurt timp şi îşi aduse aminte de cele două ocazii recente în care se trezise la spital: o dată după accidentul de maşină care i-o răpise pe Diana şi altă dată după ce înghiţise acele pilule stupide, pentru că viaţa fără mama ei i se părea imposibilă. În ambele ocazii, tatăl ei fusese acolo. Ochii lui albaştri se umeziseră când ai Eurekăi se deschiseseră. Nimic din ce ar fi făcut nu l-ar fi împiedicat să o iubească.

Într-o vară în Kisatchie, făcuseră o excursie lungă cu bicicleta. Eureka accelerase, bucuroasă că ieşise din raza vizuală a tatălui, până când căzuse când luase o curbă strânsă. La opt ani, durerea coatelor şi a genunchilor juliţi fusese orbitoare, iar când vederea i se limpezise, tatăl ei era acolo, scoţându-i pietrişul din răni şi folosindu-şi tricoul pe post de compresă pentru a opri sângerarea.

Acum, ea îşi desfăcu propria cămaşă udă, dezbrăcându-se până la bustiera pe care o purta pe dedesubt, şi o înfăşură cât de strâns putu în jurul umărului lui.

— Tată? Mă auzi?

— Tata va muri ca mama? se văită Claire, ceea ce îl făcu pe William să plângă.

Cat şterse sângele de pe faţa micuţului cu puloverul ei. Îi aruncă Eurekăi o privire uluită, părând să o întrebe: „Ce naiba facem?“ Aceasta fu uşurată să îşi dea seama că William nu era rănit; nu îi curgea sânge.

— Tata va fi bine, îşi spuse Eureka şi le-o spuse şi fraţilor, şi tatălui ei.

Tatăl lor însă nu se mişca. Prin acel bandaj improvizat de Eureka curgea mult sânge. Chiar dacă ploaia îl spăla, curgea mai mult.

— Eureka, spuse Ander din spatele ei. Am fost nervos şi Zefirul meu…

— Nu este vina ta, zise ea. Niciunul dintre ei nu ar fi fost aici dacă nu aş fi plâns eu. Tata ar fi fost acasă învârtind bame pe aragazul lui stropit de ulei şi cântându-i *Ain't No Sunshine*[2] Rhodei, care nu ar fi dispărut. Este vina mea.

Ea îşi aminti ce spusese unul dintre terapeuţii ei despre vinovăţie: că nu conta cine era de vină după consumarea evenimentului. Ceea ce conta era cum reacţionai, cum îţi reveneai. Acesta era lucrul asupra căruia trebuia să se concentreze: a tatălui ei, a lumii… şi a lui Brooks. Dar ea nu ştia cum ar fi putut să-şi revină dintr-o rană atât de adâncă.

Un dor de Brooks o cuprinse ca o furtună iscată din senin. El ştia întotdeauna ce să spună, ce să facă. Eureka încă se lupta să accepte că trupul celui mai vechi prieten al ei era acum posedat de un rău antic. Unde era Brooks acum? Era la fel de însetat, de înfrigurat şi de speriat ca Eureka? Putea cineva transformat într-un monstru să simtă aşa ceva?

Ar fi trebuit să recunoască mai devreme schimbarea din el. Ar fi trebuit să găsească un mod de a-l ajuta. Poate atunci nu ar fi plâns, deoarece, când îl avea pe Brooks alături, Eureka putea depăşi orice situaţie. Poate nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dar toate se întâmplaseră.

Tatăl ei respiră superficial, cu ochii încă închişi. Pentru câteva secunde, păru să se odihnească uşor, ca şi când nu ar fi simţit durerea – apoi, agonia îi schimonosi din nou chipul.

— Ajutor! strigă ea, simţind lipsa Dianei mai mult decât putea suporta. Mama ei i-ar fi spus să-şi găsească ieşirea din vizuină. Cum găsim ajutor? Un doctor. Un spital. El îşi păstrează întotdeauna cardul de asigurare în portmoneul

[2] Soarele nu străluceşte. (n.tr.)

din buzunar…

— Eureka.

Tonul lui Ander îi spuse, desigur, că nu aveau să găsească niciun ajutor, că îl măturase cu lacrimile ei.

Cat tremura.

— Ceasul meu cu alarmă va suna curând. Şi când ne vom întâlni în faţa dulapului tău înainte de ora de latină şi îţi voi povesti despre visul meu nebunesc, îl voi înflori, ca să fac partea asta să pară mult mai amuzantă.

Eureka scrută munţii goi.

— Va trebui să ne despărţim. Cineva trebuie să rămână aici, cu tata şi cu gemenii. Ceilalţi vor pleca în căutare de ajutor.

— Unde să căutăm? Ştie cineva pe unde suntem? întrebă prietena ei Cat.

— Suntem pe lună, spuse Claire.

— Trebuie să-l găsim pe Solon, zise Ander. El va şti ce să facă.

— Suntem aproape? întrebă Eureka.

— Am încercat să ne îndreptăm spre un oraş numit Kusadasi, de pe coasta vestică a Turciei. Dar locul acesta nu pare să fie din niciuna dintre fotografiile pe care le-am studiat. Ţărmul este…

— Ce? întrebă Eureka.

Ander se uită în altă parte.

— Este diferit acum.

— Vrei să spui că oraşul în care voiai să ne duci este sub apă, spuse Eureka.

— L-ai întâlnit măcar pe tipul ăsta, Solon? întrebă Cat.

Ea mergea pe ţărm căutând iarbă şi alge, pe care le aduna sub braţ.

— Nu, spuse Ander, dar…

— Dacă este la fel de rău precum restul familiei tale îngrozitoare?

— Nu este ca ei, spuse Ander. Nu are cum să fie.

— Nu este ca şi cum vom afla vreodată, rosti Cat, deoarece nu ştim cum să-l găsim.

— Eu cred că pot să-l găsesc.

Ander îşi trecu rapid degetele prin păr, un tic nervos. Cat îşi şterse picăturile de ploaie de pe obraji şi se aşeză cu mormanul de alge în poală. Le înnodă în şuviţe, până când reuşi să le facă să semene cu o pătură. „Pentru tatăl tău.“ Eureka se simţi prost că nu se gândise să facă la fel.

— El *crede* că poate? mormăi Cat păturii.

Ander se aplecă spre chipul fetei.

— Ştii cum este să respingi tot ce ai fost învăţat să crezi de mic? Singurul lucru adevărat din lumea mea este ceea ce simt pentru Eureka.

— Dacă nu-mi voi mai vedea familia… spuse Cat.

— Asta nu se va întâmpla.

Eureka încercă să intervină.

— Cine vine cu mine să căutăm ajutor?

Cat fixă algele cu privirea. Prietena ei îşi dădu seama că plângea.

Rana tatălui ei era gravă, dar cel puţin era aici cu Eureka şi cu gemenii. Cat nici măcar nu ştia unde era tatăl ei. Lacrimile Eurekăi făcuseră să îi dispară familia. Ea nu ştia ce se întâmplase cu ei. O avea doar pe Eureka.

— Cat…

Eureka se întinse spre prietena ei.

— Ştii care a fost ultimul lucru pe care i l-am spus lui Barney? întrebă Cat. I-am spus să mănânce rahat şi să moară. Acestea nu ar trebui să fie niciodată ultimele cuvinte pe care să i le spun fratelui meu. Îşi cuprinse faţa cu mâinile. Mama şi cu mine trebuia să mergem la cursurile de operă, unde te învaţă să cânţi *falsetto.* Tata mi-a promis că mă va conduce la altar… Ea privi fix spre tatăl Eurekăi, semiconştient în noroi, şi părea să-şi vadă propriul tată. Trebuie să repari asta, Eureka. Şi nu ca atunci când ai lipit oglinda retrovizoare a mamei tale cu bandă adezivă. Vreau să spun, chiar trebuie să îndrepţi totul.

— Ştiu, spuse Eureka. Voi găsi ajutor. Îţi vei suna familia, îi vei spune lui Barney ce ştie deja, că îl iubeşti.

— Corect. Cat pufni: Eu rămân aici. Mergeţi voi doi.

Îl acoperi cu pătura din alge pe tatăl prietenei ei, apoi se

aşează neliniştită pe o piatră. Îi luă în poală pe gemeni, încercând să îi acopere cu puloverul pe care îl purta. Aceasta era fata care refuza să meargă în excursii vara, dacă se anunţau şi cele mai neînsemnate şanse de ploaie.

— Lasă-mă să te ajut.

Eureka încercă să-i acopere cu puloverul pe gemeni şi pe prietena ei. Simţi un pic de căldură în spatele ei şi se întoarse.

Sub curbura unei pietre ce se prelungea din bolovan, Ander aprinsese un foc mic, din resturi de lemn. Ardea la picioarele tatălui ei, în mare parte ferit de ploaie.

— Cum ai făcut asta? întrebă ea.

— Trebuie doar să suflu de câteva ori ca să usuc lemnul. Restul a fost uşor. El ridică un colţ al păturii din alge pentru a-i arăta fetei o grămadă de crengi uscate şi bucăţi de lemn. În caz că mai ai nevoie de ceva cu care să aprinzi focul înainte să ne întoarcem, îi spuse el lui Cat.

— Ar trebui să rămâi cu tatăl ei, îi spuse ea lui Ander. Cordonul tău ar putea să-l protejeze…

El privi în altă direcţie.

— Familia mea poate înălţa cordoane mult mai mari decât terenurile de fotbal. Eu nu pot nici măcar să protejez pe cineva care stă lângă mine.

— Dar acolo, în braţele tale, după val… spuse Eureka.

— Acel lucru s-a întâmplat, pur şi simplu, fără să încerc, dar când încerc…

El scutură din cap.

— Încă descopăr ce puteri am. Se spune că devine mai uşor. Aruncă o privire peste umăr, ca şi când şi-ar fi amintit de familia lui. Ar trebui să ne grăbim.

— Nu ştii nici măcar unde suntem, unde mergem…

— Cunosc două lucruri, spuse Ander, vântul şi pe tine. Vântul este cel care ne-a purtat dincolo de ocean, iar tu eşti motivul pentru care am făcut-o. Dar te pot ajuta doar dacă ai încredere în mine.

Eureka îşi aminti de ziua în care o găsise alergând prin pădure, în ploaie. O provocase să-şi ude piatra tunetului. Ea izbucnise în râs, deoarece i se păruse atât de absurd.

Puteai să uzi orice.

„Dacă se dovedeşte că am dreptate, spusese el, îmi promiţi că vei avea încredere în mine?“

Eurekăi îi plăcea să aibă încredere în el. Îi provoca o plăcere fizică să facă asta, să-i atingă vârfurile degetelor şi să spună cuvintele cu voce tare: „Am încredere în tine“.

Ea privi în spate şi văzu fulgerul care lovi un val în depărtare. Se întrebă ce se întâmplase la locul impactului. Se întoarse, privi la munţi şi se întrebă ce se afla de partea cealaltă a acestora.

Strânse mai tare rucsacul sub braţ. Oriunde se ducea, lua cu ea şi *Cartea iubirii.* Se aplecă pentru a-şi săruta tatăl. Pleoapele i se tensionară, dar nu se deschiseră. Îi îmbrăţişă pe gemeni.

— Rămâneţi aici, cu prietena mea. Să aveţi grijă de tata. Nu vom întârzia prea mult.

Privirea ei o întâlni pe cea a lui Cat. Se simţea groaznic să plece.

— Ce e? întrebă aceasta.

— Dacă nu aş fi fost atât de mânioasă şi de deprimată, spuse Eureka, dacă aş fi fost unul dintre acei oameni veseli de pe hol, crezi că lacrimile mele ar fi făcut asta?

— Dacă ai fi fost unul dintre acei oameni veseli de pe hol, spuse Cat, nu ai fi fost tu. Am nevoie de tine aşa cum eşti. Tatăl tău are nevoie de tine aşa cum eşti. Dacă Ander are dreptate, şi eşti singura care poate opri potopul, toată lumea are nevoie să fii aşa cum eşti.

Eureka înghiţi în sec.

— Mulţumesc.

Cat dădu din cap spre dealurile pietroase.

— Aşadar, rămâi aşa cum eşti, rea.

Mâna lui Ander îşi găsi calea spre cea a fetei. Aceasta o strânse pe a lui şi amândoi înaintară spre interiorul ţărmului, sperând că prietena ei avea dreptate şi întrebându-se cât mai rămăsese de salvat din lume.

5
ÎNGHEŢ PROFUND

Eureka şi Ander luară urma unui râu umflat prin valea un pic adâncă şi intrară într-o lume cu pietre albe. Traversară o pădure de roci conice, flancate de platouri montane. Se ţinură de mână când cactuşii care mărgineau râul îşi întinseră ţepii lungi de câţiva centimetri şi destul de ascuţiţi încât să le rupă pielea.

Eureka îşi făcea griji în privinţa plantelor, care se ofileau din cauza sării din ploaie. Se gândi la plantele ei preferate din lume – orhideele din Hawaii, măslinii din Grecia, portocalii din Key West, păsările paradisului din California şi labirinturile plăcute din crengi de stejar veşnic verde de acasă –, la fibrele uscate şi ofilite ale acestora, care se dezintegrau în sare. Ea miji ochii pentru a vedea ţepii cactuşilor, mai mari, mai groşi, mai ascuţiţi, şi îşi imagină cum se apărau.

Încălţările pe care le purta când alerga, murdare de noroi, îi aminteau de fotografiile colegilor ei de echipă pe care le afişau după antrenamentul de cros pe vreme ploioasă. Puncte gri şi maronii de mândrie. Se întrebă dacă şi altora le mai plăcea să alerge prin ploaie. Răpise ea frumuseţea ploii?

Ajunseră în dreptul unei curbe unde golful albastru-argintiu se vedea mai jos. Acolo se aflau stânca pe care ieşiseră la suprafaţă şi bolovanul triunghiular în spatele căruia Cat şi familia ei se ghemuiau în faţa focului aprins de Ander, aşteptând. Bolovanul părea minuscul. Călătoriseră mai departe decât crezuse ea. Faptul că era atât de departe îi crea o stare de agitaţie.

Ea privi dincolo de bolovan, la oceanul care se întindea

în jurul lor într-o lumină ceţoasă. Încet, se ivi o geometrie mai obişnuită. Forme făcute de mâna omului scufundate în potop. Acoperişuri. Fantoma oraşului care fusese inundat.

Îşi imagină oamenii de sub acele acoperişuri, înecaţi în durerea ei. Ea plutise pe sub propria catastrofă în scutul pietrei tunetului, dar, acum, Eureka o vedea. Nu ştia ce să facă. Îşi dorea să se dezintegreze în ploaie. Îşi dorea să repare totul, chiar acum.

— Ştii, spuse Ander, vei face să fie mai bine.

Eureka încercă să lase încurajarea lui să o facă mai puternică, precum stâlpii unei catedrale, dar se întrebă de ce avea Ander atâta încredere în ea. Chiar părea să creadă că putea să îndrepte lucrurile, dar o făcea, pur şi simplu, din cauză că o plăcea – sau mai era ceva la mijloc? El tot spunea că Solon urma să le răspundă la toate întrebările… dacă aveau să îl găsească vreodată.

Cărarea se despărţi în două poteci. Un instinct pe care nu şi-l putea explica o îndemnă să o ia pe cea din stânga.

— Pe unde? îl întrebă pe Ander.

El îi arătă la dreapta.

— Mergem spre est. Sau nord? Trebuie să ajungem sus, în munţi, ca să vedem mai bine unde ne aflăm.

Ander păruse atât de încrezător cu o clipă înainte, când credea în ea!

— Ai o hartă? întrebă ea.

El se opri din mers şi se întoarse către Eureka cu o privire atât de tristă, încât aceasta îl luă de mână. Fata se minună de felul în care se potrivea în mâinile ei, aşa cum nu se mai întâmplase cu nimeni altcineva. El privi în jos şi îi mângâie vârfurile degetelor.

— Înţeleg, spuse ea. Fără hartă.

— Harta este în memoria mea, desenată cu linii mormăite de mătuşile şi unchii mei, când eram foarte tânăr. Nu ştiu de ce le-am memorat cuvintele, poate pentru faptul că discuţiile despre Originarul pierdut păreau ciudate şi romantice şi pentru că viaţa mea era mult prea liniştită.

Eureka nu-l mai ţinu de mână. Îşi imagină cum ar fi

reacţionat Cat dacă ar fi aflat că Ander îi condusese în cealaltă parte a lumii bazându-se pe o hartă imaginară. Nu voia să dea vina pe băiat. Acum, erau aici. Trebuiau să se sprijine unul pe celălalt. Dar nu se putu abţine să nu se gândească la felul în care Brooks, care cu toate că nu ştia să citească o hartă nici cu pistolul la cap, ajungea întotdeauna în locul corect. Mai devreme, el îi stârnise imaginaţia, înotând în apa întunecată. Pe ce ţărm ajunsese când ea clipise şi îl făcuse să dispară?

Ander alese poteca abruptă din dreapta.

— Solon şi-a făcut planuri înainte de a fugi. Se îndrepta spre o peşteră din vestul Turciei, căreia el îi spunea Norul Mohorât.

Poteca se lăţi. Eureka grăbi pasul. Încheietura mâinii drepte îi zvâcnea la fiecare impact al pantofilor pe pământ, dar alergarea făcea peisajul străin să pară familiar. Corpul ei găsi o viteză pe care o înţelegea.

Ander ţinu pasul. Când aruncă o privire spre ea, o înţelegere licări între ei. Începură să alerge. Eureka îşi forţă picioarele. Vântul şuiera în spatele ei. Sarea din ploaie o făcea să lăcrimeze, iar durerea din încheietura mâinii era chinuitoare, dar cu cât alerga mai repede, cu atât mai puţin simţea asta.

Nu credea că ar fi putut vreodată să reducă ritmul. Când intrară într-un pasaj strâmt, lat de doar câţiva metri, mărginit pe ambele părţi de pietre foarte abrupte, îşi dădu seama că se rătăciseră. Era ca şi când ar fi alergat pe un hol foarte îngust şi întunecat. Cu fiecare pas, pătrundeau şi mai mult în adâncimea acestuia, dar Eureka trebuia să alerge până când avea să scape de senzaţia de arsură, până când febra asta avea să scadă. Cândva, mai târziu, urmau să-şi recapete suflul şi să afle ce să facă.

— Eureka!

Ander se opri în faţa ei, iar fata alunecă în spatele lui. Se lovi cu obrazul de omoplatul lui. Simţi cum muşchii lui se încordară, ca şi când ar fi încercat să o protejeze de ceva. Se ridică pe vârfuri, ca să vadă dincolo de el.

O fată moartă zăcea la marginea râului. Părea să aibă

aproximativ doisprezece ani. În păr avea frunze. Era pe o parte, călare pe un buştean lung şi răsucit. Eureka se holbă la bluza ei albă, la fusta cu pliuri de un roz-deschis, pătată de sânge. Şuviţele negre i se lipeau de obraji. Părul lung, prins într-o coadă, era legat cu o panglică veselă, de culoare galbenă.

Eureka se gândi la cum fusese ea când avea doisprezece ani – cu mâini mari şi picioare ca de căţeluş, cu părul mereu încâlcit, un zâmbet cu strungăreaţă. Pe atunci, încă nu o întâlnise pe Cat. În vara în care avea doisprezece ani, se sărutase franţuzeşte pentru prima dată. Era seară, iar ea şi Brooks fuseseră să înoate sub docurile de lângă debarcaderul lui. Să-i simtă buzele moi era ultimul lucru la care se aşteptase când ieşise din apă ca să respire. După sărut, merseseră prin apă râzând isteric deoarece erau amândoi prea jenaţi ca să facă altceva. Atunci, era atât de diferită!

Ea simţi o arsură în ceafă. Îşi dori să fi fost înapoi acolo, departe, în apa caldă din Cypremort. Îşi dori să fi fost oriunde, ca să nu stea deasupra acestei fete moarte.

Apoi, nu mai stătea deasupra ei, ci lângă, în genunchi, în apa rece a râului. De pe buştean, ridică braţul deformat al fetei din cauza fracturii. Îi ţinu mâna rece.

— Te-am rănit, spuse Eureka, dar ce îi trecea prin minte era „te invidiez“, deoarece fata lăsase în urmă problemele şi durerea acestei lumi.

Începu să se roage la Fecioară, deoarece aşa fusese crescută, dar brusc se simţi necuviincioasă. Era posibil ca acea fată să nu fi fost catolică. Eureka nu putea face nimic pentru a-i ajuta sufletul să ajungă acolo unde trebuia să meargă.

— O voi îngropa.

— Eureka, nu cred că… începu Ander să spună.

Dar aceasta trăsese deja trupul fetei de pe buştean. O aşeză pe mal şi îi netezi fusta. Eureka săpă prin prundiş cu degetele şi ajunse la mâl. Simţi lutul intrându-i sub unghii, în timp ce îl arunca într-o parte. Se gândi la Diana, care nu fusese îngropată.

Această fată era moartă deoarece Diana nu-i spusese Eurekăi ce aveau să facă lacrimile ei. Mânia pe care nu o mai simţise niciodată faţă de mama ei o paraliză.

— Nu vom avea timp să ne ocupăm de fiecare mort, spuse Ander.

— Trebuie să o facem.

Eureka săpă în continuare.

— Gândeşte-te la tatăl tău, spuse Ander. Şi la familia mea, care te va găsi, dacă nu vom găsi noi primii Norul Mohorât. Poţi să faci mai mult pentru a o onora pe această fată mergând mai departe, găsindu-l pe Solon, învăţând ce să faci ca să îndrepţi lucrurile.

Eureka se opri din săpat. Braţele îi tremurară când se întinse după panglica galbenă a fetei. Nu ştia de ce desfăcuse funda. Simţi cum, alunecând din părul negru şi ud al fetei, se desfăcea. Vântul undui panglica între degetele Eurekăi şi, brusc, simţi o uşurare în piept.

Ea recunoscu vag senzaţia – era o veche prietenă, întoarsă după o lungă călătorie: speranţa.

Această fată era o flacără strălucitoare pe care lacrimile ei o stinseseră, dar mai existau flăcări care ardeau. Trebuiau să mai existe. Legă panglica galbenă în jurul lanţului cu piatra tunetului. Când se va simţi din nou pierdută şi abătută, asta avea să îi aducă aminte de această fată, prima victimă a lacrimilor pe care o văzuse Eureka, şi să o zorească să oprească tot ce declanşase, să-şi îndrepte greşelile.

Eureka nu-şi dădu seama că avea lacrimi în ochi până când nu se întoarse spre Ander şi văzu că era panicat.

Ajunse imediat lângă ea.

— Nu!

O apucă de încheietura fracturată a mâinii. Durerea era îngrozitoare. O lacrimă i se rostogoli pe obraz.

Din senin, ea îşi aminti de candelabrul de acasă, pe care îl spărsese când trântise nervoasă uşa de la intrare. Tatăl ei petrecuse ore întregi reparându-l, reuşind să-l facă să pară aproape nou, dar următoarea dată când ea închisese uşa de la intrare, cu grijă, atât de uşor, candelabrul

tremurase, făcându-se ţăndări. Era Eureka precum acel candelabru, acum că plânsese o dată? Avea cea mai mică forţă să o distrugă brusc?

— Te rog, nu mai vărsa nici măcar o lacrimă, o rugă Ander.

Eureka se întrebă cum s-ar fi oprit vreodată cineva din plâns. Cum dispărea durerea? Unde se ducea? Ander o spusese de parcă ar fi fost ceva temporar, ca ninsoarea din Lafayette. Ea atinse panglica galbenă.

Deja vărsase lacrima care inunda lumea. Presupusese că răul era făcut.

— Ce mai pot face lacrimile mele?

— Există un paragraf antic, în care se prezice puterea fiecărei lacrimi vărsate.

— Nu mi-ai spus asta! Eureka începu să respire cu greutate. Câte lacrimi am vărsat?

Începu să-şi şteargă chipul, dar Ander o apucă de mâini. Lacrimile ei atârnau ca nişte grenade.

— Solon ne va explica…

— Spune-mi!

Ander îi cuprinse mâinile.

— Ştiu că eşti speriată, dar trebuie să te opreşti din plâns. Se întinse şi îi cuprinse ceafa cu palma. Când inhală, pieptul i se umflă. Te voi ajuta. Priveşte în sus.

O coloană îngustă de aer turbionar se formă deasupra capului Eurekăi. Se roti rapid, până când câteva picături de ploaie dispărură şi, încet… se transformară în zăpadă. Coloana se umplu de fulgi pufoşi care se rostogoleau în jos, acoperind obrajii, umerii, încălţările. Ploaia biciuia pietrele, aterizând în bălţile din jurul lor, dar deasupra capului ei furtuna devenise un adevărat viscol. Eureka tremură, fermecată.

— Nu te mişca, îi şopti Ander.

Când lacrimile fierbinţi se răciră, apoi îi îngheţară pe chip, simţi că pielea i se făcea de găină. Întinse mâna ca să atingă una, dar degetele lui Ander le acoperiră pe ale ei. Pentru o clipă, se ţinură de mână pe obrazul ei.

El scoase un flacon cilindric argintiu din buzunar. Părea

făcut din acelaşi material ca şi ancora. Cu grijă, dezlipi lacrimile îngheţate de pe chipul Eurekăi şi le puse în flacon, una câte una.

— Ce este ăla?

— Un lacrimatoriu, spuse el. Înainte de potop, când soldaţii atlanţi mergeau la război, iubitele le ofereau în dar lacrimile lor, în flacoane ca acesta.

Puse capacul ascuţit pe flacon şi îl strecură în buzunar. Eureka era invidioasă pe oricine putea vărsa lacrimi fără consecinţe fatale. Ea nu avea să mai plângă vreodată. În minte, urma să-şi construiască un lacrimatoriu în care durerea ei îngheţată ar fi putut să sălăşluiască.

Fulgii de zăpadă de pe umerii ei începură să se topească, încheietura mâinii o durea mai profund şi mai groaznic decât înainte. Ploaia şi vântul băteau din nou. Mâna lui Ander o atinse pe obraz.

„Linişteşte-te acum, şi-l aminti spunându-i prima dată când se întâlniseră, nu mai plânge.“

— Cum ai făcut asta, întrebă ea?

— Am împrumutat o fâşie de vânt.

— Atunci, de ce nu mi-ai îngheţat lacrimile înainte să plâng prima dată? De ce nu m-a oprit cineva?

Ander părea la fel de chinuit ca Eureka atunci când simţise pierderea Dianei. În afară de propria reflexie, nu mai văzuse pe nimeni atât de trist. Asta o atrăgea şi mai mult la el. Voia cu disperare să-l atingă, să fie atinsă – dar Ander se îndreptă şi se întoarse.

— Pot să fac unele lucruri ca să ajut, dar nu pot să te opresc. În univers nu există nimic la fel de puternic precum sentimentele tale, nici măcar pe jumătate.

Eureka se întoarse spre fata din mormântul neterminat. Ochii ei inerţi erau deschişi, albaştri. Ploaia le dădu lacrimi.

— De ce nu mi-ai spus cât de periculoase sunt sentimentele mele?

— Există o deosebire între putere şi pericol. Sentimentele tale sunt mai puternice decât orice pe lume. Dar nu trebuie să îţi fie frică de ele. Dragostea este mai

puternică decât frica.

Un chicotit strident îi făcu pe amândoi să tresară.

Trei femei care purtau caftane de culoarea ametistului ieşiră din spatele arbuştilor de pe cealaltă parte a râului. Veşmintele lor erau împletite din petale de orhidee. Una era foarte bătrână, alta de vârstă mijlocie şi cea de-a treia părea tânără şi destul de nebună încât să cutreiere holurile liceului Evangeline împreună cu Eureka şi Cat. Părul lor era lung şi bogat, în culori care variau de la argintiu la negru.

Îi studiară pe Eureka şi pe Ander. Roiuri de albine bâzâitoare formau nori în aerul din jurul capetelor lor.

Cea mai tânără purta un colier argintiu cu un talisman în capăt, care strălucea atât de puternic, încât Eureka nu vedea ce era. Fata zâmbi şi atinse lanţul cu degetul.

— O, Eureka, spuse ea. Te aşteptam.

6

DUŞMANI ÎN APROPIERE

Femeile erau atât de ciudate, încât păreau familiare, ca visul unui déjà-vu viitor. Dar Eureka nu putea să îşi imagineze unde ar mai fi văzut ceva asemănător. Apoi, vocea răguşită a lui madam Blavatsky îi pătrunse în minte, iar ea îşi aminti cum stătea pe malul apei în spatele casei ei, la răsăritul soarelui, ascultând-o pe bătrâna înţeleaptă citind din traducerea cărţii *Cartea iubirii.*

Muşchii feţei Eurekăi se tensionară în timp ce se lupta să accepte că trăia ceva la care tânjise în copilărie: personajele dintr-o carte prinseseră viaţă – şi era îngrozitor. Nu avea cum să dea pagina şi să se încurajeze că acest capitol urma să aibă un final fericit. Nu ştia mai multe decât eroina poveştii; ea era eroina, şi era pierdută.

Îşi îndreptă umerii şi îşi înălţă bărbia.

Femeile ridicară din sprâncene.

— Haide, o îndemnă femeia de vârstă mijlocie. Spune-o.

Limba ei era bifurcată ca a unui şarpe.

— Vrăjitoarele bârfitoare, spuse Eureka pe un ton mai dramatic decât intenţionase.

În *Cartea iubirii,* vrăjitoarele bârfitoare erau vrăjitoare nemuritoare, care trăiau în munţii de deasupra Oceanului Atlantic. Nu erau confidentele nimănui, dar cunoşteau secretele tuturor. Ele o avertizaseră pe Selene că ea şi Leander ar fi putut să evadeze de pe insulă, dar că nu aveau să scape niciodată de blestemul lui Delphine.

Destinul vă împodobeşte inimile şi aşa va fi pentru totdeauna.

Când madam Blavatsky tradusese acest rând, cuvântul „totdeauna“ se întipărise în inima Eurekăi. Selene era

înaintaşa ei, Leander era înaintaşul lui Ander. Putea blestemul antic al vrăjitoarelor bârfitoare să afecteze ce simţeau Eureka şi Ander unul pentru celălalt? Oare fata mai moştenise şi altceva, în afară de lacrimile interzise? Şi dragostea era imposibilă?

— *Vrăjitoare bârfitoare!* repetă cea mai în vârstă dintre vrăjitoare, iar Eureka îşi dădu seama că toate aveau limba bifurcată.

Ochii celei mai bătrâne erau scânteietori şi fermecători, amintindu-i Eurekăi de cei ai bunicii Sugar. Era uşor să îşi dea seama cât de încântătoare trebuie să fi fost în tinereţea ei.

Vrăjitoarea bătrână le lovi pe spate pe însoţitoarele ei, împrăştiind picături de ploaie ca artificiile din veşmintele lor din petale de orhidee.

— Cei tineri sunt atât de ataşaţi de clasificări!

— Am auzit poveşti despre voi, spuse Ander. Dar am fost învăţat că locul vostru este în Lumea Adormită.

Vrăjitoarea tânără îşi înclină bărbia spre băiat, dezvăluind talismanul strălucitor din cristal în scobitura perfectă a gâtului ei. Avea formă de lacrimă.

— Şi cine eşti tu, ai cărui profesori sunt atât de plictisitori?

Ander îşi drese vocea:

— Sunt un Originar…

— Chiar *eşti*?

Se prefăcu a fi mirată, aruncându-i lui Ander o privire lacomă, învăluindu-l.

— Ei bine, am fost, spuse băiatul.

— Iar acum ce eşti?

Vrăjitoarea tânără miji ochii. El o privi pe Eureka.

— Sunt un băiat fără trecut.

— Cum te numeşti?

Murmurul fermecător al vocii tinerei vrăjitoare o ameţi pe Eureka.

— Ander. Am fost numit după Leander.

— Voi cum vă numiţi? le întrebă Eureka.

Dacă erau mătuşile sau verişoarele lui Selene, aşa cum

era scris în *Cartea iubirii,* atunci aceste femei erau rudele Eurekăi şi nu ar fi trebuit să se teamă de ele.

Vrăjitoarele bârfitoare clipiră ca şi când ar fi fost regine, iar ea le-ar fi ghicit greutatea. Apoi, izbucniră într-un râs exagerat. Se aplecară una asupra celeilalte ca să se sprijine şi călcară noroiul cu picioarele lor palide.

Cea mai tânără se adună şi îşi tamponă colţul ochilor cu mâneca ei din petale. Se aplecă spre urechea surdă a Eurekăi şi spuse:

— Nimeni nu este niciodată ceea ce pare. În special tu, Eureka.

Fata se retrase şi îşi masă urechea. Auzise vocea vrăjitoarei tinere cu o claritate absolută în urechea cu care desluşea atât de puţin. Îşi aminti că auzise cu urechea afectată minunatul cântec al lui Polaris, peruşul abisinian al lui madam Blavatsky. Acel cântec i se păruse un miracol. Şoapta vrăjitoarei bârfitoare o lovi ca un pumn telepatic, rănind ceva în adâncul ei.

— Numele tău înseamnă „Am găsit“ şi totuşi ai rătăcit întreaga ta viaţa.

Cea mai bătrână vrăjitoare atinse uşor cu limba roiul de albine, înşfacă una, o învârti pe acul acesteia ca pe un titirez, apoi o eliberă înapoi în roi.

— Niciodată mai mult ca acum.

Vrăjitoarea din mijloc se uită prin jur, apoi se concentră din nou asupra Eurekăi.

Încet, ele îşi întoarseră capetele ca să se uite fix la rucsacul mov, care atârna pe umărul fetei. Eureka prinse cu mâna pânza umedă şi protectoare.

— Ar trebui să plecăm.

Vrăjitoarele râseră.

— Crede că pleacă! strigă cea mai bătrână dintre ele.

— Îmi aminteşte de acel cântec, *Ea nu merge nicăieri, doar pleacă,* interpretă vrăjitoarea mijlocie.

— Vino, Eureka, spuse vrăjitoarea cea tânără. Te-ai rătăcit, iar noi te vom conduce unde vrei să mergi.

— Nu ne-am rătăcit, spuse ferm Ander.

— Bineînţeles că da. Vrăjitoarea cea mai bătrână îşi

dădu peste cap ochii mari şi negri. Credeţi că puteţi să găsiţi singuri Norul Mohorât? Se aplecă mai aproape şi o apucă pe Eureka de încheietura fracturată până când fata ţipă. Dă-i leacul, spuse nerăbdătoare vrăjitoarea bătrână.

Dintr-un buzunar adânc făcut din petale, vrăjitoarea cea tânără scoase o sticluţă, în care se găsea o substanţă strălucitoare violet care se rotea. Ea aruncă sticla spre Eureka; aceasta se grăbi să o prindă.

— Pentru durerea ta, spuse ea. Acum, veniţi pe aici. Peste râul noroios, arătă spre un vârf de munte zimţat, înalt de treizeci de metri.

Construită în stâncă, era o scară naturală şi abruptă, care ducea până pe munte. Din nou, Eureka simţi un impuls confuz, care îi spunea că pe acolo trebuia să meargă. Îi aruncă o privire lui Ander. El dădu subtil din cap.

Ea deşurubă capacul sticlei şi mirosi conţinutul. Parfumul dulce şi floral al narciselor sălbatice îi intră în nas – urmat de senzaţia trepidantă că osul i se rupea din nou.

— Vor vrea ceva în schimb, îi şopti Ander Eurekăi.

— Lasă-l pe Solon să-şi facă griji în legătură cu asta.

Vrăjitoarele râseră.

— Haide, spuse tânăra vrăjitoare. Îţi va vindeca oasele. Vom aştepta.

Eureka turnă în palmă o parte din lichidul mov. Conţinea particule aurii, ca oja de la salonul mătuşii ei, Maureen. Răsuci vârful unui deget în balsam şi frecă o porţiune din încheietura mâinii.

O cuprinse o căldură puternică, iar ea se simţi proastă pentru că avusese încredere în vrăjitoarele bârfitoare. Dar, o clipă mai târziu, căldura cedă şi o străbătu o răcoare plăcută, care învinse durerea. Umflătura se micşoră; vânătaia se diminuă acolo unde se dăduse cu balsam, după care dispăru. Era miraculos. Eureka turnă mai mult lichid pe încheietura mâinii. Suportă căldura în aşteptarea uşurării răcoroase şi a durerii eliminate ca un rând de haine date jos. Închise ochii şi oftă. Băgă sticla în rucsac,

nerăbdătoare să împartă restul cu tatăl ei.

— Bine, le spuse ea vrăjitoarelor bârfitoare, vă vom urma.

— Nu. Tânăra vrăjitoare scutură din cap şi arătă spre scara din stâncă. *Noi* vă vom urma.

Poteca era abruptă şi inundată. Norii pluteau aproape de pământ, negri ca fumul unei case în flăcări. Vrăjitoarele îi conduseră pe Eureka şi pe Ander prin dantela de vârfuri delicate ale muntelui, mergând întotdeauna în urma lor, dându-le comenzi precum „Stânga!“, atunci când drumul se bifurca pe neaşteptate, „Sus!“, când trebuiau să urce o pantă abruptă şi alunecoasă, şi „Feriţi-vă!“, când un şarpe pe jumătate mort aluneca de pe o creangă şi şuiera spre ei în timp ce treceau. Vrăjitoarea mijlocie striga comenzi pe care fata nu le înţelegea – „Ye!“, şi „Ha!“, şi „Rascoe Leroy!“

Fiecare pas o ducea pe Eureka mai departe de familie şi de prietena ei. Şi-i imagină pe William şi pe Claire examinând muntele. Se întrebă după cât timp aveau să renunţe să mai facă asta.

Intrară într-o pădure rară, cu aluni uscaţi. Franzele se colorau în maroniu, iar coji de alune acoperite cu sare scârţâiau sub încălţările Eurekăi. O pânză de păianjen atârna între două crengi, legănându-se în vânt. Picăturile se lipeau de ea precum perlele pe care o tânără frumoasă le abandonase în pădure.

— Eureka!

Ea îşi ridică privirea şi îi văzu pe William şi pe Claire cocoţaţi pe crengile unui alun imens. Gemenii săriră şi alergară prin noroi spre ea. Nu îi venea să creadă că erau ei, nici măcar când îi strânse în braţe. Închise ochii şi le mirosi parfumul, dorindu-şi să creadă că erau aceştia: miroseau a săpun ivoriu şi a lumină stelară.

— Cum aţi ajuns aici?

Gemenii o luară fiecare de câte o mână. Voiau să îi arate ceva.

De cealaltă parte a copacului, un obiect lung şi alb strălucea în ploaie. Eureka se apropie precaută de el, dar

gemenii râseră şi o traseră mai tare. Avea forma unui hamac, dar materialul îl făcea să semene mai mult cu un cocon imens. Eureka îl studie, uimită de ceea ce păreau a fi milioane de aripi fluorescente de molie. Micile şi fragilele piese formau un frunzar imens care plutea în aer, de unul singur.

În frunzar stătea tatăl Eurekăi. Un acoperiş subţire din aripi maronii îi proteja faţa de ploaie. Umărul tăiat pe care Eureka i-l legase cu bluza ei fusese vindecat cu pricepere, cu un tifon mătăsos, de culoare roz. O cataplasmă din acelaşi material îi acoperea rana de pe frunte. Era treaz, întinse mâna spre ea şi zâmbi.

— Sunt doctori buni în partea asta de oraş.

— Te doare? întrebă Eureka.

— Aproape deloc.

Părea lucid, dar vorbea de parcă ar fi visat.

Ea băgă mâna în buzunar şi-i dădu sticluţa cu balsam.

— Asta te va ajuta.

Dincolo de frunzarul din aripi de molie, alte trei vrăjitoare bârfitoare se înghesuiau sub un alt copac mohorât, şoptind între ele, în spatele mâinilor. Vrăjitoarele care îi conduseseră aici pe Ander şi pe Eureka plutiră spre celelalte, sărutându-le pe obraji şi şoptind ca şi când ar fi avut de recuperat mulţi ani în care nu-şi vorbiseră.

„Câte sunt acolo?“ se întrebă Eureka.

Cat apăru lângă ea.

— Zânele ciudate au apărut la câteva minute după ce aţi plecat. Eu mi-am zis: „Unde sunt toţi dinţii de lapte pe care i-aţi luat?“ Mulţumesc pentru că le-ai trimis să ne ajute.

— Nu le-am trimis eu, spuse Eureka.

— Una dintre ele şi-a băgat limba într-o gaură din copac şi milioane de insecte au zburat de-acolo, zise William.

— Insectele au format pe cer un diamant mare şi alb, apoi l-au ridicat pe tata în ploaie! adăugă Claire.

— Copiii nu te mint, spuse Cat.

— Tata poate să zboare! rosti William.

Cat întinse mâna spre piatra tunetului aflată la Eureka, studiindu-i suprafaţa care respingea ploaia.

— Când au apărut pe plajă, am ştiut că, într-un fel, au legătură cu tine. Este ca şi cum locul tău e aici mai mult decât a fost vreodată la Evangeline.

— Şi eu care credeam că nu-mi voi găsi niciodată gaşca, spuse sec Eureka.

— Mă refer la faptul că tu ai un înţeles acolo unde lucrurile imposibile sunt posibile, zise Cat, care îşi întinse palma ca să prindă picăturile de ploaie. Puterile tale sunt reale.

Eureka privi înapoi spre vrăjitoarele bârfitoare, dar acestea dispăruseră. Tot ce mai rămăsese în urma lor era o singură petală de orhidee, care strălucea pe pământ.

— Voiam să le mulţumesc.

— Nu-ţi face griji, îi şopti o voce în urechea ei surdă. Era cea mai tânără dintre vrăjitoarele bârfitoare, dar Eureka nu o vedea. Solon ne este dator.

— Unde mergem? strigă Ander în ploaie.

Râsul vrăjitoarelor cutremură pământul. Eureka simţi ceva în mâna stângă şi privi în jos. O torţă îi apăru între degete. Avea un mâner lung argintiu şi se lărgea într-o cupă canelată, aproape de vârf. O flacără strălucea în centrul cupei, nestinsă de ploaie. Eureka privi spre aceasta, căutând uleiul sau cărbunele care o alimenta. În schimb, văzu o grămăjoară de pietre strălucitoare de ametist.

— Cu plăcere, şopti tânăra vrăjitoare în urechea surdă a Eurekăi.

— Transmite-i nenorocirile noastre lui Solon! strigă cea mai bătrână.

Se auziră râsete, apoi linişte, apoi ploaia.

Eureka se plimbă prin dumbravă, căutând indicii pe care noua ei torţă ar fi putut să le descopere. După trunchiul unui copac, ea se lovi de ceva dur. Îşi frecă fruntea. În faţa ei nu era nimic neobişnuit – doar mai mulţi copaci răsuciţi şi putrezi. Totuşi, intrase în ceva solid ca un zid. Încercă din nou şi se lovi iar, incapabilă să mai facă un pas.

Ander contură forţa invizibilă cu degetele.

— Este umed. Se simte ca un cordon. Este real, îl simţi,

dar nu este acolo.

— Băieţi. Claire le făcu semn cu mâna de la câţiva metri distanţă. Nu ar trebui să folosim uşa?

Când ceva alb se înceţoşă în spaţiul din faţa surorii ei, Eureka miji ochii. Claire se ridică pe vârfuri ca să întindă mâna deasupra capului, verificând de câteva ori ceva ce părea a fi un punct complicat. La marginea dumbrăvii, sub creanga îndoită a unui alun, chiar după o piatră plată de forma Louisianei, acoperită de licheni, un perete din piatră poroasă şi albă se vedea, incredibil, din ce în ce mai clar în faţa lor.

Claire îl făcuse să apară, conturându-l cu degetul – sau îl descoperise când era invizibil, deoarece piatra fusese acolo înainte de a o atinge ea.

— Iat-o.

Claire îşi mişcă mâinile peste o porţiune neagră a pietrei ca şi când ar fi lustruit o maşină. Piatra semăna tot mai mult cu o uşă rotundă.

Eureka îşi dori ca Rhoda să fi fost aici, ca să aplaude. Asta o făcu pe fată să se gândească la Rai şi la Diana şi să se întrebe dacă două suflete interesate de aceleaşi subiecte pământeşti ar fi putut să se întâlnească în acelaşi loc celest, pentru a-i privi de acolo. Erau Rhoda şi Diana împreună, undeva pe-acolo, pe un nor? Mai exista Raiul dincolo de pata gri de tristeţe de deasupra?

Ea îşi ridică privirea în căutarea unui semn. Ploaia cădea în acelaşi ritm unic de până atunci.

Ander se lăsă în genunchi lângă Claire.

— Cum ai făcut asta?

— Copiii văd mai multe decât adulţii, spuse direct micuţa şi se strecură pe uşă ca o fantomă.

7

PENTRU UN CÂNTEC

Eureka se întoarse spre Ander.

— Crezi că acesta chiar este…

— Norul Mohorât.

Zâmbetul lui Ander era opusul rânjetului lui William. Era un zâmbet vecin cu plânsul, un paşaport arătat şi pus în buzunar. Pe Eureka o fascina şi o înspăimânta să ia în considerare ce ar fi însemnat să fie prietena lui Ander, să-şi combine durerea imensă cu a lui, să devină un cuplu puternic al pierderii. Şi-ar fi înţeles reciproc tristeţile, în mod natural – dar cine le-ar fi ridicat moralul?

— Eşti la fel de trist ca şi mine, şopti ea. De ce?

— Sunt mai fericit decât am fost vreodată.

Asta o făcu pe Eureka să-şi dorească să-l fi cunoscut dintotdeauna pe Ander; să fi adunat la fel de multe amintiri despre el aşa cum adunase el despre ea, de-a lungul timpului.

Ea atinse piatra de un alb strălucitor. Norul Mohorât. Dacă aceasta era peştera lui Solon, Eureka înţelegea de ce el compara roca de travertin cu un nor. Chiar şi după ce Claire le arătase cât era de solidă, această piatră era uşoară, ca şi cum aproape că ai fi putut s-o pătrunzi cu degetele.

Eureka scoase torţa şi pătrunse în peşteră. Cu urechea afectată, ascultă vibraţia delicată a aripilor moliilor care îl purtau pe tatăl ei, în urma sa.

William îşi văzu umbra reflectându-se pe pereţii peşterii şi se apropie de Eureka.

— Mi-e frică.

Eureka fu nevoită să-i arate că dragostea era mult mai

puternică decât frica.

— Sunt alături de tine.

Pereţii peşterii aveau o textură ciudată, pestriţă. Eureka apropie torţa de unul dintre ei. Îşi strânse degetele în jurul toiagului argintiu al torţei.

De-a lungul lor erau aranjate probabil mii de cranii. Fuseseră ale foştilor locatari? Ale unor intruşi ca ea? Înainte, Eureka ar fi tremurat la vederea lor. Fata care era acum se aplecă mai aproape de perete, privind faţa rânjită şi fără piele. Ea simţi că acel craniu aparţinuse unei femei. Orbitele erau mari, coborâte şi perfect rotunde. Dinţii erau intacţi de-a lungul mandibulei delicate. Era frumos. Eureka se gândi la cât de mult îşi dorea cândva să moară, la cum aspirase să fie ca această femeie. Se întrebă unde plecase sufletul acestui craniu frumos şi ce durere simţise pe pământ.

Întinse mâna. Pometii craniului erau îngheţaţi.

Eureka se retrase, iar craniul se pierdu în peisaj. Era ca şi cum s-ar fi îndepărtat de un telescop într-o noapte înstelată. Pe alocuri, craniile erau separate de alte tipuri de oase: femururi, coaste, rotule. Din săpăturile arheologice făcute împreună cu Diana, Eureka ştia că această cameră ar fi uimit-o pe mama ei.

Intrară mai mult în peşteră, tocurile ascuţite ale lui Cat ţăcănind pe piatră. Torţa lumina spaţiul doar câţiva metri în faţa Eurekăi şi câţiva metri în spate, aşadar, ceilalţi erau nevoiţi să rămână aproape. Stalactitele picurau din tavan ca nişte imense degete îngheţate care se topeau. Cat o apăsă pe Eureka pe cap pentru a-i semnala să se aplece sub una care avea formă de suliţă.

Fata înclină torţa în direcţia prietenei ei. Lumina îi evidenţia pistruii de pe piele. Părea tânără şi inocentă – cele mai puţin preferate calităţi ale lui Cat –, ceea ce o făcu pe Eureka să se gândească la părinţii ei, care şi-ar fi văzut fiica mereu aşa, chiar şi când aceasta ar fi avut şaizeci de ani. Spera că familia lui Cat era în siguranţă.

„Cele mai…“ Eureka rosti jumătate din cuvintele de pe medalionul în formă de inimă pe care ea şi Cat îl

câştigaseră în timpul unui concurs de dans în linie de la Festivalul Trestiei-de-Zahăr, în clasa a noua.

Cat rosti automat cuvintele de pe medalionul ei: „... Bune prietene“. Ea îşi legănă coapsele ca şi când încă s-ar fi aflat acolo, dansând în New Iberia, dincolo de vitrinele decorate de pe strada principală, seara de toamnă promiţându-i un nou an şcolar, fotbal şi băieţi drăguţi cu pulovere groase şi călduroase în care s-ar fi putut strecura.

Nu mai purtau medalionul, dar, din când în când, Eureka şi Cat îşi puneau la încercare sentimentele. Era o modalitate de verificare, de a spune „Te voi iubi pentru totdeauna“, „Tu eşti singura care mă înţelege“ şi „Mulţumesc“.

Mirosul din peşteră era stătut şi umed, aşa cum mirosise garajul Eurekăi după uraganul Rita. Podeaua acesteia era surprinzător de netedă, ca şi când ar fi fost şlefuită. Era linişte, cu excepţia sunetului făcut de picăturile de apă care se scurgeau de pe stalactite în bălţile de culoarea berii brune. Mormolocii ţâşneau încoace şi încolo.

Cel mai remarcabil lucru în ceea ce privea peştera era absenţa ploii. Eureka se obişnuise cu senzaţia constantă a ploii pe pielea ei. Sub cupola peşterii, îşi simţea corpul amorţit şi tensionat în acelaşi timp, nesigură ce să înţeleagă din această acalmie.

Torţa ilumină un spaţiu întunecat din centrul unui mic zid de cranii, care se roteau în capătul îndepărtat al pasajului. Eureka se apropie şi văzu că era intrarea într-un coridor mai îngust. Îndreptă torţa vrăjitoarelor spre întuneric.

Mai multe cranii flancau această potecă micuţă, ce se îngusta la nesfârşit în întuneric. Claustrofobia fetei îşi făcu apariţia, iar ea strânse şi mai tare torţa.

Tatăl ei îşi ridică privirea din coconul mistic al moliilor. Îşi calmase fiica atunci când avea atacuri de panică în lifturi şi mansarde pe când era doar o copilă. Ea văzu pe chipul lui că recunoştea asta şi se simţi uşurată că era încă suficient de conştient cât să înţeleagă de ce se oprise la uşă.

Tatăl dădu din cap spre întunericul înfricoşător.

— Trebuie să mergi până la capăt, ca să ieşi cu bine. Aceasta fusese replica lui în acele zile confuze de după moartea Dianei. Atunci, se referea la suferinţă. Eureka se întrebă dacă acum ştia la ce se referea. Nimeni nu ştia ce era de cealaltă parte a întunericului.

Departe de casă, accentul sudist al tatălui ei părea mai pronunţat. Eureka îşi aminti că singura dată când părăsise ţara era când el şi Diana plecaseră în Belize, în luna de miere. Fotografiile însorite îi rămăseseră în minte. Părinţii ei erau tineri, blonzi şi frumoşi şi niciodată nu zâmbeau în acelaşi timp.

— Bine, tată.

Eureka lăsă pereţii să o învăluie.

Temperatura scăzu. La fel şi tavanul. Lumânări aprinse pâlpâiră sporadic de-a lungul căii. Lumina slabă a acestora păli în întinderea întunecată, înainte ca următoarea lumânare să apară. Eureka îi simţi în spatele ei pe cei dragi. Nu ştia însă spre ce îi conducea.

Sunete uşor perceptibile răsunară din pereţi. Eureka se opri şi ascultă. Le auzea doar cu urechea sănătoasă, ceea ce însemna că vocile erau din lumea ei, nu din Atlantida. Sunetele se auziră mai puternic, mai aproape.

Eureka se întinse ca să-i protejeze pe gemeni. Ţinea torţa cu ambele mâini, ca pe o măciucă. Ar fi lovit orice sau pe oricine i-ar fi ieşit în cale.

Strigă şi roti torţa…

La capătul luminii stătea un copil desculţ, cu părul negru ca abanosul. Nu purta nimic în afara unei perechi de pantaloni scurţi şi zdrenţăroşi. Mâinile şi faţa îi erau mânjite cu ceva negru şi lucios.

El le strigă în ceea ce ar fi putut fi limba turcă, dar Eureka nu era sigură. Cuvintele lui păreau a fi dintr-o limbă a unei planete din apropiere, de acum o mie de ani.

Încet, William ieşi din spatele piciorului Eurekăi. Îi făcu cu mâna băieţelului. Erau de aceeaşi vârstă şi înălţime.

Băiatul zâmbi. Avea dinţii mici şi albi.

Eureka se relaxă pentru o fracţiune de secundă, iar când

băiatul înaintă, îi apucă de mâini pe William şi pe Claire şi îi târî în întuneric.

Eureka ţipă şi alergă după ei. Nu-şi dădu seama că scăpase torţa până când nu pătrunse în întuneric. Se luă după strigătele fraţilor ei până când degetele ei găsiră, cumva, talia pantalonilor scurţi ai băiatului. Îl aruncă la pământ. Cat ţinu torţa ca să lumineze lupta Eurekăi cu băiatul.

Era şocant de puternic. Ea se încordă cu înverşunare ca să-i elibereze pe gemeni din prinsoarea lui.

— Dă-le drumul! strigă fata, nevenindu-i să creadă că o persoană atât de mică şi de tânără ar fi putut fi atât de puternică.

Ander ridică băiatul în aer, dar acesta nu le dădu drumul gemenilor, ci îi ridică de la pământ împreună cu el. William şi Claire se zvârcoleau şi plângeau. Eureka voia să-i rupă membrele băiatului şi să facă din capul lui o parte din mozaicul de pe pereţi.

Nici ea şi nici Ander nu reuşiră să desfacă degetele acestuia. Braţul lui Claire era roşu şi umflat. Băiatul scăpă de prinsoarea lui Ander şi alunecă din mâinile extenuate ale Eurekăi. El îi târa pe gemeni.

— Opreşte-te! strigă Eureka, în ciuda inutilităţii absurde a cuvântului. Trebuia să acţioneze cumva. Se repezi după cei trei şi, fără să ştie de ce, începu să cânte:

Să îl cunoşti, cunoşti, cunoşti înseamnă să-l iubeşti, iubeşti, iubeşti.

Era un cântec al formaţiei Teddy Bears, din anii ’50. Diana o învăţase melodia, dansând pe o verandă umedă din New Iberia.

Băiatul se opri, se întoarse şi o privi fix pe Eureka. Amuţi, de parcă nu ar mai fi auzit muzică niciodată. Până la finalul refrenului, strânsoarea lui ca de fier se relaxă, iar gemenii reuşiră să scape.

Eureka nu ştia ce să facă, în afară de a continua să cânte. Ajunsese din nou la refrenul ciudat, una dintre note situându-se dincolo de capacitatea ei vocală. Cat i se alătură, armonizând-o neliniştită, urmată de vocea

profundă şi amplă a tatălui ei.

Băiatul stătea turceşte în faţa lor şi zâmbea visător. După ce se asigură că melodia se terminase, se ridică în picioare, privi spre Eureka şi dispăru în întunericul peşterii.

Fata se prăbuşi la pământ şi îi trase pe gemeni spre ea. Închise ochii, bucurându-se de senzaţia pe care i-o dădea respiraţia lor pe pieptul ei.

— Înţeleg că acela nu era Solon, spuse tata din coconul lui şi toată lumea râse.

— Cum ai făcut asta? întrebă Ander.

Eureka recunoscu mirarea din ochii lui dintr-o privire pe care i-o aruncase Diana de câteva ori. Era o privire pe care doar cineva care te cunoştea foarte bine putea să ţi-o arunce şi asta doar când reuşeai să-i surprinzi, făcându-i să se minuneze.

Eureka nu era sigură cum de reuşise să facă aşa ceva.

— Când gemenii erau bebeluşi, le cântam, spuse ea. Nu ştiu de ce a funcţionat.

Privi fix în direcţia în care fugise băiatul. Pulsul i se înteţi în urma reuşitei, a surprinderii, a bucuriei simple de a cânta.

Era pentru prima dată când cântase de la moartea Dianei. Obişnuia să cânte tot timpul, chiar să compună cântece. În clasa a şaptea, când încă mai erau prietene, Maya Cayce participase la concursul de poezie organizat de şcoală folosindu-se de versurile unei melodii luate din jurnalul Eurekăi. Când cântecul furat fusese declarat învingător, niciuna dintre fete nu menţionase nimic. Maya câştigase douăzeci şi cinci de dolari, iar poezia îi fusese citită la interfon, vineri dimineaţa. Devenise o chestiune a lor, o privire cu subînţeles peste genunchii din sacul de dormit la petrecerile în pijamale şi, mai târziu, peste butoaiele cu bere la petrecerile nocturne. Era Maya moartă acum? Îi luase Eureka viaţa aşa cum îi furase şi ea poezia?

— Cred că acel băiat voia să fim prieteni, spuse William.

— Cred că avem un prim admirator. Cat îi returnă torţa

Eurekăi. Acum, ne trebuie un nume pentru trupă. Şi un toboşar.

Cat se gândi la nume de trupe, în timp ce îşi continuară drumul prin pasajul îngust, cu mai multă grijă. Vorbăria ei era mângâietoare, chiar dacă Eureka nu avea energia necesară ca să fie atentă la toate ideile nebuneşti care îi treceau prin minte prietenei sale.

Dale de culoare albastru-închis pavau acum podeaua de sub picioarele lor. Pe placa din marmură montată pe perete erau sculptate cuvintele *Memento mori.*

— Mulţumesc pentru că mi-ai adus aminte, glumi Cat, iar Eurekăi îi plăcu faptul că prietena ei ştia că acele cuvinte însemnau „Nu uita că vei muri“, chiar dacă nu frecventase cursul de latină la care ea învăţase proverbul cu numai un an în urmă.

— Ce înseamnă? întrebă William.

— Un sclav i-a strigat asta unui general roman care mergea la luptă, spuse Eureka, auzindu-l în mintea ei pe profesorul de latină, domnul Piscadia. Ea se întrebă dacă el şi familia lui scăpaseră de potopul ei. Odată, îl văzuse împreună cu fiul său în parc, plimbând doi boxeri tigraţi. În imaginaţia ei, un val uriaş îi şterse amintirea. Înseamnă „Astăzi eşti puternic, dar eşti doar un om şi vei cădea“. Când am studiat asta la ora de latină, toată lumea a înţeles cum proverbul avea legătură cu vanitatea şi mândria. Eureka oftă. Îmi amintesc că mă gândeam la mângâierea pe care mi-o aduceau acele cuvinte. Cum că, într-o zi, toate acestea se vor termina.

Ea se uită la chipurile surprinse ale celorlalţi. Sarcasmul lui Cat era o acoperire pentru dispoziţia ei cu adevărat optimistă. Tatăl ei nu voia să ia în considerare că fiica lui simţea atât de multă durere. Gemenii erau prea mici ca să înţeleagă. Mai rămânea Ander. Ea îi întâlni privirea şi ştiu că el înţelegea. El o privi şi nu fu nevoie să spună ceva.

După zece paşi, cărarea se termină. Se opriră în faţa unei uşi încovoiate din lemn, cu balamale din alamă, un clopoţel antic şi cu o a doua placă argintie pe care scria: *Lascitate ogni speranza, voi ch’entrate.*

— „Abandonaţi orice speranţă voi cei care intraţi“, traduse Ander.

Cat se apropie de placă.

— Asta îmi place. Ca să nu mai spun de un tatuaj mortal în zona lombară.

— Ce este un tatuaj? întrebă Claire.

Eureka era surprinsă. Ander îi spusese că nu mersese niciodată la şcoală, că doar ea era singurul subiect pe care îl studiase vreodată. Fata se întrebă cum învăţase italiană. Şi-l imagină stând la un calculator într-un dormitor întunecat, repetând fraze romantice dintr-un curs de pe internet, pe care îl asculta în căşti.

— Este din *Infernul* lui Dante, spuse el.

Eureka îşi dori să ştie mai multe. Când citise el *Infernul*? Ce îl făcuse să-l citească? Îi plăcuse, îşi făcuse propriile liste cu aceia care aparţineau fiecărui cerc al iadului, aşa cum făcuse ea?

Dar acesta nu era restaurantul Neptune din Lafayette, unde te aşezai într-un separeu din vinilin roşu împreună cu iubita ta şi flirtai până îi aflai secretele, în faţa cartofilor prăjiţi cu brânză şi pui prăjit. Ea simţi că, întocmai ca plimbările de relaxare din parc ale domnului Piscadia, genul acela de întâlniri zăceau acum pe fundul mării.

Întinse mâna spre clopoţel şi sună.

8

ÎNCERCAREA ORHIDEEI

Un panou din uşă se deschise.

Pe Eureka o întâmpină propria reflexie. Părul ei vopsit *ombré* era ud şi încâlcit. Faţa îi era umflată, iar buzele, crăpate. Irişii ei albaştri păreau goi din cauza epuizării, dar nu-şi dădea seama dacă plânsul îi transformase ochii în ceva ce nu fuseseră înainte.

Cat îşi ţuguie buzele la chipul din oglindă. Agitată, îşi împleti din nou codiţele.

— Am arătat şi mai rău. De obicei în contextul unor… circumstanţe mai plăcute, dar am arătat şi mai rău.

Eureka îl văzu pe Ander întorcându-şi privirea de la oglindă. El scutura clanţa uşii, încercând să intre.

— Ce caută o oglindă pe o uşă din mijlocul unei peşteri? întrebă Claire.

William ridică un deget spre sticlă. În urmă cu câteva luni, un magician vizitase grădiniţa, iar Eureka îşi aminti că unul dintre lucrurile pe care le învăţase micuţul era cum să detecteze o oglindă cu două feţe: o oglindă obişnuită avea un mic spaţiu între suprafaţa reflectivă şi sticlă; o oglindă cu două feţe nu îl avea. Dacă apăsai sticla cu degetul şi nu vedeai spaţiul în oglindirea acesteia, cineva din cealaltă parte te privea.

Eureka îşi coborî privirea spre degetul lui William. Nu exista niciun spaţiu. În oglindă, el se uită la Eureka.

O voce îi făcu să tresară.

— Cine te crezi?

Vorbind în oglindă, Eureka îl ţinu de umeri pe William.

— Numele meu este Eureka Boudreaux. Noi am venit din…

— Nu te-am întrebat cum te cheamă, o întrerupse vocea.

Era profundă şi calmă – a unui băiat –, cu un uşor accent nemţesc.

Era ciudat să se privească adresându-se unei voci fără trup, discutând despre natura identităţii.

— Când te schimbi tot timpul, spuse ea, singurul lucru pe care îl ai este numele tău.

— Bun răspuns.

Uşa se întredeschise, dar în spatele acesteia nu era nimeni. Ander îi conduse pe uşă, într-o cameră mare şi circulară în care sunetul apei curgătoare răsuna dintr-un tavan înalt.

Eureka ridică torţa deasupra bolţii din aripi de molie. Tatăl ei adormise, dar maxilarul lui încleştat îi spunea că, şi după ce se dăduse cu balsam, durerea pe care o resimţea era puternică. Ea spera că avea să găsească un ajutor cât de mic în această peşteră.

Un mozaic vast din gresie acoperea podeaua. Modelul reprezenta Moartea, care rânjea arătându-şi colţii însângeraţi. O coasă strălucea în mâna ei stângă, iar acolo unde se termina cea dreaptă, o groapă de foc fusese construită în piatră. Căldura emana din degetele osoase ale Morţii.

Între mormanele de cranii, pereţii erau decoraţi cu picturi murale întunecate. Eureka se holbă la una care înfăţişa un potop, ale cărui victime se înecau într-o mare agitată. Cu o zi în urmă, asta i-ar fi amintit fetei de picturile murale Orozco, pe care le văzuse cu Diana în Guadalajara. Acum, ar fi putut fi o fereastră.

— Am venit până aici ca să sfârşim în cuibul vreunui burlac ciudat, şopti Cat în urechea sănătoasă a prietenei ei.

— Ciudaţii pot fi uneori prieteni de valoare, îi răspunse Eureka. Uită-te la noi.

În apropierea peretelui îndepărtat al camerei, o scară melc, făcută în piatră, se răsucea spre un etaj superior şi cobora spre un alt etaj inferior. Dar, când înaintară prin cameră, Eureka văzu că peretele distant se deplasa, că era

o cascadă care se revărsa pe piatra albă, dintr-o sursă invizibilă. Tavanul se deschise, iar podeaua coborî şi un spaţiu de câţiva metri se formă între marginea solului şi cascadă. Dintr-un motiv necunoscut, Eureka simţi că se sufocă.

Chiar în faţa cascadei, un scaun cu spătar din piele de un verde-închis se afla pe un covor neted, din blană de vulpe. Pe acesta se aşeză un bărbat, cu spatele la ei. Stătea cu faţa la cascadă, citea o carte veche şi sorbea ceva efervescent dintr-un pahar de şampanie.

— Alo? strigă Ander.

Bărbatul rămase nemişcat în scaun.

Eureka mai înaintă câţiva paşi.

— Căutăm pe cineva pe nume Solon.

Silueta se întoarse spre ei, sprijinindu-şi cotul de spătarul ghintuit al scaunului. Bărbatul îşi ridică bărbia şi îşi examină invitaţii. Părea că avea în jur de cincisprezece ani, dar chipul său purta o expresie aspră, care îi dădu Eurekăi de înţeles că era mult mai în vârstă. Purta mocasini din piele de căprioară şi o robă maronie din satin, legată lejer în talie cu o curea.

— L-aţi găsit pe cel pe care îl căutaţi. Speranţa nu i se citea în voce. Să sărbătorim.

Cat îşi înclină capul spre Eureka şi îi şopti: „E sexy“.

Acesteia nu îi trecuse prin minte că băiatul era atrăgător – deşi, acum că prietena ei îi menţionase acest lucru, îşi dădu seama că aşa era. Foarte atrăgător. Ochii lui erau de un albastru fermecător. Părul blond, tuns scurt, era vopsit cu pete ciudate negre şi maronii, ca de leopard. Delicateţea robei sale le sugera că nimeriseră în dormitorul lui.

Solon despre care ea auzise îi părăsise pe Originari în urmă cu şaptezeci şi cinci de ani. Băiatul acesta se prefăcea? Originarul adevărat se ascundea pe undeva?

— Tu eşti Solon? întrebă Eureka.

— În persoană. El aruncă o privire spre fată. Nu literalmente, te rog.

O linişte incomodă plutea în cameră.

— Te rog, nu lua asta drept ceva personal, spuse Solon, orice ar însemna *asta,* dar vrăjitoarele acelea m-au păcălit de atât de multe ori, încât, înainte de a te primi în salonul meu, am nevoie de o dovadă a identităţii tale, cu ghilimelele de rigoare.

Eureka îşi pipăi buzunarele goale. Nu avea cu ce să se identifice, în afară de lacrimile ei.

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

— Nu, nu se poate. Ochii albaştri ai băiatului licăriră. Vezi acea floare din vârful cascadei?

El ridică arătătorul. La zece metri deasupra lor, o orhidee de un roz aprins creştea în piatră. Era uimitoare, nederanjată de apa care curgea. Îi amintea Eurekăi de caftanele vrăjitoarelor bârfitoare. Cel puţin cincizeci de flori atârnau de lujerul acesteia.

— O văd.

— Dacă eşti cine susţin ele că eşti, spuse Solon, adu-mi-o.

— Cine sunt „ele“? întrebă Eureka.

— Câte o identitate controversată pe rând. Tu prima. Orhideea…

— De ce am crede noi că *tu* eşti cine spui că eşti? întrebă Cat. Arăţi ca un boboc care se joacă pe calculator, prea pămpălău ca să-mi care cărţile.

— Prietena mea vrea să spună că ne aşteptam la o persoană mai în vârstă, zise Eureka.

— Vârsta este în ochii privitorului, spuse Solon şi îşi înclină capul spre Ander. Nu-i aşa?

Ander părea mai palid ca de obicei.

— Acesta este Solon.

— Bine, spuse Cat. El este Solon, Eureka este Eureka, şi Cat este Cat, nu că te-ar interesa. Suntem însetaţi şi aş vrea să ştiu dacă ai mei sunt morţi sau nu. Înţeleg că nu ai un telefon?

— Orhideea, spuse Solon. Apoi vom vorbi.

— Este ridicol, spuse Cat.

— Nu trebuie să-ţi dovedească nimic, zise Ander. Suntem aici pentru că…

— Ştiu de ce este ea aici, spuse Solon.

— Dacă îţi aduc orhideea, rosti Eureka, ne vei ajuta?

— Am spus că vom discuta, o corectă Solon. Vei afla că sunt un excelent partener de discuţii. Nimeni nu s-a plâns de asta până acum.

— Avem nevoie de apă, spuse Eureka. Iar tatăl meu este rănit.

— Am spus că vom discuta, repetă băiatul. Doar dacă nu ştii pe altcineva în vecinătate care să-ţi ofere ce cauţi.

Eureka studie cascada, încercând să-şi dea seama ce textură avea peretele din rocă albă aflat în spatele ei. Primul pas ar fi fost să ajungă la roca de dincolo de apă. Abia apoi ar fi trebuit să-şi facă griji în privinţa căţăratului.

Se uită la tatăl ei, dar acesta dormea. Se gândi la sutele de copaci în care ea şi Brooks se căţăraseră în copilăria lor. Cel mai mult le plăcea să se caţăre la asfinţit, astfel încât, când se cuibăreau pe cea mai înaltă creangă, stelele tocmai ar fi răsărit. Eureka se imaginã prinzând toate acele crengi de un trunchi imens. Se vedea cum se întindea în spaţiul extraterestru, dincolo de lună. Apoi, îşi imagină o casă în copac, pe lună, în care Brooks o aştepta plutind într-un costum de astronaut, ocupându-şi timpul cu redenumirea constelaţiilor. Orion era singura pe care o cunoştea el.

Ea fixă cu privirea suprafaţa cascadei. Fantezia nu avea să o ajute acum. Cat avea dreptate – era de-a dreptul ridicol. Nu putea să ajungă la acea orhidee. De ce se gândea totuşi să o facă?

„Găseşte ieşirea din vizuina vulpii, fato.“

Amintirea vocii Dianei îi umplu de dor inima Eurekăi. Mama ei spunea că a crede în imposibil era primul pas spre măreţie. Ea obişnuia să-i şoptească la ureche: „Îndrăzneşte“.

Când Eureka se gândi la Diana, îşi duse mâna la gât. Cât pipăi medalionul, panglica galbenă şi piatra tunetului, ea născoci un plan. Îi înmână torţa lui Cat. Îşi luă rucsacul de pe umăr şi i-l dădu lui Ander.

În zâmbetul discret al băiatului se citea întrebarea:

„Chiar te duci să o iei?“

Ea veni în faţa lui, simţindu-i căldura degetelor când acesta îi luă rucsacul. Fruntea îi transpira. Era prostesc să-şi dorească un sărut pentru noroc, dar îşi dorea.

— Du-te şi ia-o, îi şopti el.

Eureka se ghemui în poziţia de start pe care o lua înainte de o cursă. Îşi îndoi genunchii şi îşi strânse pumnii. Trebuia să plece în fugă.

— Frumoasă poziţie. Solon termină de băut. Cine ştia că era antrenată?

— Hai, Boudreaux.

Cat repetă încurajarea pe care o strigase la curse. Dar vocea ei părea distantă, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă ce se întâmpla.

Eureka executase săritura în înălţime timp de un semestru, când începuse să alerge. Ea fixă cascada cu privirea, imaginându-şi o rază orizontală de apă pe care corpul ei urma să o şteargă de îndată ce avea să sară. O cuprinse frica, energia pe care îşi spunea să o exploateze. Începu să alerge din spatele peşterii.

Făcu primii paşi cu muşchii reci şi încordaţi, dar curând simţi relaxarea, uşurarea. Inhală profund, trăgând în plămâni aerul umed şi ciudat, ţinându-şi respiraţia până când se simţi scufundată în atmosferă. Pantofii ei încetară să plescăie. Cutia toracică se ridică. Mintea îi călători spre cea mai înaltă creangă de pe lună. Nu îşi coborî privirea când podeaua nu dispăru de sub ea. Pivotă prin aer, îşi arcui spatele, îşi ridică braţele şi plonjă cu spatele în cascadă.

Apa rece vui în jurul ei. În clipa în care căzu şase metri şi fu înghiţită de cascadă, ţipă. Apoi, scutul pietrei tunetului apăru în jurul ei, o rugăciune ascultată care o ridica. Era imponderabilă, protejată. Dar forţa cascadei o trăgea în jos.

Trebuia să înoate în sus.

Corpul i se îndreptă. Dădu din mâini o dată, apoi încă o dată.

Era greu. Fiecare mişcare dureroasă a braţelor ei o

ridica doar cu doi centimetri. Când nu opunea rezistenţă, apa o împingea în jos. După o întindere lungă şi extenuantă, Eureka simţi că era acum doar la nivelul podelei peşterii. Mai avea mult de urcat.

Îşi aruncă braţele în faţă. Gemu când se forţă să le retragă. Lovi din picioare cu înverşunare. Se luptă să urce spre partea superioară a cascadei, acei câţiva centimetri transformându-se în zeci de centimetri, iar apoi, în mod imposibil, în metri.

În clipa în care văzu rădăcinile subţiri ale orhideei conturând latura rocii, tremură din cauza epuizării. Dincolo de cascadă, se clătinau frunze late şi verzi, flori de un roz-închis, sclipitor. Era atât de încântată, încât se aruncă spre orhidee.

Se mişcă prea repede. Corpul ei trecu prin cascadă înainte de a-şi da seama de greşeală: în clipa în care scutul fa expus la aer, se sparse ca un balon.

Mai avusese câţiva centimetri până să atingă floarea, dar acum îşi pierduse forţa de propulsie. Braţele i se învârteau. Picioarele i se roteau în aer. Ţipă şi căzu.

Apoi, ceva o atinse uşor pe spate. O forţă o lovi în aer în timp ce se ridica de-a lungul faţadei cascadei. Ajunse din nou lângă orhidee.

Zefirul. Senzaţia pe care i-o dădea respiraţia lui Ander, care îi înconjura corpul, era minunată şi intimă. O îmbrăţişă şi o împinse mai sus spre cer. Între ei era o distanţă de zece metri, dar Eureka îl simţea la fel de aproape ca atunci când se sărutaseră.

Întinse mâna şi apucă orhideea. Degetele ei se strânseră în jurul tulpinii subţiri. O smulse din piatră.

Sub ea, Ander striga de bucurie. Gemenii aplaudau şi ţopăiau. Cat striga. Când Eureka se întoarse să fluture triumfătoare floarea, îl văzu pe Solon încruntându-se la Ander.

Vântul îşi schimbă direcţia, iar forţa care o susţinuse în aer fu smulsă de sub ea. Gravitaţia îşi reintră în drepturi. De la suprafaţa cascadei, Eureka plonjă în întunericul distant al peşterii.

9

CĂDERE LIBERĂ

Eureka se prăbuşi prin ceaţa rece. Îi auzi pe gemeni ţipând. Întinse mâna spre siluetele înceţoşate ale trupurilor lor în timp ce se prăbuşea prin spaţiul din podeaua peşterii într-o cascadă mare şi întunecată.

Întunericul o înghiţi. Îşi încrucişă braţele pe piept, prinzând orhideea cu o mână şi piatra tunetului cu cealaltă. Panglica galbenă o lovi peste bărbie ca să-i amintească de faptul că o dezamăgise pe acea fată. Se pregăti pentru lucrul de care avea să se izbească în curând. Orice cascadă avea un capăt.

Gândul de a plonja într-o apă prea puţin adâncă pentru scutul ei o îngrijora. Se gândi la noaptea ploioasă în care murise bunica ei Sugar, la cum tălpile i se albăstriseră încet şi la ultimul cuvânt răguşit al bătrânei: „Roagă-te!“ Dintr-un motiv oarecare, amintirea o calmă. Ea şopti: „Vin, Sugar“, apoi, „Vin, mamă“.

Căzu mai repede. Apoi, făcu o tumbă. Dacă acestea erau ultimele ei momente, nu avea să le petreacă precum un manechin.

Se gândi la un milion de lucruri în acelaşi timp – la o poezie cu titlul *Căderea* de James Dickey, pe care o citise în salonul de psihiatrie, la un film despre oamenii care se sinucideau sărind de pe podul Golden Gate, la prima dată când mâncase clătite cu frişcă, dulceaţa barocă a lumii, la luxul de a-şi permite să se simtă singură şi tristă.

Brusc, cascada se deschise într-o cameră vastă şi întunecată, iar Eureka văzu apa de dedesubt. Din filmul despre sinuciderile de pe Golden Gate, ştia cum să se aşeze înainte de a atinge suprafaţa apei.

Se legănă sub apă ca şi când ar fi fost legată de un scaun invizibil. Scutul apăru în jurul ei. Suspină, ţipă şi privi sub ea. O salvase de la a fi străpunsă de pădurea de stalagmite. Suliţele acestora se opriseră la câţiva centimetri de pielea ei.

Căzu pe suprafaţa scutului. Încercă să respire, ca să-şi încetinească pulsul mărit. Încercă să-şi amintească la ce se gândea în cădere, dar acele gânduri zburau spre locul în care locuiau visele.

Auzi ţipete, auzi cum i se striga numele. Un plescăit puternic aruncă scutul înapoi. Ander înotă spre ea. Ajunse în faţa scutului şi îi apăsă suprafaţa cu mâinile. Părea disperat să o strângă în braţe.

Eureka dădu drumul orhideei. Îşi lipi mâinile pe scut, cu palmele pe cele ale băiatului. Apoi, încet, îşi lipi fruntea şi umerii de el. Ander îşi ridică bărbia, absorbit, în timp ce ea îşi lipi buzele de scut.

Fata îl privi. Gura lui era uşor deschisă. Băiatul ezită pentru o clipă, apoi cu degetul contură uşor buzele ei pe scut. Eureka simţi presiunea uşoară a atingerii lui, dar nu şi delicateţea pielii acestuia.

Căldura o străbătu ca un fior. Erau chinuitor de aproape unul de celălalt…

Ar fi putut să înoate spre suprafaţă, iar scutul avea să dispară, dar Eureka simţi brusc că o forţă puternică ar fi putut să-i despartă întotdeauna, tachinând-o, torturând-o.

Ander fusese sub apă mult timp fără aer. În scutul ei, Eureka putea să respire, dar probabil că pe băiat îl dureau plămânii. Ea se retrase de la marginea scutului şi arătă spre suprafaţă. Când Ander dădu din cap aprobator, ea luă orhideea şi se ridicară dând din picioare, tot mai sus, până când capul ei ieşi la suprafaţă, iar scutul dispăru din nou.

Stăteau faţă în faţă şi mergeau prin apă, care era la fel de caldă ca într-o cadă. Braţul i se atingea de coapsa lui Ander. Piciorul lui se lovea de genunchiul ei. Pe amândoi îi încerca un sentiment de vinovăţie, iar apoi Eureka se pierdu în apa întunecată. Ea nu ştia cum să păstreze legătura fără să se scufunde.

— Nu mă luaţi în seamă.

Solon rânji la ei de pe marginea bazinului. În spatele lui, Eureka văzu o scară circulară, construită în piatră. Cat şi gemenii săriră de pe ultima treaptă şi alergară spre ea. Coconul înaripat al tatei pluti la picioarele scării.

Ea flutură orhideea, ca să îi anunţe că era în regulă. Încă se obişnuia cu ideea că nu era pe punctul să moară.

Peştera era mai întunecată aici, jos, şi nedecorată. Doar câteva candelabre din stalagmite luminau spaţiul imens, dar Eureka simţea că această cisternă subterană ascundea mai multe decât văzuse din bazin.

Un jet de apă erupse din spatele fetei. Ea sări înainte.

— E doar o mică bulă de gaz, spuse Solon. Nu este un alt test. Calmează-te şi ieşi din apă. Avem multe de discutat.

Ander ieşi din bazin şi se întoarse ca să o ajute pe Eureka. Ea era udă; el era la fel de uscat ca de obicei.

Solon îi aruncă o robă asemănătoare cu a lui. Ea o îmbrăcă peste hainele ude şi stoarse apa din părul prins în coadă. Cat şi gemenii o îmbrăţişară – prietena ei îi cuprinse umerii, iar micuţii, picioarele.

— Aşadar. Ai trecut testul, spuse Solon. El îl privi pe Ander. Cu puţin ajutor.

Ander se apropie de acesta.

— Era să moară.

Solon se retrase, amuzat.

— Unii ar spune că asta este ideea. Sunt sigur că ştii la ce mă refer. Se întoarse din nou spre Eureka. Prietenul tău este supărat deoarece, atunci când mi-am dat seama că foloseşte Zefirul ca să te ajute, l-am folosit pe al meu ca să-l anulez pe al lui. Atunci ai căzut.

Cu două degete, mimă picioarele agitate ale fetei în cădere şi fluieră sunetul căderii ei.

— Tu *voiai* să cad? întrebă Eureka.

— A *vrea* este un cuvânt dur. În mare parte, *nu vreau* ca un Originar să defileze prin casa mea.

— Nu mai sunt un Originar, spuse Ander. Numele meu este Ander. Ca şi tine, mi-am întors spatele…

Solon se încruntă şi scutură nerăbdător din cap.

— Odată Originar, întotdeauna Originar. Este cel mai nefericit aspect al unei existenţe foarte nefericite. Iar tu nu îmi semeni deloc. Făcu o pauză. Ander? După Leander?

— Da.

— Cam ironic, nu-i aşa? întrebă Solon. Ai fost supus ritualului de Trecere?

Ander dădu din cap.

— Am împlinit optsprezece ani în februarie.

Eureka îşi îndreptă privirea pe rând către cei doi bărbaţi, în încercarea de a ţine pasul. Toate acestea erau noutăţi pentru ea. Îşi imaginã ziua de naştere a lui Ander, în urmă cu câteva luni, în Lafayette. Oare cu cine sărbătorise? Ce fel de tort îi plăcea? Şi ce era un ritual de Trecere?

— Pe cine ai înlocuit? îl întrebă Solon pe Ander. Stai, nu-mi spune, acea legătură anormală nu mă va bloca doar pentru că un puşti intră în peştera mea ca o glumă proastă.

Eureka aruncă orhideea, lovindu-l pe Solon în faţă.

— Uite-ţi floarea, ticălosule!

— Bagă-ţi-o în fund, mormăi Cat.

Solon prinse orhideea de tulpină. O duse la piept şi îi mângâie petalele.

— Cât timp îmi vei acorda? întrebă el floarea.

Când îşi ridică privirea spre Eureka, un zâmbet ciudat îi apăru pe chip.

— Ei bine, acum eşti aici, nu-i aşa? Aş putea foarte bine să o folosesc. Intimitatea şi demnitatea sunt stări temporare.

— Vrea cineva apă? Solon întinse o carafă din cupru când se întoarseră la etaj şi se uscară, aşezaţi în jurul focului. Le împărţi pături din lână de alpaca, pe care toţi şi le puseră pe umeri.

Cat îşi flexă tălpile într-o pereche de mocasini de-ai lui Solon.

— Chestiile astea mă vor omorî, spuse ea unui craniu de pe perete când îşi scoase pantofii roşii cu toc înalt şi îi agăţă de tocuri în orbitele lui. Mă înţelegi, nu-i aşa?

Coconul din aripi de molie începuse să se lase în timpul aventurii Eurekăi cu orhideea. Moliile mureau. Când coconul coborî la pământ, se desfăcu, părând la fel de magic precum o plapumă gri. În timp ce Solon şi Ander îl purtau pe tatăl ei mai aproape de foc şi îl sprijineau de un munte de perne, Eureka atinse cu degetul materialul ciudat din care era făcut coconul. Aripile subţiri şi albicioase ale moliilor se transformau în praf.

Ea luă carafa de la Solon, dorindu-şi să bea apa din câteva înghiţituri. O ţinu la buzele tatălui ei.

El bău puţin. Gâtul lui uscat scotea zgomote aspre în timp ce se chinuia să înghită. Când păru prea obosit ca să mai bea, îşi îndreptă privirea spre Eureka.

— Eu ar fi trebuit să am grijă de tine.

Ea îi şterse colţul gurii.

— Avem grijă unul de celălalt.

El încercă să zâmbească.

— Semeni prea mult cu mama ta, dar…

— Dar ce?

Tatăl ei o pomenea rareori pe Diana. Eureka ştia că era obosit, dar nu voia ca momentul să treacă; voia să-l ţină acolo, cu ea. Voia să afle cât se putea de mult despre dragostea din care se născuse.

— Dar tu eşti mai puternică.

Eureka era uimită. Diana fusese cea mai puternică persoană pe care o cunoştea.

— Nu îţi este frică să eziţi, spuse tata, sau să fii în preajma celor care ezită. Asta necesită o putere pe care Diana nu a avut-o niciodată.

— Nu cred că am de ales, spuse Eureka.

Tatăl ei o atinse pe obraz.

— Toată lumea are de ales.

Solon, care dispăruse în spatele unui covor atârnat, ce probabil ducea într-o cameră din spate, se întoarse cu o tavă din lemn, cu ceşti înalte din ceramică.

— Am şi prosecco, dacă preferaţi. Eu îl prefer.

— Ce înseamnă prospecto? întrebă William.

— Ai popcorn? întrebă Claire.

— Uită-te la noi – Solon îi aruncă o cană goală lui Cat, care o prinse de mâner cu degetul mic – cum dăm o mică petrecere.

— Tata are nevoie de un doctor, spuse Eureka.

— Da, da, zise Solon. Asistenta mea trebuie să ajungă imediat aici. Prepară cele mai minunate analgezice.

— Rănile lui trebuie bandajate din nou, spuse. Ne trebuie tifon, antiseptic…

— Când Filiz ajunge aici. Ea se ocupă de ce nu mă ocup eu.

Solon băgă mâna în buzunarul robei lui şi scoase o ţigară rulată manual. O puse în gură, se aplecă deasupra focului şi inhală. Scoase mult fum care mirosea a cuişoare. William tuşi. Eureka împrăştie fumul din faţa fratelui ei.

— În primul rând, spuse Solon, trebuie să ştiu care dintre voi a văzut dincolo de protecţia vrăjitoarelor, în peştera mea.

— Eu, răspunse Claire.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Solon. Are un metru şi emană cunoaşterea de care adulţii n-au habar. Spiritul ei este încă foarte puternic.

— Ce este un spirit? întrebă Cat, dar Solon îi zâmbi doar lui Claire.

— Claire este sora mea, explică Eureka. Ea şi William sunt gemeni.

Solon dădu din cap spre William şi expiră fumul de ţigară prin colţul gurii, ca să fie politicos.

— Ce fel de magie practici?

— Încă nu m-am decis, spuse William.

Nu o spunea ca pe o glumă – pentru micuţ, magia era reală.

Originarul pierdut îşi lăsă ţigara pe stalagmita pe care o folosea pe post de scrumieră.

— Înţeleg.

Ander luă ţigara şi o mirosi ca şi când nu ar mai fi văzut una.

— Cum poţi să fumezi?

Solon înşfacă ţigara.

— Am renunţat la un milion de plăceri, dar îi sunt credincios acesteia.

— Şi cum rămâne cu Zefirul tău? întrebă Ander. Cum de încă mai poţi…

— Plămânii mei sunt distruşi. Solon trase un fum şi scoase un nor imens. Când te-am deviat acum câteva clipe, a fost prima dată când am folosit Zefirul, după o lungă perioadă de timp. Presupun că, dacă viaţa mea ar depinde de asta, aş mai putea să înalţ un cordon. Scutură ţigara. Dar prefer acest mic stimulent.

Cu ţigara atârnându-i între buze, se întoarse şi smulse petalele orhideei de pe tulpină. Le aruncă într-o sticlă de suc, numărând încet petalele ca şi când ar fi fost monede preţioase din aur.

— Ce-ai de gând să faci cu alea? întrebă Claire.

Solon zâmbi şi îşi continuă treaba ciudată. Când umplu sticla, scoase o mică pungă din catifea neagră din buzunar, în care turnă restul petalelor de culoarea ametistului.

— Le voi păstra pentru zile mai puţin ploioase, spuse el.

— Acum că ai mica ta floare, spuse Cat, există vreo şansă să folosesc un telefon, să mă conectez la internet?

— Trăieşte într-o peşteră, spuse Eureka. Am mari îndoieli că are conexiune la internet. Îi aruncă o privire lui Solon. Cat a fost despărţită de familia ei. Trebuie să-i contacteze.

— Nu avem semnal aici, spuse Solon. Exista o cafenea cu internet la câţiva kilometri spre vest, dar acum toate sunt sub apă, din cauza Eurekăi. Întreaga reţea internaţională a fost luată de ape.

Cat o privi uimită pe prietena ei.

— Ai ucis internetul.

— S-ar putea ca vrăjitoarele să ştie unde este familia ta, continuă Solon, dar ele nu oferă informaţii gratis. Privi spre sticla plină cu petale. M-aş gândi de trei ori înainte să mă îndatorez bestiilor ălora.

— Le-am întâlnit, spuse Eureka. Ne-au ajutat să te găsim. L-au cărat pe tata şi…

— Ştiu. Solon se întoarse spre coconul dezintegrat. Îşi

trecu uşor mâna peste praful din aripi de molii. Aş recunoaşte oriunde rămăşiţele dragelor mele.

— Vrăjitoarele chiar pot să o pună pe Cat în legătură cu familia ei? întrebă Eureka.

— Pot să facă multe lucruri. Solon aruncă punga din catifea şi întinse mâna spre un sac din pânză aflat în spatele lui. Scoase o mulţime de pietre colorate şi începu să le studieze. Vulturi. Harpii nenorocite. Ai întâlnit-o pe Esme? Cea tânără – foarte drăguţă?

— Nu le-am aflat numele, spuse Eureka.

— Nici nu o veţi face – şi nu trebuie să le strigaţi pe nume. Numele lor sunt secrete pentru toată lumea, mai puţin pentru alte vrăjitoare bârfitoare. Oricine cunoaşte unul, trebuie să se prefacă neştiutor.

— Atunci, de ce mi-ai spus numele ei? întrebă Eureka.

— Pentru că Esme este cea mai inteligentă şi cea mai frumoasă şi, prin urmare, cea mai îngrozitoare.

— Şi ce-i cu protecţia vrăjitoarelor?

Claire se apropie de Solon, care îi zâmbi îngrijorat, ca şi când nimeni nu s-ar fi apropiat de el de mulţi ani.

— Le plătesc pe cotoroanţe ca să-mi farmece intrarea din peşteră. Protecţia este un camuflaj special pentru ca familia mea să nu poată să mă găsească. Este imperceptibil simţurilor sau aşa ar fi trebuit să fie. Le voi cere înapoi ce le-am dat. Îl privi apoi pe Ander. Cum de ai ajuns atât de departe?

— Plănuiam să te găsesc de multă vreme…

— Este uşor să spui asta acum, dar nu m-ai fi găsit de unul singur.

Solon se strâmbă la unul dintre craniile lui. Apoi, se ridică şi dispăru din nou în spatele tapiseriei suspendate. Eureka auzi sunete de sertare deschise şi trântite.

— Nu sunt o ameninţare pentru tine, Solon, strigă Ander. Îi urăsc la fel de mult ca şi tine.

— Imposibil, spuse Solon când se întoarse, o clipă mai târziu, cu o sticlă de prosecco într-o mână şi cu pahare de şampanie în cealaltă. Făcu un semn din cap spre Eureka. Tu o ai pe *ea.* Byblis a mea este moartă.

Eureka pipăi rucsacul ca să se asigure că încă avea *Cartea iubirii.* Byblis fusese una dintre proprietarele anterioare ale cărţii şi o fată din Şirul Lacrimilor. Ander îi spusese că Originarii o omorâseră.

Solon o studie pe fată.

— Semeni cu ea.

— Cu Byblis?

— Cu mama ta.

Tatăl el îşi ridică bărbia.

— Cum ai cunoscut-o pe Diana?

— M-a vizitat aici, cu ani în urmă. Solon scoase dopul sticlei. *Opa!* strigă el în timp ce acesta ricoşă din fruntea unui craniu şi se înfipse în orbita altuia.

Mai multe cranii aveau dopuri în orbite.

— Mama mea… spuse Eureka.

— O bijuterie de femeie. Solon ridică paharul, închinându-l Dianei. Luă o sorbitură. Ce face?

— Ea…

Eureka nu ştia cum să termine propoziţia.

— Să-i ia naiba, şopti Solon, iar Eureka îşi dădu seama că ştia despre planurile Originarilor. Ştiai că a făcut un pact cu ei?

— Poftim?

— Ea ajurat să te împiedice să plângi, spuse Solon, şi să păstreze secretul descendenţei tale. În schimb, ei trebuiau să te lase să trăieşti.

Diana nu vorbise niciodată de vreun pact cu Originarii sau vreo călătorie spre Norul Mohorât. Nu menţionase niciodată atât de multe lucruri. Diana ştiuse ce înfrunta Eureka, dar nu-i purtase povara. Ea nu fusese o fată din Şirul Lacrimilor – nu se născuse într-o zi care nu există, nu fusese un copil fără mamă sau o mamă fără copil, nici nu fusese crescută să-şi reprime sentimentele până când explodau în ea. Diana fusese cel mai mare aliat al fetei, dar nu înţelesese niciodată cum era să fii Eureka.

Totuşi, mama ei avusese darul de a lăsa haosul să se desfăşoare până când semnificaţia acestuia ar fi fost înţeleasă. Eureka îşi atinse medalionul şi îşi permise să

simtă durerea pe care dorul de mamă i-o provoca.

— Diana ştia că ne vom înţelege, spuse Solon.

Eureka îl privi mirată.

— Ştia? Ne înţelegem?

— „Dacă reuşiţi să nu vă omorâţi, veţi deveni buni prieteni“ cred că au fost cuvintele ei, spuse Solon. Trebuie să te avertizez că sunt foarte greu de ucis.

— Şi eu, spuse Eureka. Crede-mă, am încercat.

— Da? Solon o privi admirativ pe fată. Acum ştiu că vom deveni prieteni.

— Acum nu mai am tendinţe sinucigaşe.

Eureka nu ştia de ce spusese asta – poate pentru gemeni, poate pentru ea însăşi. În orice caz, era adevărat.

— Ce te face să îţi doreşti să trăieşti? întrebă Solon. Lasă-mă să ghicesc. Pocni din degete. Vrei să salvezi lumea.

— Crezi că acest lucru este o glumă? întrebă ea.

— Desigur că este o glumă. Solon făcu semn cu degetul mare spre Ander. Mai ales pentru un tip ca el, care este *îndrăgostit* de tine.

— Nu ne cunoşti, spuse băiatul. Am venit aici ca să ne ajuţi să-l învingem pe Atlas, nu ca să-ţi aflăm părerile ciudate despre iubire. Probabil că Diana te-a făcut să promiţi că o vei ajuta pe Eureka. O vei face sau nu?

— Vorbeşti de parcă ai fi unic. Solon discuta ca şi când ar fi ştiut că vorbele lui înţepau, iar asta îi plăcea. Şi voi, ceilalţi. Sunteţi victime colaterale ale unei relaţii adolescentine letale, pe care aceştia doi nu au reuşit să o prevină, din cauză că au fost prea egocentrici.

— Hei, spuse Cat. Eu sunt de două ori mai egocentrică decât Eureka.

— Dar nici pe departe la fel de mortală, spuse Solon.

În spatele lui, o apă albă ca zăpada se rostogolea din cascadă. Eureka privi spre locul în care fusese orhideea. Nu ştia la ce să se mai aştepte din partea lui Solon, dar cu siguranţă nu se aşteptase la asta.

— De ce credea mama că mă poţi ajuta?

— Pentru că pot, spuse Solon, şi ar trebui să o fac. Sper

că înveţi repede. Avem timp doar până la luna plină, înainte ca această lume stupidă să sfârşească într-un mod la fel de stupid.

10

PENTRU CĂ ARE LEGĂTURĂ CU IUBIREA

— Ce se va întâmpla când va fi lună plină? întrebă Eureka după câteva ore când ea, Solon şi Ander stăteau singuri în faţa focului.

De când asistenţii lui sosiseră în acea după-amiază, Solon tăcuse. Nu avea să le mai spună nimic despre Şirul Lacrimilor Eurekăi, cât timp Filiz, fata cu părul roşcat, intra şi ieşea din alcovurile peşterii, luând vasele şi făcând focul. Părea neliniştită, ca şi când ar fi mers la o petrecere departe de casă şi s-ar fi rătăcit de prietenii ei.

Înainte ca aceasta să se retragă, îi bandajase umărul tatălui ei şi pregătise un ceai de busuiocul cerbilor, care îl făcu să doarmă în camera de oaspeţi din spatele tapiseriei suspendate, colorată în roşu şi portocaliu. Gemenii dormeau pe saltele de paie, lângă el. Cat refuzase să mănânce sau să se odihnească până când nu avea să dea de familia ei. Aşadar, celălalt asistent al lui Solon, un băiat prezentat ca „Poetul“, o escortă spre o verandă unde exista o mică şansă ca telefonul lui să aibă semnal.

Poetul era înalt şi atrăgător, cu vârfurile degetelor lui de artist graffiti pătate de vopsea. El şi Cat se studiaseră intens. Urcând pe scara în spirală, fata scoase o cutie de vopsea cu pulverizator din buzunarul lui. „Deci, eşti un *artist*...“ Prietena ei presupuse că plecaseră de ore întregi.

În cele din urmă, Solon îi conduse pe Eureka şi pe Ander la o masă din piatră, din centrul salonului său. Ceaţa cascadei îi atingea pielea fetei, umezind satinul maroniu al halatelor de baie pe care ea şi Ander le purtau cât hainele

lor se uscau pe pietrele din faţa focului.

— Şirul Lacrimilor are legătură cu ciclul lunar, spuse Solon. Când ai plâns ieri-dimineaţă, probabil că ai observat că luna era în creştere? Atunci a început Înălţarea. Trebuie să se finalizeze înainte de luna plină, în nouă zile începând din acest moment.

— Şi dacă nu? întrebă Ander.

Solon ridică o sprânceană şi dispăru în bucătărie. Se întoarse o clipă mai târziu, ducând o tavă plină cu boluri desperecheate şi ciobite, din ceramică, pline cu piure de spanac, tăieţei cu ou şi sos de ciuperci, nuci şi caise scăldate în miere, năut crocant şi o felie mare de baclava dulce.

— Dacă Atlantida nu se înalţă înainte de următoarea lună plină, Lumea Trezită se va transforma într-o mlaştină a vieţilor pierdute în zadar. Atlas se va întoarce în Lumea Adormită, unde va trebui să aştepte următoarea fată din Şirul Lacrimilor, dacă va mai exista una.

— Ce vrei să spui cu vieţi pierdute în zadar? întrebă Ander.

Solon ridică o farfurie din lut şi i-o oferi Eurekăi.

— Şniţel?

Eureka îi făcu un semn cu mâna că nu voia.

— Am presupus că Înălţarea era deja completă.

— Asta depinde de câte lacrimi au atins pământul, spuse Solon. Eu cred că tu ai vărsat doar două, dar trebuie să mă luminezi. Numărul ne va stabili poziţia în această catastrofa.

— Nu sunt sigură, spuse ea. Nu ştiam că trebuie să le număr.

Solon se întoarse spre Ander şi-i puse un cotlet în farfurie.

— Care este scuza ta?

— Ştiu că fiecare lacrimă are o greutate unică, spuse Ander, dar nu am ştiut niciodată formula. N-am ştiut nici despre ciclul lunar. Originarii erau secretoşi, chiar dacă făceam parte din familie. După plecarea ta, s-au văzut nevoiţi să fie mai precauţi în ceea ce privea încrederea în

alţii.

— Păstrează secrete deoarece le este frică.

Solon înghiţi o bucată de carne şi închise ochii. Pe un ritm lent, începu să cânte.

O lacrimă, pentru a sfărâma învelişul Lumii Trezite.

O a doua lacrimă, pentru a se infiltra prin rădăcinile Pământului.

O a treia, pentru a trezi Lumea Adormită şi pentru a permite vechilor regate să existe din nou.

Apoi deschise ochii.

— Paragraful Lacrimilor a fost ultimul cântec fredonat înainte de potop. Este o metaforă, pentru viaţă sau moarte, sau…

— Iubire, îşi dădu seama Eureka.

Solon îşi înclină capul.

— Continuă.

Fata nu ştia de unde îi venise ideea. Nu era expertă în iubire, dar Paragraful Lacrimilor îi amintea de cum se simţise când îl întâlnise pe Ander.

— Poate prima lacrimă, care „sfărâmă învelişul Lumii Trezite“, reprezintă atracţia. Când lui Cat îi place de un tip, nu spune că a făcut o pasiune pentru cineva. Ea zice că i-a fost „sfărâmată“ inima, pentru că e o expresie mai potrivită.

— Ştiu la ce se referă, spuse Ander.

— Dar dragostea la prima vedere nu duce nicăieri, spuse Eureka, decât dacă „o a doua privire este mai profundă“.

— Aşadar, a doua lacrimă, spuse Ander, cea „care se infiltrează prin rădăcini“.

Eureka încuviinţă.

— Asta înseamnă să ajungi să cunoşti pe cineva. Să îi cunoşti temerile, visurile şi pasiunile. Slăbiciunile lui. Se gândi la spusele tatălui ei, de mai devreme. Nu este vorba despre frica de a intra în contact cu profunzimea celeilalte fiinţe. Este următoarea mie de kilometri de iubire. Ea făcu o pauză. Dar tot nu este dragoste. Este pasiune nebună,

până când…

— A treia lacrimă, spuse Solon.

— „A treia lacrimă pătrunde în Lumea Adormită“, spuse Ander. Şi o trezeşte. Roşeaţa îi apăru în obraji. Cum seamănă asta cu iubirea?

— Are legătură cu reciprocitatea, spuse Eureka. Când persoana pe care o iubeşti îţi răspunde cu iubire. Când legătura devine de nezdruncinat. Atunci, nu mai ai cum să dai înapoi.

Ea nu îşi dăduse seama că se apleca spre Ander şi că el se apropia de ea, până când Solon nu îşi flutură o mână între chipurile lor.

— Văd că nu i-ai spus despre noi, îi zise Solon lui Ander.

— Dar tu? întrebă Eureka.

— Se referă la – Ander se întoarse la farfuria lui şi tăie o bucată de şniţel, dar nu o mâncă – rolul pe care îl au Originarii în a-ţi opri lacrimile.

Solon îl sfidă pe băiat.

— Ştiu despre asta, spuse Eureka. Poate că Ander se întorsese împotriva familiei lui, dar încă îi păsa de soarta lacrimilor ei. Se gândi la Zefirul îngheţat pe obrajii ei reci. Ander o are, îşi dădu ea seama.

— Ce? întrebă Solon.

— A treia lacrimă. Am plâns din nou în drum spre acest loc, dar respiraţia lui mi-a îngheţat lacrimile. Nu au căzut pe pământ. Sunt în siguranţă, în lacrimatoriul lui.

— Lacrimile din Şirul Lacrimilor nu sunt niciodată în siguranţă, spuse Solon.

— Sunt în siguranţă cu mine.

Ander îi arătă lui Solon sticluţa argintie. Bărbatul îşi frecă maxilarul.

— Ai alergat cu o bombă.

— Bombele pot fi dezamorsate, spuse Eureka. Nu putem să aruncăm lacrimile fără să…

— Nu, spuseră în acelaşi timp Ander şi Solon.

— Voi păstra eu asta. Solon înşfacă lacrimatoriul şi se uită la masă. Nu am adus toată mâncarea asta ca să se risipească. Mâncaţi! Ar trebui să vedeţi ce mănâncă la cină

vecinii mei. Beţe! Se mănâncă unii pe alţii!

Eureka îşi puse în farfurie nişte tăieţei. Se uită la carnea care mirosea ca bucătăria restaurantului Bon Creole Lunch Snack, ale cărui pungi boţite şi pătate cu grăsime dansau în vânt deasupra majorităţii furgonetelor din New Iberia. Mirosul îi trezi nostalgia, iar ea îşi dori să fi stat pe scaunul lipicios de bar la Victor's, unde tatăl ei prăjea stridii la fel de mici ca o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi uşoare precum aerul.

Ander duse rapid furculiţa la gură, fără să guste, ca şi când golul din el ar fi putut fi umplut.

Senzaţia de foame o mira pe Eureka. În interiorul ei, căpătase o formă cu margini la fel de ascuţite ca ale cioburilor de sticlă. Dar cuvintele lui Solon îi îngreunaseră masticaţia. Se gândi la ochii pătrunzători şi aurii ai lui Filiz.

— De asta le-ai spus lui Filiz şi Poetului să plece înainte de a aduce mâncarea.

— Chiar crezi că un potop de apă sărată ar putea să cadă din cer fără să distrugă lanţul trofic? întrebă Solon. Asistenţii mei cred că mor de foame, la fel ca ei. Trebuie să creadă asta în continuare. Nu ar fi bine ca vecinii să vină în patru labe şi să dea cu capul în protecţia mea. Înţelegi?

— De ce nu împărţi mâncarea cu ei?

Solon luă urciorul, îl ridică mult deasupra paharului Eurekăi şi turnă un şuvoi lung de apă, pentru a-l umple din nou.

— De ce nu te întorci în timp, ca să nu inunzi lumea?

Ander înşfacă urciorul de la Solon şi îl trânti pe masă.

Apa îi împroşcă fetei coapsele.

— Ce risipă, spuse Solon.

— Face tot ce poate.

— Trebuie să facă mai mult decât atât, spuse Solon. A treia lacrimă este în lume. Curând, Atlas o va obţine.

— Nu, spuse Eureka. Am venit aici ca să mă ajuţi să-l opresc.

Solon îşi plimbă degetul prin farfurie şi linse grăsimea adunată.

— Aici nu suntem la alegerile pentru consiliul studenţilor. Atlas este cea mai întunecată forţă pe care a cunoscut-o vreodată Lumea Trezită.

— Cum? E captiv sub ocean de mii de ani, spuse Eureka.

Solon fixă cascada cu privirea timp îndelungat. În cele din urmă, vorbi cu o voce slabă:

— Când Byblis era o fată din München, era un băiat care locuia la două străzi distanţă de ea. Împreună, mergeau la un curs de pictură. Erau… prieteni. Apoi, l-a luat Atlas. A controlat mintea unui băiat obişnuit şi a eliberat un demon. La un moment dat, Byblis a murit, dar nu asta contează. Mulţi ani, Atlas nu a părăsit corpul-gazdă. El flutură întristat din mână. Restul, din nefericire, este istorie. Iar dacă Atlantida se înalţă, viitorul va fi şi mai sumbru. Nu ştii ce înfrunţi. Nu vei înţelege până când nu îl vei înfrunta la Marais.

Eureka atinse cu degetul medalionul Dianei. Înăuntru, mama ei scrisese acelaşi cuvânt. Fata scoase capacul şi trase lanţul, ca să-i arate lui Solon.

— Ce se întâmplă la Marais?

— Timpul ne va spune, spuse Solon. Ce ştii despre Marais?

— Este un regionalism cajun pentru „mlaştină“.

Eureka îşi imagină miticul oraş şi regele monstruos al acestuia în mlaştina din spatele casei ei. Asta nu i se părea în regulă.

— Dar o mlaştină ar putea fi oriunde, spuse Ander.

— Sau peste tot, zise Solon.

— Ştii unde este, rosti Eureka. Cum ajung acolo?

— Marais nu apare pe nicio hartă, spuse Solon. Locurile adevărate nu apar niciodată. Oamenii au irosit milenii făcând speculaţii despre locul în care s-a aflat, cândva, Atlantida. A coborât dincolo de peştii-spadă din Florida sau printre sirenele îngheţate suedeze? S-a scufundat lângă focile din Antarctica? Se ondulează sub iahturile din Bahamas, s-a prelins sub sticlele de ouzo[3] din Santorini,

[3] Băutură alcoolică consumată pe scară largă în Grecia şi Cipru, cu aromă de anason. (n.tr.)

flutură ca frunzele de palmier pe coasta Palestinei?

Din dormitorul aflat în spatele tapiseriei, William scânci în somn. Eureka se ridică să se ducă la fratele ei, care deseori trebuia calmat din cauza coşmarurilor pe care le avea, dar băiatul tăcu brusc.

Solon vorbi mai încet:

— Sau poate că întregul continent a plutit în derivă, lipsit de abilitatea de a se stabili undeva anume. Nimeni nu ştie.

— Cu alte cuvinte, spuse Ander, Atlantida ar putea să se înalţe oriunde.

— Nicidecum. Solon îşi umplu din nou paharul cu prosecco. De-a lungul anilor, latitudinea şi longitudinea locaţiei Marais din Lumea Trezită s-au modificat, dar a fost dintotdeauna locul în care Atlantida trebuie să se înalţe. Fundul mării de sub Marais este flexibil, în forma exactă a continentului pierdut. De acolo, Atlas poate înălţa toată Atlantida. O exhumare reuşită.

— Aşadar, contează unde cade pe pământ a treia lacrimă… spuse Ander.

— *Dacă* a treia lacrimă cade pe pământ, zise Eureka.

— Oriunde ar cădea a treia lacrimă, Atlantida tot se va înălţa, spuse Solon, dar, dacă nu cade la Marais, se înalţă treptat, cu frânturi zimţate, ca dinţii în creştere, deja stricaţi. Atlas va avea mult de muncit pentru a-şi reconstrui imperiul. El rânji. Şi, mai degrabă, s-ar concentra asupra… altor lucruri.

— Asupra Împlinirii, spuse încet Ander.

— Ce este aceasta? întrebă Eureka.

— Nu eşti pregătită să înţelegi asta, spuse Solon. Marais este locul în care tu trebuie să-l înfrunţi pe Cel Rău. El te va aştepta acolo.

Eureka îşi aminti acea vedenie în care Brooks înota spre ea, în apropiere de ţărmul turcesc. Nu fusese o viziune. Şi nu el venea după ea. Ci Atlas.

— Nu, spuse ea. Cred că este aici.

Solon privi prin peşteră şi se încruntă la fată.

— Este nedumerită, spuse Ander. În drum spre acest loc,

a crezut că l-a văzut pe băiatul controlat de Atlas. I-am spus că nu avea cum să fie el…

— Te-ai înşelat. Solon studie lacrimatoriul din pumnul său. Îl strecură în buzunarul robei. Vine singur după fata din Şirul Lacrimilor. Se ascunde undeva în aceşti munţi. Trebuie să-i admirăm angajamentul lui Atlas. Eureka, până când nu vei fi pregătită, este esenţial să stai departe de el.

— În mod evident, răspunse fata, dar îşi coborî privirea spre farfuria din faţa ei ca să nu-i vadă ochii.

Dacă Atlas era aici, Brooks era aici. Dacă el era aici, încă îl mai putea salva.

— Dacă este aici, spuse Ander, trebuie să-l ucidem.

— Nimeni nu se atinge de Brooks, zise Eureka.

— *Brooks* nu mai există, rosti Ander şi se uită la Solon. Spune-i.

— Pentru moment, băiatul pe care l-ai cunoscut încă există în corpul său, spuse Solon, dar de îndată ce Atlas i-l va lua, nu va mai avea nicio scăpare. Ai avut sentimente pentru acest muritor?

— Este cel mai bun prieten al meu.

— Eureka. Ander se întinse spre mâna ei. Când ai vărsat primele două lacrimi în curtea din spatele casei tale, de ce plângeai?

— Este complicat. Nu plângeam din cauza unui singur lucru.

Dar nu era deloc complicat. Era foarte simplu. Se gândise la un nuc pecan din curtea din spatele casei lui Sugar. Mintea ei se căţărase pe crengi în căutarea lui Brooks. În cele mai fericite amintiri din copilăria ei, el era mereu acolo, întotdeauna râzând, întotdeauna făcând-o să râdă.

Eureka îşi dădu seama că Ander deja ştia ce voia să spună.

— Am plâns deoarece am crezut că a dispărut.

— Şi aveai dreptate – Solon îşi ridică paharul –, aşadar, să trecem mai departe.

— Asta a fost înainte să-l văd înotând spre mine în dimineaţa asta, spuse Eureka. Atât timp cât corpul lui

Brooks există, cât încă respiră şi inima încă îi bate, nu voi renunţa la prietenul meu.

— Prietenul tău este acum doar o unealtă, spuse Solon. Atlas va folosi amintirile băiatului ca să te manipuleze. Când îşi va termina treaba, va lua sufletul acestuia cu el.

Nu. Trebuia să existe o cale de a-l opri pe cel mai groaznic duşman al lumii, fără să-l ucidă pe cel mai bun prieten al ei.

— Şi dacă refuz să merg la Marais? Voi rămâne aici până când luna va scădea, iar Atlas va trebui să se întoarcă în Lumea Adormită. Va părăsi corpul lui Brooks şi se va duce acasă.

— Asta nu-i o idee mai bună decât cea absurdă a lui Ander, de a-l ucide pe Brooks. Mintea lui Atlas s-ar întoarce în Atlantida. În drumul lui, va părăsi trupul prietenului tău şi-i va fura sufletul, spuse Solon. În orice caz, nu ai face decât să eviţi singurul lucru pe care trebuie să-l faci. Trebuie să-l înfrunţi pe Atlas. Trebuie să-l distrugi pe Cel Rău.

— Dar Eureka are dreptate, spuse Ander. Sub protecţia peşterii tale, ar fi ferită de Originari şi de Atlas. De ce nu putem să evităm pericolul, până când se scufundă din nou?

— Să stăm degeaba până când va apărea următoarea fată din Şirul Lacrimilor? spuse Solon. Şi să lăsăm lumea asta plină de cadavre în putrefacţie?

Eureka se ruşină. Ea declanşase această ridicare. Şi tot ea avea să îi pună capăt pentru totdeauna.

— Solon are dreptate. Acest lucru se termină odată cu mine.

— Ei, da, iat-o pe fata de care vorbea Diana.

Ochii lui Solon se umplură de un entuziasm copilăresc.

Eureka îi examină netezimea pielii, tinereţea părului vopsit în pete de leopard, strălucirea vie a ochilor de un albastru-deschis. Dar Solon era exilat din casta Originarilor de şaptezeci şi cinci de ani. Nimic nu mai avea sens.

— De ce nu ai îmbătrânit?

Întrebarea îi scăpă înainte de a-şi da seama că era

extrem de nepoliticoasă.

Solon lăsă cana din mână şi aruncă o privire mirată spre Ander.

— Vrei să răspunzi tu la întrebarea asta?

— Ar trebui să vorbim despre pregătirea Eurekăi pentru a merge la Marais, nu…

— Nu ce? întrebă Solon, începând să strângă farfuriile. Nu despre secretul tău?

— Ce secret? întrebă Eureka.

— Nu face asta, spuse Ander.

— Nu va dura mult. Ştiu povestea foarte bine.

Solon rânji, adunând tacâmurile de pe masă.

— Chiar vrei să ştii cum de rămân atât de tânăr?

— Da, spuse Eureka.

— Glande de maimuţă. Injectate direct în…

Eureka suspină.

— Nu glumesc, Solon…

— Eu! Nu simt! Nimic! Solon îşi aruncă braţele şi strigă spre cascadă: Nici bucurie. Nici dorinţă. Nici empatie. Şi, cu siguranţă – o fixă fermecător cu privirea –, nici dragoste. Solon atinse rucsacul ei în care se afla *Cartea iubirii.* Nu ştii povestea lui Leander şi a lui Delphine?

— Te referi la Leander şi Selene? întrebă Eureka. Selene era înaintaşa ei; Leander era înaintaşul lui Ander. Cu mult timp în urmă, ei fuseseră foarte îndrăgostiţi şi evadaseră din Atlantida pentru a se putea iubi în libertate, dar eşuaseră şi fuseseră separaţi de o furtună.

Solon scutură din cap.

— Înainte de Selene, a fost Delphine.

Eureka îşi aminti.

— Bine, dar Leander a părăsit-o pe aceasta deoarece o dorea pe Selene. Asta parcă e o bârfă dintr-un vestiar.

Solon se mutase lângă un dulap aflat în spatele mesei, îşi turnă un pahar cu vin roşu, de Porto.

— Cunoşti expresia „Fereşte-te de furia unei femei dispreţuite“?

Eureka dădu aprobator din cap.

— Ander, despre ce vorbeşte?

— Imaginează-ţi o vrăjitoare dispreţuită, spuse Solon. Imaginează-ți cea mai neagră inimă arsă în cel mai adânc întuneric. Multiplică asta de patru ori. Aceea este Delphine dispreţuită.

— Nu acesta este felul în care Eureka ar trebui să… protestă Ander.

— Tocmai ajungeam la partea bună, spuse Solon. Delphine nu a reuşit să-l împiedice pe Leander să se îndrăgostească de altcineva, dar putea să se asigure că dragostea lui va conduce la nefericire. Ea i-a făcut o vrajă, una moştenită de toate generaţiile viitoare. Prietenul tău şi cu mine suferim din cauza aceleiaşi vrăji: dragostea ne secătuieşte viaţa. Dragostea ne îmbătrâneşte repede, zeci de ani într-o clipă.

Eureka privi când la Ander, când la Solon, când înapoi. Amândoi erau doar nişte băieţi.

— Nu înţeleg. Ai spus că, odată, ai fost îndrăgostit…

— O, am fost, spuse impetuos Solon. Înghiţi ultima picătură de vin. Nimeni nu putea să ne învingă dragostea. Soarta-i de vină – băieţii Originari se îndrăgostesc întotdeauna de fetele din Şirul Lacrimilor. Avem febra Şirului Lacrimilor.

Eureka se uită la Ander.

— S-a mai întâmplat asta?

— Nu, spuse sarcastic Solon. Toate acestea au început din clipa în care i-ai acordat atenţie. Dumnezeule, fetele sunt tare prostuţe.

— Situaţia noastră e alta, spuse Ander. Nu suntem ca…

— Ca mine? spuse Solon. Ca un criminal?

Atunci îşi dădu Eureka seama ce se întâmplase cu Byblis. O trecu un fior, apoi începu să transpire.

— Ai ucis-o.

Originarii trebuiau să le ucidă pe fetele din Şirul Lacrimilor. Ander trebuia să o fi ucis pe Eureka. Dar Solon chiar o făcuse. El îşi ucisese adevărata dragoste.

Ander se întinse spre Eureka.

— Ce simţim unul pentru celălalt este adevărat.

— Ce s-a întâmplat cu Byblis? întrebă fata.

— După ce am petrecut împreună o lună uimitoare şi plină de iubire – Solon se sprijini de spătarul scaunului, cu mâinile împreunate pe piept am stat la o cafenea de pe malul râului, faţă în faţă, cam aşa cum staţi voi acum. Solon gesticulă spre Eureka şi Ander, ai căror genunchi se atingeau pe sub masă. Mi-am întins mâna fără vlagă peste masă, ca să-i mângâi părul bogat, spuse Solon. M-am uitat fix în ochii ei negri. Mi-am adunat toată puterea în descreştere şi i-am spus că o iubesc. Îşi întinse mâna şi înghiţi, strângând pumnul. Apoi, i-am rupt gâtul, aşa cum fusesem învăţat să fac. Se holbă în gol, cu pumnul încă ridicat. Atunci eram un bătrân, ramolit de vârsta pe care mi-o dăduse iubirea.

— Este îngrozitor, spuse Eureka.

— Dar are un final fericit, spuse Solon. După ce a murit, nu am mai suferit din cauza artritei. Cataracta a dispărut. Am putut să merg drept. Am putut să alerg. Rânji apoi spre Ander. Dar sunt sigur că povestea mea nu seamănă deloc cu a voastră. Îi atinse ochii lui Ander. Nici măcar cât negru sub unghie.

Băiatul îi dădu mâna la o parte.

— Este adevărat? întrebă Eureka.

Ander îi evită privirea.

— Da.

— Nu voiai să-mi spui.

Fata îi privi atent chipul, observând ridurile pe care nu le văzuse înainte. Şi-l imagină uscăţiv, mergând cu greu, ajutându-se de un baston.

Solon spuse ceva, dar, cu urechea afectată îndreptată către el, nu auzi. Se întoarse.

— Ce ai spus?

— Am spus că, atâta vreme cât te iubeşte, Ander va îmbătrâni. Cu cât simte mai intens, cu atât mai repede se va întâmpla. Şi, dacă există şansa minimă ca tu să *nu* fii una dintre acele fete cu totul superficiale, vârsta nu îi va afecta doar trupul. Îşi va pierde minţile la fel de repede ca şi restul. Va îmbătrâni foarte mult – şi aşa va rămâne. Spre deosebire de îmbătrânirea muritorilor, îmbătrânirea

Originarilor nu conduce la dulcea eliberare a morţii.

— Dar dacă… nu m-ar mai iubi?

— Atunci, draga mea, spuse Solon, el va rămâne pentru totdeauna băiatul voinic şi încruntat. Este o dilemă interesantă, nu-i aşa?

11

ILUZIE, RĂMÂI

— Am nevoie de aer, spuse Eureka. Peştera părea să se micşoreze ca o mână care se strângea într-un pumn. Cum ies afară?

„Nu există scăpare“, spusese Solon despre Brooks. Simţea că era la fel de adevărat şi în cazul ei. Era prinsă în Norul Mohorât, captivă în dragostea pentru un băiat pe care nu ar fi trebuit niciodată să-l iubească.

— Eureka… spuse Ander.

— Nu.

Ea îi lăsă la masă şi coborî scările, la nivelul inferior. Vuietul cascadei devenea asurzitor. Nu voia să se audă gândind. Voia să plonjeze în bazin şi să lase cascada să o lovească până când nu se mai simţea mânioasă, rătăcită sau trădată.

În dreapta cascadei, în spatele scării în spirală, era o tapiserie grea, în negru şi gri. Ea se strecură în spatele scării, în capătul îndepărtat al bazinului, se rezemă de perete şi ridică uşor colţul tapiseriei.

Un fir de apă curgea în spatele acesteia, dinspre bazin spre un infinit întunecat şi îngust. Ridicând mai mult tapiseria, văzu o canoe din aluminiu legată de un stâlp, la câţiva metri în tunelul cu apă.

Canoea era foarte deformată şi, într-o parte, avea desenată caricatura unui amerindian. O vâslă din lemn zăcea sub scaunul încastrat şi o torţă aprinsă, cu o bază strălucitoare de culoarea ametistului, era aşezată într-o canelură a provei. Curentul era leneş, ondulându-se uşor.

Eureka îşi dori să vâslească spre râul maroniu neinundat din spatele casei ei, să alunece pe sub ramurile sălciilor

plângătoare, pe lângă narcisele sălbatice răsărite pe maluri, spre momentul din trecut în care lumea era încă vie.

Urcă în canoe, o dezlegă şi ridică vâsla. Era încântată de nesăbuinţa ei. Nu ştia unde ducea acest tunel. Şi-i imagină pe Originari gustând-o în vânt. Şi pe Atlas, care era în corpul lui Brooks, urmărind-o prin munţi. Acest lucru nu o opri. Când plescăitul vâslei deveni singurul sunet pe care îl auzea Eureka, urmări umbra pe care torţa o arunca pe pereţii din jurul ei. Silueta ei era un corp abstract şi chinuit, cu braţele grotesc de lungi. Forme ciudate treceau prin conturul ei precum fantomele.

Se gândi la trupul lui Ander, la formele nedrepte pe care dragostea le-ar fi sculptat în el. Dacă el ar fi îmbătrânit înainte ca Eureka să împlinească optsprezece ani?

Tunelul îngust se deschise şi fata ajunse pe un lac împrejmuit. Ploaia îi cădea pe piele. Sarea din aceasta avea un uşor gust de otravă. Era înconjurată de vârfuri albe din piatră, care ciupeau un cer nocturn cu nori mov. Stelele licăreau printre nori.

Odată, la câteva luni după divorţul părinţilor Eurekăi, Diana o dusese să se plimbe cu o canoe pe Red River. Timp de trei zile fuseseră doar ele două, alegându-se cu arsuri solare pe umeri, vâslind în ritmul muzicii soul, campând pe malul râului, mâncând doar peştele pe care îl pescuiseră. Împrumutaseră cortul unchiului Beau, dar ajunseseră să doarmă sub cerul liber, pe fundul unui ocean de stele. Eureka nu văzuse niciodată stele atât de strălucitoare. Diana îi spusese să-şi aleagă una, urmând ca ea să facă la fel. Îşi botezaseră stelele după numele lor astfel încât, ori de câte ori ar fi fost despărţite una de cealaltă, să poată privi cerul şi – chiar dacă nu vedeau steaua Diana sau steaua Eureka, chiar dacă tatăl ei s-ar fi însurat cu o altă femeie şi ar fi mutat-o într-un oraş unde nimeni nu fusese vreodată îndrăgostit – Eureka să o vadă pe mama ei, să stea sub strălucirea acesteia.

Ea îşi ridică privirea şi încercă să o simtă pe Diana prin spaţiile din ploaie. Era dificil. Îşi şterse ochii, privi în jos şi

îşi aminti ceva ce îşi dori să nu fi ştiut niciodată ce spusese Diana…

„Astăzi l-am întâlnit pe băiatul care îi va frânge inima Eurekăi.“

Tatăl ei o citase pe aceasta alaltăieri, când i-l prezentase pe Ander. Diana chiar schiţase un portret al băiatului care arăta precum acesta.

Eureka îşi ignorase tatăl. El nu cunoştea întreaga poveste.

Dar cât cunoştea din ea? Ander era un Originar, dar nu era ca familia lui. Credea că înţelesese asta. Acum, era ruşinată că se îndoise de părinţii ei. Diana ştiuse că, într-o zi, cumva, Eureka şi Ander aveau să ţină unul la celălalt. Ştiuse că această afecţiune avea să-l sece de viaţă. Ştiuse că această situaţie neplăcută urma să-i frângă inima Eurekăi. De ce nu o avertizase? De ce îi spusese să nu plângă, dar niciodată nu îi spusese să nu iubească?

— Mamă… murmură ea în întunericul ploios.

O haită de coioţi îi răspunse urlând. Îşi dori să nu fi părăsit peştera. Lacul singuratic părea de rău augur când nu şi-o imagina pe Diana pe cer.

Lumânările luminau porţiuni de rocă din partea opusă Norului Mohorât. Alte peşteri, îşi dădu seama Eureka. Alţi oameni treji şi vii. Acolo locuiau asistenţii lui Solon? Îşi dădu seama că acest lac era nou. Probabil, ea îl formase cu lacrimile ei. Ploaia ei umpluse ceea ce era, cândva, o vale care făcea legătura între Solon şi vecinii săi. Era un lac al Şirului Lacrimilor. Se întrebă cum ajungeau Filiz şi Poetul la peştera bărbatului, acum că ea le inundase calea de acces.

Ea lăsă canoea să plutească în derivă şi ridică torţa de la provă. O îndreptă spre celelalte peşteri. Lumina dezvălui dovada disperării: rămăşiţe de focuri în aer liber, undiţe abandonate, cadavre de animale, oase curăţate de carne.

Coborî în spirală, prinsă în atracţia seducătoare a depresiei. Băiatul în care avusese încredere nu o putea ajuta fără să o iubească, nu putea să o iubească fără să se îndrepte spre senilitate. Trebuia să renunţe la el. Trebuia

să-l înfrunte singură pe Atlas.

— Hei, Sepiuţă.

Eureka scrută rocile. Inima îi bătu cu putere în timp ce încerca să identifice originea sunetului. O umbră traversă o stâncă de pe cealaltă parte a lacului. Ea coborî torţa în clama acesteia şi lăsă stelele să lumineze silueta unui adolescent. Părul negru îi era încâlcit pe frunte. Mâna lui era ridicată spre ea. Chipul său era ascuns de umbre şi purta o haină de ploaie care nu îi era familiară, dar Eureka ştia că era Brooks.

Şi că în Brooks se afla Atlas.

O cuprinse un fior. Îi era frică. Ea ridică o vâslă. Nu gândise atunci când părăsise Norul Mohorât. De ce abandonase siguranţa protecţiei oferite de peşteră? Vâsli prin apă, departe de Atlas. De Brooks.

Până când el râse. Gutural şi profund, luminat cu secrete împărtăşite, era felul în care râdea Brooks întotdeauna la miile de glume numai de ei ştiute.

— Încerci să fugi de mine?

Eureka nu putea să-l părăsească pe băiat. Braţele ei vâsliră înapoi. Dacă ar fi plecat acum, ar fi regretat asta pentru totdeauna. Ar fi pierdut şansa de a vedea dacă acesta era viu sau era doar o fantomă.

— Aşa mai merge.

Un zâmbet îi înveseli vocea. Eureka tânjea să-l vadă pe chipul său.

Ea se apropie. Lumina gri a stelelor îi atingea pielea, albul dinţilor. Îşi aminti ultimul moment pe care îl împărtăşiseră, înainte ca Brooks să fie luat. Voia să se întoarcă acolo şi să rămână, chiar dacă fusese deprimată şi speriată. Acele momente finale în care băiatul era el însuşi străluceau în memoria ei precum aurul. Stătuseră întinşi pe nisip, sub un strat de loţiune de plajă cu cocos. Brooks bea o cutie cu suc. Aveau nisip pe piele şi sare pe buze. Auzise foşnetul costumului lui de baie când se ridicase pentru a înota spre geamanduri. Apoi, dispăruse.

Acum arăta la fel. Pistruii îi pătau obrajii. Fruntea îi umbrea ochii negri. Venise tocmai din cealaltă parte a

lumii pentru ea. Ştia că era Atlas, dar era şi Brooks.

— Eşti acolo? întrebă ea.

— Sunt aici.

Atlas îi controla vocea, dar nu putea şi Brooks să o audă?

— Ştiu ce s-a întâmplat cu tine, spuse ea.

— Iar eu ştiu ce se va întâmpla cu tine. El se ghemui pe margine, astfel încât feţele lor să fie mai apropiate. Întinse mâna. Am barca mea. Ştiu un loc sigur. Putem să-i aducem pe gemeni, pe tata şi pe Cat. Voi avea grijă de tine.

Acesta era un truc, desigur, dar vocea care vorbea părea sinceră. Îi întâlni privirea, sfâşiată de tot ce se citea în ea – duşmani, prieteni, eşec, salvare. Dacă Eureka nu putea să-l separe pe Brooks de Atlas, trebuia să profite de ocazia de a fi atât de aproape de Cel Rău.

— Spune-mi ce este Împlinirea.

Zâmbetul lui o luă prin surprindere. Se uită în altă parte.

— Cine îţi umple mintea cu poveşti despre fantome? întrebă el.

— Eureka…

Vocea lui Ander se auzi în întuneric, de la distanţă. Fata se întoarse. Nu-l vedea pe cealaltă parte a lacului. Din cauza protecţiei vrăjitoarelor, nu vedea nici măcar peştera din care venise. Probabil că el observase lumina torţei, dar pe ea o vedea? Îl vedea pe Brooks?

Brooks miji ochii, incapabil, de asemenea, să vadă dincolo de protecţia vrăjitoarelor.

— Unde este?

— Rămâi aici, îi spuse Eureka lui Brooks. Are o armă. Te va omorî. Nu ştia dacă Ander încă avea arma sau dacă gloanţele ciudate şi verzi din pelin dulce răneau şi pe altcineva în afară de Originari. Dar ar fi făcut orice să-i ţină la distanţă pe cei doi băieţi.

Brooks se ridică în picioare.

— Asta ar fi interesant.

— Vorbesc serios, şopti ea. Dacă spun un cuvânt, eşti mort. Ea miji ochii, adresându-se lui Atlas: Vei fi trimis înapoi în Lumea Adormită pentru cine ştie cât timp. Ştiu că

nu vrei asta.

Eureka auzi ţăcănitul unei arme. Brooks îşi ţinea un pistol negru la tâmplă.

— Să-l scutesc de acest deranj?

— Nu! Se ridică în canoe şi întinse mâna spre el, ca să îndepărteze acel pistol de capul lui. Crezu că el întinse o mână spre ea. În schimb, îi înmână arma a cărei greutate o surprinse. Era caldă deoarece o ţinuse în mână. Aruncă o privire în direcţia lui Ander. Spera că nu o auzise. Ce faci?

— Ai spus că ştii ce mi s-a întâmplat. Poate – rânji el – crezi că sunt periculos? Acum ai şansa. Opreşte-mă!

Ea fixă arma cu privirea.

— Eureka! strigă din nou Ander.

— Nu asta vreau, şopti ea.

— Acum ajungem la esenţa lucrurilor. Brooks îi atinse umărul, ajutând-o să-şi găsească echilibrul în canoe. Vrei ceva. Lasă-mă să te ajut.

Pietrele care se rostogoliră în spatele ei o făcură pe Eureka să se rotească din nou. Ander era mai aproape, în afara protecţiei. Vederea lui bruscă o zdruncină şi nu se putu abţine să nu îşi dorească să fie mai aproape. El cobora pe o cărare care se termina la o margine umbrită, la şase metri deasupra lacului.

— Trebuie să plec.

Eureka folosi vâsla ca să se desprindă de stânca lui Brooks.

— Rămâi cu mine, spuse el.

— Te voi găsi când voi putea, spuse Eureka. Acum, pleacă!

Ea se aşeză din nou în canoe şi se îndepărtă de margine, spre centrul lacului. Ander îi făcu semn cu mâna.

Privirea lui Ander o găsi pe apă. El îşi arcui braţele deasupra capului, îşi îndoi genunchii şi plonjă. Ea îl privi scufundându-se, cu părul care i se ondula, cu degetele de la picioare îndreptate spre cer. Când atinse suprafaţa apei, nu făcu stropi. Eureka îşi ţinu respiraţia în timp ce el dispărea în lacrimile ei.

Fata se uită spre stânca pe care fusese Brooks, dar el

dispăruse. Schimbul lor de replici fusese real? Parcă era un coşmar în care nu se întâmpla nimic, dar în care atmosfera era mortală. Aruncă arma în lac. Când se scufundă, şi-o imagină oprindu-se pe fundul văii inundate, în mâna unui turc înecat.

Un jet de apă se ridică din lac. Eureka se feri – apoi văzu că Ander se ridicase cu acesta. Stătea pe o trombă de apă, luminată de stele ca şi când ar fi fost o lună hipnotizantă.

Adunase o mare parte din apa din lac sub el. În clipa în care canoea ei atinse fundul, Eureka văzu urma fantomatică şi noroioasă care, cândva, făcea legătura între peştera lui Solon şi cea a vecinilor. Aşa arătase înainte de lacrimile Eurekăi. Ea încercă să memoreze fiecare detaliu al terenului neinundat de dedesubt, imaginându-şi-i pe Poet şi pe Filiz mergând pe acolo în drumul lor spre muncă, pe Poet culegând un mugur dintr-un măslin înecat. Nu vedea pistolul.

Tromba de apă a lui Ander scăzu uşor, umplând din nou valea cu lacrimi până când el ajunse la nivelul lacului. Apoi, pluti pe un mic val, lângă canoea Eurekăi.

— Vorbeai cu cineva?

— Cu mama. Este un vechi obicei.

Ea întinse mâna, iar el urcă în canoe.

— Nu am vrut să afli în felul acesta, spuse el.

— Nu voiai să aflu deloc.

— Când nu ştiai, puteam pretinde că nu se întâmpla.

Eureka tremură şi privi împrejur. Norii acoperiseră toate stelele, iar Brooks nu se vedea nicăieri.

— Totul se întâmplă.

Ea se uită atent la chipul lui Ander, în căutarea unor semne de îmbătrânire. Nu ar fi deranjat-o să aibă riduri sau păr grizonant, dar refuza să fie cauza îmbătrânirii lui. Dacă s-ar fi îndrăgostit mai mult, l-ar fi secat de viaţă. Nu ar fi trebuit să ajungă până aici.

— Am avut încredere în tine, spuse ea.

— Ar trebui să ai în continuare.

— Dar de ce nu ai încredere în mine? Îmi ştii secretele de mai mult timp decât mine. Nu ştiu niciunul dintre

secretele tale. Nu ştiu dacă ai mai fost îndrăgostit. Nu ştiu nici măcar care e melodia ta preferată, sau ce vrei să faci când vei creşte, sau cine este cel mai bun prieten al tău.

Ander îşi privi în apă oglindirea înceţoşată de ploaie. Se gândi mult înainte să spună:

— Am avut un câine. Shiloh era cel mai bun prieten al meu. Îşi lovi reflexia cu pumnul. A trebuit să renunţ la el.

— De ce?

— A fost parte din Ritualul meu de Trecere. Până nu demult, am crescut ca orice alt băiat, zi de zi, anotimp după anotimp; am crescut în înălţime şi m-am ales cu cicatrice. Dar, când am împlinit optsprezece ani, am fost supus unui ritual de familie. Privi în sus, rememorând. Trebuia să renunţ la toate lucrurile la care ţineam. Mi-au spus că voi trăi pentru totdeauna. Când Originarii comit o faptă crudă, corpurile lor întineresc, ca şi când ar călători în trecut. Am renunţat la Shiloh, dar nu am putut să renunţ la a te iubi, deoarece asta mă reprezintă.

— Am crezut că dragostea trebuia să facă o persoană *mai* plină de viaţă, spuse Eureka. Dragostea ta este… aşa cum eram eu – sinucigaşă.

— Dragostea este o călătorie nesfârşită pe un drum şerpuit. Nu poţi cunoaşte o altă persoană imediat.

Ander se înclină înainte în canoea care se balansa şi trase aer în piept. Când expiră, Eureka simţi ceva cald învăluindu-i corpul. El generase un Zefir blând care o trase spre el. Mâinile ei alunecară pe braţele lui, apoi îl cuprinseră de gât. Nu putea să nege cât de bine se simţea lipită de el. Ea îi absorbi încordarea muşchilor, căldura corpului şi, înainte să-şi dea seama, buzele.

Dar apoi, un sentiment o cuprinse pe Eureka precum iedera. Undeva în întuneric, Brooks şi Atlas îi priveau.

— Aşteaptă, spuse ea.

Dar Ander nu o tăcu. El o ţinu aproape şi o sărută cu pasiune. Corpul ei era ud, iar al lui era uscat şi nici măcar ploaia nu părea să ştie ce să facă atunci când atingea locurile în care acestea se suprapuneau. Ea cedă pentru o clipă, simţind atingerea limbii lui. Pulsul i se accelera.

Buzele o furnicau.

Se forţă să se retragă. Nu-i păsa că Atlas privea, dar nu voia ca Brooks să o vadă sărutându-se cu un băiat ca şi când nu ar fi inundat lumea, ca şi când cel mai bun prieten al ei nu ar fi fost controlat. Îi atinse pieptul lui Ander şi-i simţi bătăile inimii. Inima ei bătea cu putere – de frică, de vină şi de dorinţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ander.

Ea voia să aibă încredere în el, dar totul era atât de confuz! Ander îl vedea pe Brooks doar ca pe Atlas, duşmanul. Nu ar fi înţeles că, parţial, Eureka îl iubea pe duşman şi că avea nevoie de el ca să supravieţuiască. Întâlnirea ei cu Brooks trebuia să fie un secret, cel puţin până când avea să ştie cum să-şi salveze prietenul.

— Nu poţi să mă iubeşti fără să îmbătrâneşti, spuse ea în cele din urmă. Iar eu nu pot să nu plâng când ştiu asta. Iar lacrimile mele sunt sfârşitul lumii.

Ander îi atinse cu buzele colţurile ochilor, ca să o asigure că erau uscate.

— Te rog, nu te teme de dragostea mea.

El luă rama şi vâsli de două ori pentru a întoarce canoea. Respiraţia lui blândă îi trimise spre intrarea în tunel, înapoi spre Norul Mohorât. Chiar înainte ca piatra să-i învăluie, Eureka îşi întoarse privirea spre locul în care îl văzuse pe Brooks. Pe Atlas. Marginea pe care stătuse era invizibilă. Norii joşi revendicaseră cerul, cufundând lumea în întuneric.

12

OCUPAŢI ATLANTIDA

În acea seară, Poetul o ajunse din urmă pe Filiz pe noul ei drum de la muncă spre casă, mai anevoios şi care ocolea noul lac. Faptul că Filiz nu se mai gândea la Poet ca la Basil – numele de botez – sugera impactul pe care îl avusese Solon asupra modului ei de a gândi.

În timp ce mergea, Poetul asculta la un CD-player – atât de preistoric – o veche melodie country care îi zbârnâia în căşti, când le scoase ca să o strige. Avea buzele umflate, iar ea ştia că o sărutase pe prietena fetei din Şirul Lacrimilor. Asta o făcea pe Filiz să fie geloasă, nu din cauză că voia să-l sărute pe Poet, ci pentru că ea nu sărutase pe nimeni.

El îi aruncă un pachet învelit într-un pergament. Era de mărimea pâinilor pe care obişnuia să le coacă atunci când era o fetiţă, iar foamea era o plăcere lacomă, alungată de o mâncare pregătită. Poetul mai avea un pachet sub braţ.

— Asta le oferă Solon invitaţilor speciali, spuse el în limba lor maternă.

Erau primele cuvinte inteligibile pe care le spusese în ultimele luni. Ea desfăcu pachetul.

Era mâncare – caldă, carne prăjită lângă o grămadă de nuci glazurate şi fructe uscate de culoarea pietrelor preţioase. Ceva lipicios mirosea ca paradisul. Baclava.

Tot ce putea face Filiz era să nu devoreze întregul conţinut al pachetului pe drum, în ploaie. Dar se gândi la chipul supt al mamei ei.

— Şi-a făcut un stoc secret de multe luni, spuse Poetul. Asta este ce am furat astăzi, dar mâine…

El plecă, iar Filiz îşi dădu seama că totul era pe cale să

se schimbe. Imediat ce avea să împartă aceste alimente cu familia ei, iar Poetul cu a lui, întreaga comunitate urma să afle. Peştera lui Solon nu avea să mai fie un rai pentru Filiz – sau pentru oricine altcineva.

— Îl vor omorî, şopti Filiz.

Voia să-l protejeze pe Solon sau, cel puţin, să protejeze plăcerea pe care i-o dădea faptul că lucra în peştera lui. Ştia că era egoistă, dar nu voia să piardă singura atingere a opulenţei din viaţa ei.

Dar oamenii ei mureau de foame, aşadar, fata nu-l mai privi pe Poet şi spuse:

— Ne vedem la întrunire.

Revenită în peştera în care locuia împreună cu mama şi bunica ei, Filiz scoase o mână de crengi din haină şi le aruncă în mijlocul camerei. Îşi pocni degetele, aprinzând flacăra cu vârfurile unghiilor ei albastre şi rupte.

Nu cu mult timp în urmă, avuseseră suficiente lemne ca să menţină focul mereu aprins. Acum era întuneric şi frig când Filiz se întorcea acasă, iar ea ştia că fusese astfel întreaga zi.

Crengile pârâiau, şuierau, se afumau. Să pună pe foc lemn ud era ca dragostea forţată, dar de când fata din Şirul Lacrimilor plânsese, nimic nu mai era uscat. Întreaga lume era întunecată, rece şi umedă. Lumina pâlpâitoare îi încălzi mintea lui Filiz şi o lumină pe mama ei, care dormea. Lumea spunea că fata semăna cu ea, chiar dacă aceasta îşi vopsea părul şi se machia strident cu produse furate de la o farmacie din Kusadasi. Nu îşi regăsea trăsăturile pe chipul obosit al mamei sale.

Mama ei deschise ochii. Erau de aceeaşi nuanţă căprui-deschis ca ai lui Filiz.

— Cum a fost la muncă?

Aceasta vorbea în limba melodioasă celană, un amestec de greacă şi turcă şi, spuneau unii, atlantă. Era vorbită doar pe aceşti cinci kilometri pătraţi de pământ.

Mama lui Filiz îi examină pielea ca să vadă dacă era rănită, aşa cum făcea în fiecare seară. Acelaşi lucru îl

făcea şi cu tatăl ei, când era în viaţă.

— Bine.

Când Filiz era o copilă, îi plăcea senzaţia serioasă şi liniştitoare pe care i-o dădea privirea mamei ei când îi cerceta pielea. Până când femeia termina de inspectat corpul fetei, fiecare zgârietură era vindecată. Era ciudăţenia ei, darul unic de magie cu care se năştea fiecare om. Crescând, Filiz auzise poveşti despre oamenii din afara comunităţii lor care, odată cu trecerea timpului, îşi pierduseră darul. Nu crezuse poveştile până vara trecută, când obţinuse o slujbă în Kusadasi, ca ghid turistic pe un vas de croazieră. Turiştii palizi pe care îi ghida erau adesea prietenoşi, dar întotdeauna inexpresivi, cu un pic peste nişte zombi politicoşi care vedeau lumea prin lentilele camerei de fotografiat. Darurile lor erau atât de demult uitate, încât Filiz îşi imagina ce fel de daruri avuseseră – poate că acest bancher călătorea în trecut sau acel agent imobiliar putea să comunice cu animalele. Doar darurile slăbite ale copiilor turiştilor erau uşor de recunoscut. Pe Filiz o deprima să-i vadă cum creşteau doar ca să le piardă şi ei.

Pentru celani, darul era ultimul lucru pe care îl pierdeau, după ce inima înceta să mai bată. Cei în vârstă puteau să-şi piardă orice alt simţ – auzul, văzul, memoria –, dar darurile aveau să şi le păstreze până la ultima lor suflare. Filiz nu avea să-şi piardă niciodată darul. Dacă degetele ei nu ar mai fi putut aprinde focul, nu ar mai fi fost ea însăşi.

Ieşi din raza vizuală a mamei, care părea cocoloşitoare şi insuportabilă. Câteodată era plăcut să lase în pace o mică zgârietură. Oricum, niciuna dintre rănile ei adânci nu era la suprafaţă. Lăsă jos geanta grea, nepregătită să spună ce conţinea. Plănuia să joace Gülle Oyunu, jocul cu bile învăţat de la tatăl ei.

Dar nu-şi putea lua privirea de la geanta de pe podea, de la felul în care lumina focului aluneca pe suprafaţa acesteia. Devorase un sfert din ce conţinea înainte de a ajunge acasă. Voia să ofere restul mamei şi bunicii ei, dar

îi era frică de reacţia pe care ar fi declanşat-o printre ceilalţi oameni, care de multă vreme o priviseră cu neîncredere pe Filiz. Desigur, Poetul şi-ar fi hrănit propria familie în peştera lui, aşadar, nu prea ar fi ocolit inevitabilul.

Mama ei o privea întrebătoare. În ultima vreme se auziseră nişte zvonuri despre o vizitatoare pe care Solon o primea în peştera sa, despre care toţi celanii ştiau că exista, dar pe care niciunul dintre ei nu o văzuse. Filiz ştia că mama ei voia să o întrebe despre asta.

— Ea este aici.

Filiz evită privirea frenetică din ochii mamei ei. Îşi scoase hanoracul şi îşi îndreptă tricoul mulat, de culoare albastră. Hainele pe care le furase din Kusadasi îi făcuseră pe cei din comunitate să o privească într-un fel ciudat, dar Filiz ura pelerinele ţesute grosolan, pe care le purtau aceştia. Kusadasi îi arătase cât de rurală era casa ei. Acum, magazinele de ultimă oră şi hotelurile strălucitoare din insulă zăceau la doi kilometri sub apă.

Oamenii lui Filiz locuiseră în aceste peşteri de mii de ani, înainte ca aceasta să se scufunde. Fiecare generaţie se ruga ca Atlantida să nu se înalţe în timpul vieţii lor sau a nepoţilor lor. Acum, fata care avea să o aducă înapoi era la distanţă de o sută de metri.

— Mănâncă. Mama ei puse pe foc un ibric. Mănâncă, apoi vorbeşte. Întrunirea începe alături.

Ar fi trebuit să fie uşor să-i dea mamei sale flămânde mâncarea furată, dar foamea de care sufereau ai ei era atât de mare, încât Filiz se temea că o cantitate limitată de mâncare i-ar fi făcut şi mai nefericiţi.

Ea privi ibricul.

— Ce este?

— Supă, spuse mama ei. A gătit-o bunica.

— Minţi, zise Filiz. Este apă de ploaie fiartă.

— Nu am spus ce fel de supă este. Este gustoasă. Sărată, ca o supă.

— Deja ai mâncat? Ea o fixă cu privirea pe mama ei, observându-i ochii înfundaţi în orbite. Nu poţi mânca aşa

ceva!

— Trebuie să mâncăm ceva.

Filiz apucă mânerul ibricului, care o fripse altfel decât focurile pe care le aprindea ea. Înjură şi scăpă ibricul, vărsându-i conţinutul pe podea.

Mama ei căzu în genunchi, adunând apa în mână şi ducând-o la buze.

— Încetează!

Filiz căzu peste ea, trăgându-i mâinile de la gură. Apucă geanta şi scoase o bucată de baclava şi un cotlet gras de viţel. Îi puse mâncarea în mâini. Mama ei suspină la vederea mâncării, ca şi când ar fi avut mâinile în flăcări. Apoi, începu să mănânce.

Filiz o privi cum devoră jumătate de cotlet.

— Mai este? şopti ea.

Filiz scutură din cap.

— Suntem pe moarte.

Întrunirea avea loc în peştera unchiului lui Filiz, Yusuf. După peştera lui Solon, pe care nimeni nu o văzuse şi în care nimeni nu intrase, peştera acestuia avea cea mai mare cameră pentru adunări. Focul era pipernicit, ceea ce o enerva pe Filiz. Un tablou mare cu un ochi malefic îi privea de pe peretele din spate. Fata se întrebă dacă ochiul era orb; de multă vreme nu îi protejase pe oamenii ei.

Nu mai participase la o întrunire de mulţi ani, de dinaintea morţii tatălui ei. În seara aceasta, mergea deoarece ştia că Poetul avea să-l dea de gol pe Solon cu mâncarea lui. Voia să facă tot ce putea ca să tempereze reacţia celanilor.

— Se întâmplă. Yusuf îşi încruntă sprâncenele albe şi aspre când Filiz intră în cameră. Pielea lui îi amintea fetei de o prepeliţă prăjită, maronie, întinsă şi crăpată de soare. Animalele pe care le-am vânat dintotdeauna ne vânează acum pe noi. Casa noastră ne trădează, de vreme ce toţi cei din jurul nostru mor de foame.

Grupul era mic în acea seară, mai puţin de douăzeci de

vecini de-ai ei. Ei păreau buimăciţi şi necivilizaţi. Filiz ştia că aceştia erau cei mai sănătoşi dintre ei, că aceia care absentau zăceau într-o peşteră din apropiere, fiind prea slăbiţi ca să se deplaseze.

Poetul era acolo, stând între alţi doi băieţi de vârsta lui. Pielea întunecată a băiatului avea o nuanţă albă şi ciudată. Lui Filiz îi luă o clipă să-şi dea seama că pielea lor era acoperită cu sare. Probabil că ieşiseră afară în ploaie toată ziua, construind bărcile. Era un vechi proiect al celanilor, în pregătirea lor pentru potopul de care se temuseră multe generaţii. Multe dintre poveştile antice erau cu eroi care scăpau de potop în corăbiile lor solide. Puţini luară în serios construirea lor, ba chiar şi furau alimentele pe care constructorii corăbiei începuseră să le depoziteze de când cu foametea anul trecut. Dar totul era diferit acum că ploaia de lacrimi cădea din cer. Filiz nu ştia unde se gândeau celanii să navigheze sau cum urmau să supravieţuiască pe mare, dar mulţi erau convinşi că acele corăbii aveau să fie salvarea lor.

Filiz crescuse împreună cu Poetul şi cu ceilalţi băieţi, dar de când fusese în Kusadasi, se simţea tot timpul străină – prea rurală pentru oraş, prea cosmopolită pentru acasă. Înainte de potop, ea ajunsese la concluzia că, pentru a fi fericită, trebuia să rupă legătura cu munţii, că nu avea de ce să rămână în situaţia asta dintr-un sentiment de vinovăţie.

Bunica ei Seyma stătea pe o pernă, lângă Yusuf. Părul alb i se revărsa dincolo de genunchi. Aceasta pretindea că darul ei funcţiona doar când dormea – putea să pătrundă în visele celorlalţi dar Filiz ştia că putea să se strecoare oricând în mintea altcuiva.

Vecinii se dădură la o parte când Filiz păşi spre centrul întrunirii. Ea îngenunche în faţa focului, pocni din degete şi reaprinse flacăra. Nu se gândise niciodată prea mult la darul ei, până în momente ca acestea, când valoarea lui devenea evidentă. Poetul nu putea decât să cânte şi să fluiere ca o pasăre, un dar inutil. Păsările nu avuseseră niciodată nimic inteligibil de spus.

Filiz stătea lângă un copil pe nume Pergamon. Acesta era ca o umbră tăcută, care o urma întotdeauna. Darul lui era strânsoarea lui supranaturală. Filiz îi auzise des pe părinţii lui ţipând când băiatul îi ţinea de mâini. Acum dormea, cu obrazul lui moale pe braţ.

Toată lumea de aici avea un talent magic, dar niciunul nu putea face să apară din senin mâncarea sau apa de băut. O persoană cu un asemenea dar ar fi putut conduce lumea.

Înainte de furtuna de alaltăieri, nu plouase cu lunile. Unii celani plânseseră prosteşte de bucurie. Unii căzuseră în genunchi, mulţumind lui Dumnezeu, bând apa de ploaie. Deşi cei mai mulţi erau suficient de înţelepţi încât să o scuipe, simţind sarea, un băiat fusese atât de însetat, încât nu se oprise din băut până când corpul lui nu a fost cuprins de convulsii din cauza unei crize. Nici cei cu darul vindecării, precum mama lui Filiz, nu reuşiseră să-i calmeze deshidratarea. Iar sarea din ploaie alterase puţina apă potabilă pe care o mai aveau.

Băiatul murise. Filiz mersese la mica slujbă pentru el din acea după-amiază, chiar înainte de a se duce la lucru. Apoi, intrase în peştera lui Solon şi o întâlnise pe fata responsabilă de moartea lui. Bărbatul îi observase reacţia, dar probabil că ştiuse că nu avea să spună sau să facă nimic. Acum că ploaia de lacrimi cădea, fata era singura lor speranţă în caz că Atlantida urma să se înalţe.

În orice caz, asta spusese Solon. Cum avea să reuşească asta fata din Şirul Lacrimilor era cea mai mare dilemă a lui Filiz. Poate că oamenii ei aveau dreptate – ar fi trebuit să-şi construiască bărcile şi să se pregătească pentru ce era mai rău.

Filiz simţi că vecinii ei o priveau şi se întrebă dacă Poetul le spusese deja. Apoi, văzu o farfurie de mâncare trecută din mână în mână. Bărbaţi şi femei îl băteau pe spate pe Poet şi râdeau. Poetul, eroul. Filiz îl privi cum jubila. La ce bun, într-o cameră plină cu oameni flămânzi, care luau câte o gură de mâncare? Poate că erau prea flămânzi ca să întrebe acum, dar imediat ce mâncarea s-ar

fi terminat, nu ar fi vrut să ştie de unde era şi cum să obţină mai multă?

Nu era supărată pe Poet, îşi dădu ea seama. Era supărată pe Eureka. Ea îl văzu pe Pergamon mâncând somnoros o bucăţică de spanac. Băiatul de lângă el luă farfuria şi o linse.

Poetul se uita la Filiz cu aceeaşi suspiciune cu care se uita ea la el. Cândva, el o întreba de ce evita întrunirile. Acum, în mod clar, îşi dorea ca ea să nu fi fost aici.

— Te-ai întâlnit cu oaspetele lui Solon în această zi? spuse Yusuf.

Toate privirile se întoarseră spre Filiz.

— Este aici împreună cu doi copii, tatăl ei şi cu doi prieteni, spuse Poetul. Sunt oameni buni, obosiţi după călătoria lor. Pe fată o cheamă Cat, iar ea este foarte…

— Destul despre alţii, strigă cineva din spate. Şi *ea?*

— Este o egoistă răzgâiată, spuse Filiz şi se întrebă de ce.

Poate că era din cauză că Poetul adusese mâncare, iar ea voia, de asemenea, să dea oamenilor ceva după care erau hămesiţi. Ei voiau un duşman, o cauză comună – pe cineva pe care să dea vina.

— I-a păsat de oamenii nevinovaţi care ar putea muri din cauza ei? Filiz scutură din cap. S-a gândit că durerea ei era mai importantă decât vieţile voastre? Acum, Atlantida se va înălţa şi ne va mătura. Suntem neputincioşi. Continuând, vocea ei se auzi mai tare: Stăm, aşteptăm şi murim de foame.

— Mereu mi-am dorit să vizitez Atlantida, spuse cineva din spate.

— Taci, băiete, zise bunica lui Filiz. Nu avem nici mâncare, nici apă de băut. Fiica mea este pe moarte. Iar nepoata mea…

Se uită în altă parte, pe când ceilalţi dintre cei prezenţi terminară propoziţia în mintea lor.

— Există mai multă mâncare, spuse Filiz, deoarece îi displăcea neîncrederea care se citea pe chipul bunicii ei.

Se săturase să se simtă ca o străină printre oamenii ei.

În cameră se făcu linişte. Ochi bulbucaţi o priviră pe Filiz. Poetul nu o ajuta. Ea îşi dori să nu o fi zis – renunţa la singura plăcere a vieţii, la timpul petrecut cu Solon în peştera lui deoarece singura soluţie era să le explice.

— Solon are mâncare. S-a pregătit pentru această furtună, şi-a făcut provizii. Fata din Şirul Lacrimilor s-a ospătat în seara asta, în timp ce voi aţi flămânzit.

— Şi apă? întrebă un băiat acoperit cu sare de lângă Poet.

— Are şi apă. Filiz îl privi pe Poet. Am descoperit chiar în seara asta.

— Mâine ne vei duce acolo, ordonă bunica ei.

— Nu este atât de uşor, spuse Poetul. Ştiţi că peştera lui este protejată.

Pe vrăjitoarele bârfitoare nu le interesau celanii, aşadar, cei mai mulţi din comunitatea lui Filiz nu întâlniseră niciodată personal ciudatele femei îmbrăcate cu orhidee, dar auziseră bâzâitul albinelor şi simţiseră prezenţa magiei în rocile din apropiere. Odată, Pergamon găsise un fagure al vrăjitoarelor bârfitoare, deşi nu spusese nimănui niciodată unde. Cei mai mulţi celani nu ar fi recunoscut asta, dar Filiz ştia că le era frică de toate lucrurile pe care nu le ştiau despre vrăjitoarele bârfitoare.

— Vă vom aduce mai multă mâncare mâine, promise Poetul.

— Nu. Ne vei duce în acea peşteră, spuse bunica lui Filiz. Şi vom vedea ce e atât de special la această fată din Şirul Lacrimilor.

13

OCHIUL FURTUNII

— Admiri priveliştea?

A doua zi dimineaţă, Eureka tresări la vocea lui Solon, care se auzi din spatele ei. Credea că era singură pe acoperişul Norului Mohorât.

Ea urcase scările spre verandă la răsăritul soarelui, curioasă de priveliştea pe care o văzuse Ander seara trecută, înainte de a veni să o caute. Totul era argintiu în lumina norilor de dimineaţă. Lacul Şirului Lacrimilor se umflase, iar Eureka nu credea că stânca lui Brooks se mai afla la suprafaţă. Retrăi momentul aruncării pistolului în apă, sărutul lui Ander din canoe, confruntarea monstrului de care trebuia să se teamă. Îi era frică de el şi îl ura, dar îl şi iubea.

El era – amândoi erau – undeva pe afară, ascuns de-a lungul malurilor. Putea să-l simtă, la fel cum încă simţea coşmarul din care tocmai se trezise.

Visase că urca un munte pe timp ploios. În apropiere de vârf, pământul se mişcase sub picioarele ei. Se prinsese de ceva alunecos şi buretos, dar i se dezintegrase în mână. Apoi, întregul munte se prăbuşise, o alunecare periculoasă a pietrelor de sub picioarele ei. Cedând avalanşei, îşi dăduse seama că nu urcase pe un munte, ci pe un morman mare de braţe putrezite, picioare mucegăite şi capete aflate în descompunere.

Se căţărase pe cei morţi în zadar.

— Trebuie să recunosc – Solon privi lacul – că lacrimile tale au înfrumuseţat priveliştea asta. Este ca şi cum apusurile de soare sunt mai frumoase în aerul poluat.

Eureka nu mai simţea ploaia. Picăturile se adunau la

şase metri deasupra ei, dar nu atingeau veranda din piatră albă. Probabil că Solon proiectase un cordon deasupra lor, deşi spusese că rareori îşi mai folosea Zefirul. El tuşi şi respiră greu şi îşi aprinse o ţigară cu aromă de cuişoare, cu o brichetă argintie.

— Ai dormit bine? o privi ca şi când ar fi întrebat-o ceva mai personal.

— Nu chiar.

Simţi că Atlas le spiona conversaţia, observând fiecare nuanţă a limbajului trupului ei. I se făcu pielea de găină.

Solon ar fi vrut să ştie despre întâlnirea Eurekăi de noaptea trecută, dar nu i-ar fi putut spune aici, unde exista posibilitatea ca Atlas să audă. Nu ar fi putut să-i spună nicăieri, dacă plănuia să îl vadă din nou pe Brooks. Trebuia să rămână secretul ei.

— S-a trezit gaşca, spuse Solon când gemenii apărură pe verandă.

— Ce avem la micul dejun? întrebă William, care se legăna de creanga goală a unui copac din centrul verandei.

— Trebuia să fie cafea, spuse Solon, dar se pare că angajaţii mei şi-au dat demisia.

— Am avut cel mai ciudat vis. Cat apăru în capul scărilor. Fratele meu şi cu mine mergeam cu vechiul Trans-Am al tatălui meu peste ocean, prin toate aceste bancuri de peşti.

Îşi rezemă capul de umărul Eurekăi cu o letargie care nu o caracteriza. Încă nu-şi contactase familia.

O clipă mai târziu, tatăl ei urcă scările, sprijinit de Ander. Eureka atinse bandajul din jurul umărului său. Era curat şi strâns bine.

— Mă simt mai bine azi, spuse el înainte să fie întrebat.

Contuzia care se întindea de la tâmplă era verde.

— Ar trebui să te odihneşti, zise ea.

— Îşi tăcea griji pentru tine, rosti Ander. Nu ştiam unde erai.

— Sunt bine…

— Claire! strigă tata. Coboară!

Micuţa se căţărase pe balustrada din piatră a verandei.

Se aplecă după o creangă de Bougainvillea roz, ale cărei petale erau maronii pe margini.

— Vreau să iau floarea, ca Eureka.

Se aplecă prea mult. Piciorul îi alunecă pe piatra udă şi se rostogoli înainte, peste balustradă. Toată lumea se grăbi spre ea, dar William, care era întotdeauna lângă sora lui, ajunse primul.

Îşi aruncă braţul peste balustradă. Mâna lui deschisă era întinsă. Până când Eureka ajunse acolo, William o ţinea pe Claire.

Doar că nu o ţinea. Mâinile lor nici măcar nu se atingeau. Aproape doi metri de aer separau gemenii. Claire se legăna deasupra unei pante abrupte, ţinută în aer de o forţă invizibilă. În clipa în care William întinse mâna în jos, iar Claire o întinse în sus, un fel de energie în spaţiul dintre ei îi conecta şi o împiedică să cadă. Ea se uită la nimicul de sub picioarele ei. Începu să plângă.

— Te-am prins.

Fruntea lui William era transpirată. Corpul îi era nemişcat, cu excepţia degetelor care zvâcneau. Claire începu să se ridice.

Ceilalţi priveau în timp ce fetiţa plutea încet spre mâna fratelui ei. Curând, vârfurile degetelor li se atinseră, apoi fiecare prinse încheietura mâinii celuilalt. După aceea, Ander şi Solon o ridicară pe Claire în continuare, pe verandă.

— Mulţumesc.

Odată ce se văzu în siguranţă, ridică din umeri spre William.

— N-ai pentru ce. Şi el ridică din umeri când Claire alergă la tatăl ei ca să-i şteargă lacrimile.

Eureka îngenunche în faţa lui William.

— Cum ai făcut asta?

— Am vrut doar să o aduc înapoi unde îi era locul, spuse William. Cu noi.

— Încearcă din nou, zise Solon.

— Nu cred, spuse tata.

— Azvârle ceva în aer, îi spuse Solon lui Claire. Orice.

Dar lasă-l pe William să prindă obiectul.

Claire se uită împrejurul verandei. Privirea i se opri asupra rucsacului mov al Eurekăi, care fusese pus lângă capătul scării. *Cartea iubirii* se vedea dinăuntru.

— Nu! o avertiză sora ei mai mare, dar Claire deja ţinea cartea în mâini.

Ea o aruncă spre cer. Când cordonul deveni vizibil în locul în care îl atinse cartea, se văzu o mică explozie gri. Vântul şi ploaia trecură prin gaura făcută. Eureka auzi un bâzâit puternic, ca al unui roi de albine, apoi pe cer apăru un norişor ca o ciupercă mov. Cartea pluti pe lacul Şirului Lacrimilor de sub verandă. Se mişca prin ploaie ca şi când nu s-ar fi oprit niciodată, aşa cum răspunsurile moştenirii Eurekăi aveau să se îndepărteze mereu. După ceea ce păru o eternitate, *Cartea iubirii* lovi un vârf de piatră albă şi se deschise pe suprafaţa acesteia.

— Cartea mea, şopti Eureka.

— O voi recupera, spuse Ander.

— Chestia asta mică mi-a înţepat cordonul şi a compromis protecţia vrăjitoarelor. Solon îşi scărpină îngrozit bărbia. Privirea lui se îndreptă în jurul lacului Şirului Lacrimilor, ca şi când, brusc, şi el ar fi putut să-l simtă pe Atlas. Fugiţi, cu toţii!

— Aşteptaţi.

William se apropie de margine şi îşi sprijini cotul pe balustrada verandei. Se concentră asupra cărţii de dincolo de lac. După o clipă, aceasta se ridică de pe piatră, se închise cu un zgomot surd şi alunecă înapoi prin aer. O strălucire mov licări pe cer în clipa în care cartea trecu prin protecţie. Apoi, se văzu explozia gri de la marginea cordonului. Toată lumea se aplecă atunci când *Cartea iubirii* pluti înapoi spre verandă. Sări în braţele lui William şi îl doborî la pământ.

— Uimitor. Solon îl ajută pe micuţ să se ridice, apoi sări pe balustrada verandei şi îşi examină cordonul prin care nu mai trecea ploaia. Probabil că este un dar în revers.

— Un ce?

Eureka puse cartea înapoi în rucsac, iar rucsacul pe

umăr.

— Ieri, Claire a trecut graniţa protecţiei vrăjitoarelor ca să intre în Norul Mohorât. Astăzi, William face invers. A spus-o frumos: aduce lucrurile înapoi acolo unde le este locul. Darurile gemenilor sunt contrare. Daruri contrare.

— Ce este un dar? întrebă Eureka.

— Darul – este… Solon îi privi pe ceilalţi. Nu ştie nimeni? Serios?

— Eureka a omorât site-ul Google, completă Cat.

— Un dar este un semn fermecat, spuse Solon, un fragment de magie cu care se naşte fiecare muritor. Cei mai mulţi nu învaţă niciodată cum să le folosească şi mor cu darurile neexploatate. Darurile sunt la fel de fragile precum propria percepţie a sinelui. Dacă darul nu este protejat de efectele descurajante ale îmbătrânirii, acesta dispare. Chiar e păcat, deoarece până şi cele mai absurde daruri sunt esenţiale în contextul potrivit.

— Primim doar unul? întrebă William.

— Ce tânăr ambiţios, spuse Solon. Ei bine, de ce ar trebui să fie o limită? Un dar este o minune, dar nu mă lăsaţi să vă stau în cale. Manifestaţi câte daruri vreţi.

— Tu ai un dar? îl întrebă Claire pe Solon.

— Da, răspunse Cat în locul lui. Acela de a fi un ticălos.

— Am darul pe care Originarii îl au în general, spuse Solon, Zefirul. Şi Ander îl are. Grupurile au adesea daruri generale şi, uneori, contradaruri, ca gemenii. Vecinii mei, celanii, pot să viziteze morţii în vis. Dar darurile nu trebuie să se bazeze pe moştenire sau pe identitatea părinţilor tăi. În fiecare dintre noi e magie. Ne luăm darurile de la depozitul universal. Făcu o pauză. William şi Claire deja şi-au activat darurile. Poate că a venit timpul să faceţi şi voi la fel.

Eureka se apropie de Solon.

— Trebuie să mă pregăteşti să plec la Marais, zise ea. Avem opt zile la dispoziţie înainte de luna plină.

— Spune fata care a dispărut noaptea trecută, când am fi putut lucra.

— A plecat deoarece i-ai aruncat o bombă, spuse Ander.

— O bombă pe care nu ar fi trebuit să o arunc dacă ai fi fost cinstit, zise Solon.

— A explodat o bombă aseară? întrebă William.

— Toate chestiile interesante se întâmplă când dormim, spuse Claire şi îşi încrucişă braţele.

— Eureka are dreptate, zise Ander. Nu avem timp de trucuri de magie. Duşmanul nostru este acolo. Învaţă-ne să ne luptăm cu el.

— Nu noi. Eu. Aceasta este lupta mea, le spuse Eureka lui Solon, lui Ander şi lui Atlas, oriunde s-ar fi aflat.

— Dacă ar trebui să înfrunt cea mai întunecată forţă din univers, spuse Solon, mi-aş dori tot ajutorul pe care l-aş putea primi.

— Da, ei bine, unii oameni au mai puţin de pierdut decât alţii, spuse Eureka.

— Ce vrei să spui? întrebă Solon.

— Tu nu iubeşti pe nimeni, aşadar, nu îţi pasă cine este rănit, spuse Eureka. Când voi pleca la Marais, o voi face singură.

Solon pufni.

— Ziua în care vei fi pregătită să mergi singură la Marais va fi cea în care voi muri!

— În sfârşit, mi-ai oferit o motivaţie! strigă Eureka.

O nuanţă de verde, pe care fata o văzu cu coada ochiului, îi captă atenţia. Cat stătea rezemată de trunchiul unui arbore care nu mai era uscat. Pe crengile acestuia înmuguriră frunze verzi şi fragede, apoi mii de flori roz de cireş înfloriră. Petalele plutiră spre sol, căzând pe cozile lui Cat, în timp ce fructe roşii şi coapte creşteau din mugurii crengilor. Gemenii începură să râdă, sărind ca să culeagă fructele din copac. Crengile se curbară în faţă, învăluind-o pe Cat în ceea ce aproape că părea o îmbrăţişare blândă şi plăcută.

— Cum ai făcut asta? întrebă Eureka.

— Diana a spus că tu şi Solon trebuia să fiţi buni prieteni, spuse Cat. N-am vrut să vă certaţi. Aşadar, m-am aşezat şi m-am concentrat la dragostea pe care Diana o simţea pentru amândoi. Speram să o simţiţi unul pentru

celălalt.

— Cat, căzu Eureka în genunchi. De ce îţi place atât de mult să rezolvi problemele oamenilor?

Cat îşi trecu mâna prin covorul de flori de cireş din jurul picioarelor ei.

— Vreau ca toată lumea să se îndrăgostească.

— De ce?

— Dragostea îi face pe oameni să fie mai buni.

Eureka smulse o cireaşă şi i-o dădu prietenei ei.

— Cred că ţi-ai găsit darul.

— Mănâncă una, Reka, spuse William, aruncând un pumn întreg în poala ei.

Eureka puse o cireaşă în gură. Mestecând-o, nu reuşi să rămână supărată pe Solon. Fructul era plin de dragoste. De o dragoste care era mai puternică decât frica.

— Îmi pare rău, îi spuse lui Solon. Pur şi simplu, sunt îngrijorată că nu mai avem timp.

— Acum, şi tu trebuie să spui că îţi pare rău.

Claire îi întinse o cireaşă lui Solon.

— Nu regret nimic, spuse Solon şi se întoarse. Trenton, tu urmezi.

— Aşteaptă, spuse Cat. Pot face mai mult. Dacă ne-am întoarce la acei aluni, aş putea să-i fac să renască. Bunicul meu cultiva nuci pecan – un copac producea două sute şaptezeci şi două de kilograme de nuci pe an. Să spunem că erau cincizeci de copaci în acea dumbravă. Asta înseamnă o sută treizeci şi şase de tone de mâncare. Poetul a spus că familia lui suferă de foame. Aş putea să dau o mână de ajutor.

— Niciunul dintre voi nu va părăsi protecţia peşterii, spuse Solon.

— Poate că ai mei mor de foame chiar acum, spuse Cat. Dacă ar putea cineva să-i ajute cumva…

— Nu poţi să înfrunţi ce este acolo.

Solon o privi pe Eureka, făcând-o să se întrebe dacă ştia unde fusese noaptea trecută.

Tatăl ei se apropie de Solon.

— Vreau să încerc. Ce trebuie să fac?

— Nu trebuie să faci nimic, tată, spuse Eureka. Nu te simţi bine.

Solon îl privi atent pe tatăl ei.

— Probabil că darul tău este adânc îngropat în tine. Dar există. Întotdeauna este acolo. Poate că te-ar ajuta o unealtă. Ander, oricalcul?

Ander deschise fermoarul rucsacului său şi scoase trei obiecte argintii. Primul era ancora delicată pe care o folosise ieri ca să iasă pe uscat. Strălucea ca şi când ar fi fost recent lustruită, la fel ca toate celelalte obiecte. Mai era şi o teacă, lungă de cincisprezece centimetri, făcută din argint subţire, modelat cu ciocanul. Din aceasta, Solon scoase o suliţă cu aspect modern care, în mod uimitor, era mai lungă decât teaca. Avea aproape un metru şi douăzeci de centimetri şi o lamă subţire şi zimţată.

Ultimul obiect era o cutie mică şi pătrată, aproximativ de mărimea unei cutii de bijuterii. Conţinea pelinul dulce atlant, o substanţă mortală pentru Originari. Ander le arătase acea cutie alor săi, când aceştia încercaseră să o scoată pe Eureka în decor, pe podul Breaux. Strălucirea verde îi alungase. Solon o privi cu lăcomie.

— Obiectele din faţa ta sunt făcute din oricalc, îi spuse el lui Trenton. Înainte ca Ander să le aducă aici, nu le-am văzut vreme de şaptezeci şi cinci de ani; începeam să cred că erau doar plăsmuiri mistice ale imaginaţiei mele. Oricalcul este un metal antic. Este, de asemenea, un metal dedicat, ceea ce înseamnă că funcţionează pentru proprietarul lui. Poţi să alegi unul – adică unul te-ar putea alege pe tine – ca talisman, care să te ajute să-ţi descoperi darul.

Tatăl Eurekăi fixă obiectele cu privirea.

— Nu înţeleg.

— Putem să nu mai încercăm să înţelegem lucrurile? spuse Solon. Trebuie să fie un lucru natural, aşa cum a fost pentru copiii tăi. De exemplu, acesta mă atrage.

Ridică apoi capacul cutiei şi inhală adânc. Ander închise capacul.

— Eşti sinucigaş?

— Bineînţeles că da, răspunse Solon râzând. Ce fel de nebun nu este?

— Dacă mori tu, mor şi eu, mormăi Ander. Nu o voi abandona pe Eureka din cauză că eşti prea laş ca să trăieşti.

Solon ridică o sprânceană.

— Asta rămâne de văzut.

— Tată, ia cutia, spuse Eureka.

— Da, îmi place asta.

Trenton eliberă cutia din prinsoarea lui Ander şi a lui Solon. Deschise capacul şi se feri de mirosul înţepător. Solon se aplecă înainte, inhalând, fascinant. Eureka observă că şi Ander se aplecă înainte. Originarii nu rezistau în faţa mirosului de pelin dulce.

În clipa în care Solon se aplecă într-un alt acces obositor de tuse, tatăl ei se uită cu o îngrijorare pe care Eureka o recunoscu. Aşa o privise dintotdeauna.

— Ai cancer, spuse el.

Solon se îndreptă şi îl fixă pe tatăl ei cu privirea.

— Ce?

— Plămânii tăi. Văd asta clar. Acolo e ceva întunecat – gesticulă spre inima lui Solon – şi acolo, şi acolo. Arătă în alte două locuri de-a lungul coastelor lui Solon. Pelinul dulce te-ar putea ajuta. Ierburile atenuează inflamaţia.

— Ai auzit asta, Ander? râse Solon.

— Acest pelin dulce e din Atlantida, răspunse băiatul. Este mai puternic decât orice altă plantă pe care o cunoşti.

— Tată, încercă Eureka să explice, Solon nu poate să inhaleze pelinul dulce fără să moară din cauza asta şi fără să-l ucidă şi pe Ander.

— Mai există şi alte remedii homeopatice, răspunse Trenton, înaintând entuziasmat. Dacă am putea pune mâna pe nişte extract de dionea, aş putea face un ceai.

— E un magazin cu produse naturiste cam la doi kilometri sub apă, spuse Solon.

— Mereu ai avut darul ăsta, îi zise Eureka tatălui ei. De aceea încerci să ne vindeci pe toţi cu mâncare. Poţi să vezi ce este în noi.

— Şi vrei să ne facem bine, spuse William.

— Mama ta a spus întotdeauna că văd ce e mai bun în oameni, spuse tatăl ei.

— Care? întrebă Eureka. Rhoda sau Diana?

— Amândouă.

— Acum este rândul Eurekăi, spuse Claire.

— Eu cred că darul meu este tristeţea, zise fata. Şi deja am folosit-o suficient.

Solon se încruntă.

— Mintea ta este mult mai îngustă decât a Dianei.

— Ce vrei să spui?

— *Există* un spectru mai variat de emoţii decât mâhnirea şi supărarea. Te-ai gândit vreodată la ce s-ar putea întâmpla dacă ţi-ai permite să simţi – ochii lui Solon se măriră – bucuria?

Eureka îi privi pe William şi pe Claire, care aşteptau răspunsul ei. Îşi aminti citatul pe care îl văzuse cândva tatuat pe gâtul unui băiat care se certa cu un alt puşti, la Wade's Hole:

UN LIDER ESTE UN NEGUSTOR DE SPERANŢĂ.

La un moment dat, Eureka devenise liderul lui Cat, al tatei şi al gemenilor. Voia să le ofere speranţă. Dar cum?

Se gândi la o expresie populară în sălile virtuale de conversaţie în care intrase după moartea Dianei: „Va fi mai bine". Eureka ştia că, la început, aşa erau încurajaţi puştii homosexuali, dar dacă învăţase un lucru de la moartea Dianei, acela era că emoţiile nu călătoreau în linie dreaptă. Câteodată se îmbunătăţeau, alteori se înrăutăţeau. Sigur, Eureka cunoscuse bucuria – în vârful stejarilor înfrunziţi, în bărcile dărăpănate care se deplasau pe râu, în alergările lungi prin păduricile umbroase şi în hohotele de râs ale prietenilor ei Brooks şi Cat dar senzaţia era de obicei atât de efemeră, o reclamă în drama vieţii ei, încât nu investise niciodată prea mult în ea.

— Cum m-ar ajuta bucuria să-l înving pe Atlas? se întrebă Eureka cu voce tare.

— Solon! strigă o voce din spatele lor. Poetul apăru în

capul scărilor. Părea îngrozit. Am încercat să-i opresc… dar n-am avut de ales.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Solon.

Din spatele Poetului, o voce înfuriată strigă ceva de neînţeles pentru Eureka. Un tânăr cu o barbă scurtă i se alătură Poetului pe scări. Fiecare muşchi al corpului său era încordat, ca şi când ar fi fost în stare de şoc. Avea pieptul umflat, iar ochii emanau o lumină sălbatică. Cu un deget tremurând, arătă spre Eureka.

— Da, spuse Poetul cu mult regret. Ea este cea despre care ne vorbesc morţii în visele noastre.

14

ASALTUL FURTUNII

— Rămâi acolo! îi strigă Solon Eurekăi.

Roba din mătase mătură pământul când se grăbi pe lângă Poet şi coborî scările. Fără protecţia cordonului său, pe verandă începu din nou să plouă.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Cat pe Poet.

Celălalt băiat se mişcă rapid pe verandă, păşi prin bălţi, călcă în picioare vârtejuri de flori de cireş şi se îndreptă spre Eureka.

O sclipire argintie îi captă atenţia în timp ce lanţul din oricalc al ancorei lui Ander încercui toracele costeliv al băiatului. El mormăi, luptându-se să respire.

Ander ţinu coada ancorei peste umăr, lanţul fiindu-i încolăcit în jurul taliei. Îi împinse pe băiatul bărbos şi pe Poet, lipindu-i de balustrada verandei. Îi împinse de gât peste balustradă. Un strat de ceaţă se împrăştie spre ei, iar băieţii intrară şi ieşiră din obscuritatea albă.

— Cine este acolo, jos? Ander îi strânse şi mai puternic de gât pe băieţi. Câţi sunt?

— Nu-l răni! spuse Cat.

— Dă-mi drumul, te rog, mormăi Poetul. Venim pe rând.

— Mincinosule, spuse Ander. Fulgerul brăzdă cerul, luminându-i muşchii umerilor prin tricou. Pe ea o vor.

— Vor mâncare.

Poetul gâfâi şi se luptă să se elibereze. Tovarăşul lui începu să lovească înapoi cu capul, smucindu-l violent, încercând să-l lovească pe Ander în faţă.

Claire trase de mâneca jachetei din blugi a tatălui.

— Să-l lovesc cu suliţa pe băiatul acela?

Tatăl o fixă cu privirea pe Eureka. Amândoi observaseră

teaca din oricalc în mâna lui Claire. El i-o luă şi o dădu celeilalte fiice. Eureka o strecură prin cureaua de la blugi, în timp ce tatăl ascunse cutia din oricalc în jacheta lui.

O serie de zgomote surde îi atraseră atenţia Eurekăi în direcţia lui Ander şi a băieţilor. Punctul ascuţit al cotului lui Ander lovi ceafa băiatului cu barbă, în repetate rânduri, până când acesta mormăi şi, în cele din urmă, leşină.

Tatăl încercă să-i protejeze pe gemeni de scena violentă, iar Eureka fu surprinsă că nu se gândise să facă la fel. Nu o şocase la fel ca înainte. Acum, violenţa era ceva obişnuit, ca senzaţia de foame şi monotonia regretului.

Tatăl îi mută pe gemeni spre scări. Când aceştia scăpară, ceva se lumină în Eureka. Senzaţia veni şi plecă rapid; nu o putea descrie, dar o făcu să se întrebe dacă ar fi preferat să fi fost precum Cat, să nu ştie de ai ei, să nu aibă răspunderea specială de a-i proteja.

Un trosnet provenind de dedesubt îl făcu pe tată să sară din capul scărilor. Nu aveau unde să găsească adăpost.

— Rămâneţi aici, sus! strigă Eureka.

În spatele ei, Poetul era în genunchi, lovind uşor obrajii băiatului leşinat, şoptindu-i ceva în limba lor.

— Du astea familiei tale, spuse Cat, cu braţele pline de cireşe.

Poetul dădu recunoscător din cap şi îi aruncă un zâmbet timid, care ar fi fost mai potrivit la marginea unui meci de fotbal din liceu – nu deasupra unui băiat leşinat, undeva în apropiere de capătul lumii.

— Mai avem mâncare, se auzi Eureka spunând.

Ander se mută lângă ea. Îi simţi căldura pulsând lângă corpul ei. Băiatul sângera deasupra sprâncenei, unde îl lovise capul adversarului.

— Dacă îi hrănim, îi spuse Ander Poetului, juri că o vor lăsa în pace?

Un nou trosnet se produse dedesubt. Eureka îl auzi pe Solon gâfâind:

— Am spus să mă *loviţi,* slăbănogilor!

— Solon, idiotule, mormăi ea în timp ce se grăbi spre scări.

Tatăl îşi întinse braţul, încercând să-i blocheze calea.

— Nu este lupta ta, Reka.

— Este doar lupta mea, spuse ea. Să nu cobori.

El începu să o contrazică, apoi îşi dădu seama că nu putea să o oprească, să o facă să se răzgândească sau să schimbe persoana care devenise. O sărută uşor pe frunte, între ochi, aşa cum o tăcea după coşmarurile ei. „Eşti trează acum, o asigura cândva vocea lui blândă. Nu vei păţi nimic.“

Ea era trează acum, într-un coşmar mai real şi mai periculos decât oricând. Coborî grăbită pe scări.

— Solon!

Peştera era de nerecunoscut. O crăpătură imensă împărţea în două masa răsturnată. Căminul focului fusese zdrobit, iar mozaicul din marmură de pe podea topit, din cauza unui buştean aprins. Eureka se strecură în spatele unei biblioteci din lemn necioplit şi văzu doisprezece bărbaţi sfrijiţi umblând după pradă, printre lucrurile lui Solon. Simţi suliţa lipită de şold. Poate că era preţioasă şi magică, dar probabil că era şi mortală. Ar fi folosit-o dacă ar fi fost nevoită.

Un băiat brunet, cam de vârsta ei, îşi trecu mâinile peste pereţii pictaţi ai lui Solon. Avea ochii închişi. Se opri în dreptul unei picturi murale care înfăţişa un şarpe scuipând o minge de foc. Se rezemă de perete şi mirosi. Apoi, ridică o rangă şi lovi pictura murală. Bucăţi de piatră zburară într-o parte, dezvăluind un dulap plin cu alimente conservate.

Probabil că un simţ dezvoltat al mirosului era darul lui. Eureka privi împrejur ca să vadă cum ceilalţi participanţi la incursiune le foloseau pe ale lor.

Un bărbat se grăbi spre dulapul expus, dar, în loc să apuce cutiile cu mâinile, ridică un sac. Tot conţinutul cămării alunecă rapid în acesta. Când sacul se umplu, băieţelul care încercase să fugă cu William, la Claire îl prinse strâns în pumni. Eureka ştia că nu avea cum să-i descleşteze degetele.

Dacă i-ar fi cântat din nou, ar fi scăpat mâncarea? Voia

să-l determine să facă asta? Nu voia să flămânzească. Se gândi la William, la Claire şi la tatăl ei, care erau în capul scării. Nu voia să flămânzească nici aceştia.

În centrul camerei, un bărbat înalt care agita un cuţit încovoiat se mişcă în jurul lui Solon. Acesta balansa ceva lung şi alb – un femur pe care îl înșfăcase de pe perete. Când balansă osul, gâfâi. Încerca să folosească Zefirul ca să alunge atacatorul, dar nu reuşi decât să zburlească părul bărbatului. Cordonul pe care îl făcuse mai devreme îi epuizase, probabil, puterile. Tuşi şi îşi scuipă rivalul în faţă.

— Există şi alte metode prin care să ceri o mărire de salariu! îi strigă Solon peste umăr lui Filiz.

— Îmi pare rău, Solon. Vocea fetei tremura. Nu am…

Tusea lui Solon o întrerupse pe asistenta lui. El fandă şi balansă femurul spre intrus. Lovi partea laterală a capului bărbatului subnutrit, care reacţionă mai lent. Când acesta căzu în genunchi, Solon se urcă pe el, triumfând zeflemitor.

Eureka auzi un strigăt în spatele ei şi se întoarse ca să-i vadă pe William, pe Claire şi pe tatăl lor la baza scărilor. Picioarele i se înmuiară.

— V-am spus să rămâneţi pe verandă!

Unul dintre bărbaţi o prinse pe micuţă de braţ. Pumnii tatei erau strânşi, gata să lovească. Eureka întinse mâna spre mânerul suliţei. Apoi, auzi un pocnet şi văzu izbucnind un incendiu în spatele atacatorului lui Claire.

Bărbatul îi dădu drumul fetiţei şi îşi lovi capul fumegând.

— Nu te atinge de copii! ordonă Filiz.

Asistenta lui Solon aprinsese o sferă de foc cu degetele. Darul ei.

— Mulţumesc, spuse Eureka.

Dar Filiz îi îngrijea arsurile bărbatului şi nu o privea în ochi pe aceasta.

Cineva descoperise băutura lui Solon. Bărbaţii deschiseră sertarele unui cufăr deghizat într-o piatră. Dopurile pocniră ca şi când ar fi fost Anul Nou. Un bărbat ridică o sticlă cu un lichid verde-închis.

— Nu absintul meu elveţian! strigă Solon. Sticla aceea are o sută cincizeci şi patru de ani. E un cadou de la Gauguin.

Cel mai masiv dintre invadatori aruncă o sticlă goală de şampanie spre capul aplecat al lui Solon. Bărbatul înalt care avea un cuţit se ridică încet în genunchi. Îi spuse ceva lui Filiz.

— Ei spun că mor de foame, traduse aceasta. Vor să ştie de ce o hrăneşti pe fata care i-a adus în starea asta.

— Plănuiam să împart toate astea cu ei imediat ce pleca fata, spuse Solon. Apucă o sticlă de la unul dintre invadatori şi bău. Când bărbatul se aruncă spre el, Solon îi sparse sticla în cap. Dar trebuie să le spui că, dacă fata moare de foame înainte de a rezolva lucrurile, nimeni nu va mai apuca să mănânce. Niciodată!

Eureka şi-i imagină pe toţi aceşti invadatori cu burţile pline cu mâncare şi apă. Ferocitatea din ochii lor s-ar fi domolit. Vocile lor s-ar fi îndulcit. Aceştia erau oameni buni, mânaţi spre violenţă de foame şi de sete. Din cauza ei. Ea voia să împartă mâncarea.

— Filiz, spuse Eureka, vei traduce pentru mine?

Invadatorii o înghesuiră pe Eureka. Se uitară chiorâş la ea, studiindu-i chipul. Respiraţia lor fierbinte mirosea urât. Unul dintre ei întinse mâna spre ochii fetei, apoi mârâi când ea îi dădu mâna într-o parte. Ei începură să vorbească în acelaşi timp.

— Vor să ştie dacă tu eşti aceea! strigă Filiz peste amalgamul de voci.

— Cea despre care vorbesc morţii în visele noastre, spuse Poetul.

Eureka era judecată, nu doar pentru lacrimile ei, ci pentru fiecare greşeală pe care o făcuse vreodată, pentru fiecare alegere care o adusese în această situaţie.

Un bâzâit profund îi inundă urechea sănătoasă. Tresări când un roi de insecte se împrăştie în salon. Un milion de fluturi, de albine, de molii, precum şi pui de păsări colibri se roteau agitaţi în cerc.

— Mi-au invadat camera cu fluturi, spuse Solon.

„Ce urmează?“ Se gândi la ceva şi îngheţă. Panica i se citi pe chip. Ovid. Împinse într-o parte un invadator şi se grăbi să coboare scara în spirală, spre nivelul inferior al peşterii.

— Cine este Ovid? întrebă Eureka, aplecându-se sub un nor de aripi.

— Nu fi prost! strigă Filiz în urma lui Solon. Nimănui nu-i pasă de asta.

În capătul îndepărtat al camerei, în timp ce păsările colibri bâzâiau şi fluturii se loveau de tavan, tatăl ei rupse o stalactită ascuţită de pe tavan şi se încruntă la un bărbat care ducea ultimele carafe cu apă spre ieşirea din peşteră.

Cineva strigă ca să-l avertizeze, iar când bărbatul cu apa se întoarse, lovi stalactita din mâna tatei. Eureka văzu un alt atacator ridicând-o.

Era o bătrână cu sprâncene stufoase şi albe şi un şorţ murdar. Ţinu stalactita ca pe o săgeată şi se întoarse spre tatăl Eurekăi. Îşi alungă o molie de pe faţă şi dezvălui o gură cu dinţi mici şi strâmbi.

Ce se întâmplă în continuare se petrecu rapid. Femeia înfipse piatra ascuţită în stomacul tatei. Acesta scuipă şocat şi se aplecă înainte.

Eureka ţipă când femeia îl împinse cu piciorul, scoase stalactita şi o ridică deasupra pieptului tatălui ei. Fata alergă spre ei, dând la o parte insectele înaripate. Puteau să ia mâncarea şi apa, dar nu puteau să-i ia tatăl.

Ajunse prea târziu. Stalactita se înfipse adânc între coastele lui Trenton. Sângele se împrăştie peste toracele lui. El ridică mâna spre Eureka, dar se opri în aer, ca un val întrerupt. Fata căzu peste tatăl ei.

— Nu, şopti aceasta în timp ce sângele îi uda degetele şi cămaşa. Nu, nu.

— Reka, îşi forţă vocea tatăl ei.

— Tată.

El tăcu. Îşi lipi urechea sănătoasă de pieptul său. Vuietul invaziei se atenuă. Îşi imaginä gemenii care plângeau, zgomotul aripilor care băteau, sticlele sparte, dar nu auzi nimic.

Fixă cu privirea tivul şorţului murdar al femeii care îi înjunghiase tatăl. Se uită în sus şi îi văzu chipul. Femeia îi mormăi ceva Eurekăi, apoi îi strigă ceva lui Filiz, care se apropie. După o clipă, îi repetă cuvintele fetei.

— Bunica mea spune că sunteţi cel mai urât vis devenit realitate, şopti Filiz.

Eureka se ridică de pe pieptul însângerat al tatălui. Ceva se rupse în ea. Sări pe bătrână. Îi smulse părul alb şi se năpusti cu pumnii asupra femeii. Eureka îşi ţinu degetele mari în afara pumnului, aşa cum o învăţase tatăl ei, ca să nu lovească precum o fată.

Filiz ţipă şi încercă să o tragă, dar Eureka o lovi şi pe aceasta cu piciorul. Nu ştia ce făcea, dar nimic nu avea să o oprească. Simţi cum bătrâna se încovoie sub ea. Aripile îi înceţoşau vederea. Imaginea mâinii tatălui care flutura în semn de rămas-bun îi întunecă mintea. Nu mai gândea; nu mai simţea. Devenise furia ei.

Sângele ţâşni de pe undeva de pe faţa femeii, stropindu-i pieptul şi gura Eurekăi. Ea scuipă şi lovi mai tare, spărgând osul fragil care forma tâmpla femeii. Simţi cum orbita care ceda se turti.

— Te imploră să ai milă! o auzi pe Filiz strigând în spatele ei, dar Eureka nu ştia cum să se oprească.

Nu ştia cum ajunsese acolo. Genunchiul îi era lipit de traheea femeii. Pumnul ei însângerat era în aer. Nici măcar nu se gândise să folosească suliţa.

— Eureka, încetează! îi zise Cat îngrozită.

Fata se opri. Gâfâi. Studie mâinile însângerate şi corpul de sub ea. Ce făcuse?

O mulţime de invadatori se apropiară, unii îngroziţi, alţii afişând expresii ucigătoare. Îi strigară cuvinte pe care ea nu le înţelegea.

Ander se apropie de ea. Şocul din ochii lui albaştri o făcu să vrea să fugă şi să nu mai fie văzută vreodată de nimeni dintre cei dragi. Se forţă să-şi privească mâinile însângerate şi obrazul căzut al femeii, ochii ei inexpresivi şi plini de sânge.

Când unul dintre invadatori încercă să o apuce pe

Eureka, peştera se umplu cu un vânt care şuiera ciudat. Toată lumea se aplecă şi îşi protejă ochii. Ander eliberă un curent puternic de aer. Acesta zbură în jurul peşterii ca un elicopter care ateriza. Atrăgea toate creaturile înaripate în ţinutul lui, ca o lanternă pe un cer întunecat. Păsările şi insectele încă zburau, dar o făceau pe loc, manipulate de respiraţia lui Ander.

Zefirul lui Ander construise un zid transparent de vânt şi aripi, care împărţea peştera în două. Într-o parte, aproape de intrare, stăteau intruşii uluiţi. În cealaltă parte, în apropiere de cascada aflată în spatele salonului, se aflau Cat, gemenii, Ander şi, ghemuită deasupra corpului bătrânei, Eureka.

Respiraţia lui Ander o protejă de răzbunarea celanilor. Ei nu puteau să ajungă la ea, de cealaltă parte a zidului din aripi care fluturau. Nu puteau să-i facă bunicii lui Filiz ce îi făcuse aceasta tatălui ei. Respiraţia lui Ander crease un armistiţiu temporar. Poate că era un negustor de speranţă.

Dar cât urma să treacă până când el, şi inimile, şi minţile tuturor pe care îi iubea aveau să asimileze ce făcuse ea? Cât avea să dureze până când toată lumea urma să o părăsească?

Eureka nu avea de ales. Îşi văzuse tatăl murind şi reacţionase fără să gândească. O făcuse din instinct. Dar ce avea să se întâmple acum? Mai existau oare legi în această lume înecată?

— Luaţi mâncarea, se auzi Eureka spunându-i lui Filiz.

Gesticulă spre conservele şi pachetele împrăştiate în cealaltă parte a peşterii.

Această crimă era o ruptură în identitatea fetei. Nu mai aparţinea lumii pe care încerca să o repare. Nu mai recunoştea persoana care venise de acolo. Nu se mai putea întoarce acasă. Nu putea decât să spere că şi ceilalţi aveau să se întoarcă acolo.

O umbră căzu peste corpul ei. Dacă ar fi fost Cat sau gemenii, Eureka ar fi clacat. Ei ar fi avut nevoie de consolare, şi cum ar fi putut consola pe cineva, după ce făcuse?

— Eureka…

Era Solon.

— Dacă vrei să plec, voi înţelege.

— Bineînţeles că vreau să pleci.

Eureka dădu din cap. Distrusese din nou totul.

— Vreau să pleci la Marais, îi şopti Solon în urechea sănătoasă. Este pentru prima dată când cred că ai putea, cu adevărat, să reuşeşti.

15

DOLIU ÎNTRERUPT

„Criminalo.“

Vocea din mintea Eurekăi din acea seară era plină de dezgust. O chinuise toată ziua, cât îşi pregătise tatăl pentru o înmormântare care nu urma să aibă loc.

Nu exista pământ în Norul Mohorât, iar Solon nu i-ar fi lăsat să se aventureze mai departe de protecţia vrăjitoarelor. În schimb, le sugeră să-i ofere tatălui o înmormântare vikingă, trimiţându-i corpul pe mare, pe un rug aprins.

— Dar cum… începu să întrebe Eureka.

Solon arătă spre tunelul cu apă, prin care vâslise ea noaptea trecută. Canoea de aluminiu plutea înăuntru.

— Acest canal are multe braţe, spuse el şi îşi extinse degetele de la mână. Acest deget conduce rapid spre ocean, îşi flutură inelarul. Este cu adevărat foarte impunător.

— Tu vrei ca totul să fie cât mai morbid, spuse Cat, ajutându-l pe Ander să alinieze canoea cu lăzile cu vin din lemn. Fusese crescută să fie superstiţioasă în ceea ce privea ritualurile de trecere, conştientă de soarta spiritelor, precaută faţă de cele deznădăjduite.

„Criminalo.“

Ander încercă să-i întâlnească privirea.

— Eureka…

— Nu, spuse ea. Nu mai fi tandru!

— Îţi răzbunai tatăl, spuse el. Ţi-ai pierdut controlul.

Ea se întoarse cu spatele la el şi îşi imagină rugul iminent al tatei. Îi plăcea faptul că nu erau implicate sicrie claustrofobice, nici îmbălsămările ciudate cu formol. Poate

că, în largul oceanului, cenuşa tatălui ei avea să găsească o Diana şi să se rotească împreună pentru o clipă, înainte de a pluti mai departe.

Dacă tatăl ei ar fi ştiut că urma să moară, ar fi scris un meniu şi ar fi început să facă un sos cu unt. Nu şi-ar fi dorit o comemorare fără o masă bună. Dar rămăseseră cu două carafe de apă, un săculeţ cu mere strivite, un tub de sos pentru salată, o cutie cu cereale şi câteva sticle cu vin alb, pe care Solon le ascunsese într-o găleată cu gheaţă din dormitorul lui. Să mănânce la ceremonie era imposibil, acum că Eureka îi cunoscuse pe vecinii flămânzi.

Cel puţin putea să-l spele. Începuse cu picioarele, scoţându-i bocancii şi şosetele, frecându-i pielea cu apă dintr-un izvor sărat. Gemenii stăteau lângă ea privind, lacrimile tăcute spălându-le obrajii murdari în timp ce sora lor curăţa cu atenţie unghiile tatălui cu un cuţit. Împrumutase un brici victorian ornamentat de la Solon şi rase barba de pe faţa tatălui ei. Îi netezi ridurile din jurul gurii. Îi dezinfectă rănile, lucrând uşor în jurul contuziei de la tâmplă.

I se păru mai uşor să se concentreze asupra tatălui ei decât asupra lui William şi Claire sau a lui Cat şi Ander. Morţii te lăsau să-i ajuţi oricum voiai.

Odată ce-l făcu pe tatăl ei să pară cât de liniştit putea, Eureka se întoarse spre femeia pe care o ucise. Ştia că acei oameni aveau să se întoarcă după cadavru şi voia să-i arate respect. Îndepărtă şorţul murdar al femeii. Sângele se scurse într-un şiroi lung şi roşu pe mozaicul de pe podea. Devenise un mic râu, amestecându-se cu sângele tatălui ei. Eureka îl şterse. Îndreptă părul femeii, urând-o pentru că-l omorâse pe tatăl ei, pentru că era drăguţă, pentru că murise.

O strălucire se apropie de Eureka. Se aplecă spre stânga, ca să evite să se ardă când o sferă de foc de mărimea unei mingi de baseball viră pe lângă faţa ei şi lovi un craniu de pe peretele din spatele său.

— Nu o atinge pe Seyma, spuse Filiz.

O a doua sferă de foc ardea în vârfurile degetelor ei.

— Eu doar…

— A fost bunica mea.

Eureka se ridică pentru a-i face loc lui Filiz lângă femeia moartă. O clipă mai târziu, o întrebă:

— Crezi în Rai?

— Cred că l-ai aglomerat foarte mult.

Poetul apăru şi îşi strecură o mână pe sub spatele Seymei şi alta pe sub genunchii ei rigizi. O ridică pe bătrână, iar Filiz îl urmă spre ieşirea din peştera distrusă.

Cat stătea deasupra cadavrului lui Trenton.

— Nu avem un rozariu.

— Orice colier este bun, spuse Solon.

— Nu-i adevărat. Fruntea lui Cat era umedă. Trenton era catolic. Cineva ar trebui să spună Tatăl Nostru, dar mie îmi tot clănţăne dinţii. Şi nu avem agheasmă pentru binecuvântare. Dacă nu facem toate aceste lucruri, el va…

— Cat, tata a fost un om bun. Va ajunge acolo, indiferent ce facem.

Ştia că nu rozariul era motivul supărării prietenei ei. Moartea lui reprezenta toate celelalte pierderi pe care nu avuseseră timp să le plângă. Moartea lui devenise fiecare moarte, iar Cat voia să îndrepte situaţia.

— Tata se duce în Rai?

William îşi înclină capul când îşi privi tatăl.

— Da.

— Lângă mama? întrebă el.

— Da.

— Se va întoarce? întrebă Claire.

— Nu, spuse Eureka.

— Mai are loc acolo? întrebă William.

— Este ca drumul dintre New Iberia şi Lafayette, îl lămuri Claire. Raiul e mare şi încăpător pentru toată lumea.

Eureka ştia că realitatea morţii tatălui lor avea să înflorească încet şi dureros pentru tot restul vieţilor gemenilor. Se ghemuiră aşa cum o făceau înainte să plângă, aşadar, ea îi îmbrăţişă…

„Criminalo.“

Ea fredonă un imn vechi, ca să liniştească vocea. Fixă cu privirea expresia calmă a tatei şi se rugă să aibă puterea de a avea grijă de gemeni cu acelaşi curaj pe care-l avuseseră părinţii lor.

— „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă voi teme de niciun rău“, spuse Solon. Nu aşa se zice?

De obicei, psalmul o încânta pe Eureka. Una era să mergi prin valea morţii – dar să umbli prin umbra morţii însemna că nu ştiai unde era moartea sau ce lumină din spate o umbrea. Psalmul făcea moartea să pară o a doua lună secretă de pe cer, care orbita peste tot şi care transforma orice clipă în noapte.

În multe nopţi, nu cu mult timp în urmă, Eureka negociase cu Dumnezeu să-i ia viaţa şi să o readucă pe Diana. Nu mai voia asta. Nu îşi dorea să fie în locul lui, când se uita la cadavrul tatălui. Într-un fel, deja era acolo şi în locul tuturor celor pe care îi omorâse, chiar dacă nu le cunoştea numele. O parte din Eureka murise, murea în continuare şi devenea o parte din puterea ei. Acesta era un muşchi pe care simţi că avea să-l folosească atunci când ar fi venit vremea să-l învingă pe Atlas şi să se răscumpere.

— „Căci Tu eşti cu mine, termină ea psalmul. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie.“

— Nici la înmormântarea Dianei nu ai putut să plângi. Solon se aşează pe un scaun vechi pentru lupte cu cocoşi, sorbind cu atenţie vin dintr-un pahar ciobit. Ce te ajută să treci prin asta? Dumnezeu?

Eureka fixă cu privirea paharul lui Solon şi îşi aminti de fereastra spartă de deasupra capului ei, în noaptea în care Diana îşi părăsise familia. Îşi aminti boilerul care explodase pe hol, furtuna care intrase în sufrageria lor. Îşi aminti incapacitatea de a face diferenţa între grindină şi cioburile de sticlă de pe pielea ei. Îşi aminti de picioarele ei, pe covorul ud şi aspru de pe scări. Apoi, de suspin. Apoi, de palma Dianei pe obrazul ei.

„Să nu plângi niciodată.“

Solon o privi ca şi când ar fi ştiut totul despre asta.

— Voia să te protejeze, spuse el.

— Nu poţi să controlezi ce simte cineva, spuse Eureka.

— Nu, nu poţi, zise Solon şi îşi legă din nou panglica de satin a robei cu un nod marinăresc. În orice caz, nu pentru mult timp.

Eureka îşi coborî privirea spre tatăl ei, care era aşezat în canoe. Înainte de moartea lui, se îndepărtaseră. Din cauza Rhodei, iar apoi din cauza liceului şi mai era şi faptul că se îndepărtase de toată lumea, după moartea Dianei. Întotdeauna presupusese că ar fi avut timp să reia legătura cu tatăl ei.

— După moartea Dianei, răsăritul soarelui mă uimea, spuse ea.

— Obişnuiai să-l priveşti împreună cu ea? întrebă Ander.

Eureka scutură din cap.

— Noi dormeam până după-amiază. Dar nu îmi venea să cred că soarele avea îndrăzneala să răsară după moartea ei. Îmi amintesc faptul că, la înmormântarea ei, i-am spus unchiului meu despre răsăritul soarelui. S-a uitat la mine ca la o nebună. Dar după aceea, câteva zile mai târziu, l-am găsit pe tata în bucătărie prăjind ouă. Nu credea că mai era cineva acasă, dar a terminat un carton întreg. L-am privit cum a spart unul în tigaie, cum l-a fixat cu privirea cât s-a gătit şi cum l-a pus pe o farfurie. Formau un teanc, ca şi când ar fi fost clătite. Apoi, a aruncat toată farfuria la gunoi.

— De ce nu le-a mâncat? întrebă William.

— „Încă funcţionează“, a spus el ca şi când nu i-ar fi venit a crede, rosti Eureka. Apoi, a ieşit din bucătărie.

Eureka trebuia să continue, să spună că tatăl ei o învăţase cum să spună o glumă, cum să fluiere printr-o coajă de trestie-de-zahăr, cum să nu lovească precum o fată. O învăţase cum să împăturească un şerveţel din pânză într-o lebădă origami, cum să-şi dea seama dacă o langustă era proaspătă, cum să danseze polka, cum să cânte acordul sol la chitară. El îi gătise mâncăruri speciale înainte de curse, căutând echilibrul corect de proteine şi carbohidraţi care să-i ofere energia de care avea nevoie. Îi

arătase că dragostea necondiţionată era posibilă, deoarece el iubise două femei care nu erau uşor de iubit, care considerau dragostea ca pe ceva din oficiu. O învăţase pe Eureka singurul lucru pe care nu-l putea face Diana: cum să nu fugă atunci când părea imposibil să rămână. O învăţase cum să persevereze.

Dar Eureka păstră toate acestea pentru ea. Se înconjură de amintiri, ca şi când s-ar fi apărat cu un scut secret, umbra unei umbre într-o vale inundată a morţii.

Solon turnă un alt pahar cu vin şi se ridică de pe scaun. O ţigară se legăna dintre buzele lui.

— Când cineva drag moare înainte de vreme, spuse el, simţi că universul îţi datorează ceva. Noroc, invincibilitate, o linie de credit la Cel de Sus.

— Eşti atât de cinic! spuse Cat. Dar dacă este invers, şi universul te-a binecuvântat deja cu timpul pe care l-ai petrecut cu acea persoană?

— Ah, dar dacă nu aş fi iubit-o pe Byblis, nu mi-ar fi dor de ea.

— Dar *ai iubit-o*, îi spuse Ander lui Solon. De ce nu preţuieşti timpul avut, chiar dacă nu a durat o veşnicie?

— Vezi, aceasta este problema discuţiei, spuse Solon cu un oftat şi îl privi pe Ander. Nu facem decât să vorbim despre noi. Hai să ne oprim înainte de a ne plictisi unul pe celălalt, ei bine, până la lacrimi. El se întoarse spre Eureka. Eşti pregătită să-ţi iei rămas-bun?

— Tata trebuia să fie cu noi, spuse William. Nu-mi pot folosi darul ca să-l fac să revină?

— Mi-aş dori să poţi face asta, spuse Eureka.

Solon dezlegă canoea, apoi îndreptă vasul spre o deschidere în întuneric.

— Va pluti pe acolo şi va aluneca uşor spre mare.

— Vreau să merg cu el.

Claire întinse mâna spre canoe.

— Şi eu, spuse Solon. Dar avem treabă.

— Aşteaptă!

Eureka trase spre ea canoea în care se afla corpul tatălui ei, pentru o ultimă dată. Scoase cutia din oricalc din

buzunarul interior al jachetei lui de blugi. O ridică în lumina lumânării. Strălucirea verde din interior pulsa.

— Iat-o, şopti Solon.

Ander îşi pusese deja suliţa şi ancora înapoi în rucsacul lui. Eureka revendică moştenirea de familie pe care tatăl ei nu intenţionase să i-o lase. Strecură cutia la subraţ. Solon se aplecă mai aproape, inhalând cu nesaţ. În clipa în care şi Ander se înclină, Eureka simţi că ar fi trebuit să păstreze cutia la ea, în rucsac, împreună cu *Cartea iubirii.*

Îşi lipi buzele de obrazul tatălui ei. El urâse întotdeauna despărţirile. Ea dădu din cap spre Ander, care turnă o sticlă cu alcool de culoare verde-închis şi miros înţepător pe lemnul lăzilor de sub tatăl ei. Eureka întinse mâna după torţa vrăjitoarelor bârfitoare, încă aprinsă, care zăcea printre stalagmite. Înclină flacăra deasupra alcoolului. Focul se aprinse.

Claire privi fix înainte, amorţită. William se întoarse şi suspină. Eureka împinse uşor canoea, iar tatăl ei intră în întunericul umed, urmând ritmul curentului. Apoi îi ură pace şi lumină blândă, într-un rai fără lacrimi.

16

ÎMPLINIREA

Mai târziu în acea seară, Eureka se trezi în liniştea slab luminată a camerei de oaspeţi din peşteră, cu mintea bântuită de fantoma palidă a unui coşmar. Revenise în avalanşa de vieţi pierdute în zadar. În loc să se caţăre pe corpurile în putrefacţie, de data asta, Eureka se înecase printre ele. Se luptase să iasă de acolo, dar era atât de scufundată în oase, sânge şi noroi, încât nu vedea nici măcar ploaia. Morţii aveau să o îngroape de vie, înainte să-şi fi dat seama.

— *Crezi* că ai tot ce-ţi trebuie! răsună vocea lui Solon peste cascadă.

Îşi frecă ochii şi îşi mirosi mâinile, care duhneau a moarte. După înmormântarea tatălui, le spălase în izvorul cu apă sărată din peşteră şi îşi frecase unghiile cu piatra poroasă până la dispariţia sângelui. Dar încă simţea mirosul Seymei pe mâinile ei. Ştia că avea să-l simtă mereu.

— Te înşeli, spuse Solon.

Eureka îşi înclină urechea sănătoasă spre sunet şi aşteptă un răspuns.

Dar Filiz şi Poetul plecaseră acasă, iar restul lumii dormea: William şi Claire împărţeau o pătură la picioarele patului Eurekăi. Cat dormea pe partea ei, lângă Eureka, cântând în somn, aşa cum făcuse întotdeauna, încă din primele nopţi în care dormise la ea. În seara aceasta, ea cânta încet şi nedesluşit refrenul melodiei *Nu-mi întrista ochii căprui,* a lui Crystal Gayle,.

De cealaltă parte a Eurekăi, Ander dormea pe burtă, cu faţa afundată în pernă. Chiar şi în visele lui dispărea. Ea îşi

puse capul lângă al lui, pentru o clipă. Îi inhală parfumul şi îi simţi puterea caldă a respiraţiei. Lumina slabă proiecta linii slabe în jurul ochilor lui şi fire de păr blond-argintiu în jurul tâmplelor. Le avusese în acea dimineaţă? Eureka nu ştia. Când petreceai atât de mult timp uitându-te la cineva, era greu să observi vreo schimbare.

Ieri, ideea că dragostea îl îmbătrânea pe Ander o îngrozea pe Eureka. Dar acum nu conta – băiatul nu avea cum să o mai iubească. Niciunul dintre ei nu avea cum. Nu le-ar fi permis ea. Să se elibereze de dragoste însemna să se concentreze să ajungă la Marais, să oprească potopul, să-l elimine pe Atlas – şi să-l elibereze pe Brooks.

Ce ar fi crezut acesta despre ce îi făcuse Eureka Seymei? Pentru prima dată, se bucură că era plecat.

— Ştiu, insistă vocea lui Solon. Voi trimite ultima bucată, dar este complicat. Delicat.

Eureka se ridică de pe pătura ei şi se mişcă încet spre covorul suspendat, ce separa camera de oaspeţi de salon. Torţa vrăjitoarelor bârfitoare ardea slab, stând în echilibru între două stalagmite. Pietrele din ametist ale acesteia erau un carburant inepuizabil şi inteligent: flacăra se ajusta singură în timpul zilei, arzând cel mai strălucitor chiar înainte de ora de culcare şi difuz, ca lumina unei singure lumânări, când se retrăgea toată lumea.

O voce îi răspunse lui Solon:

— Ţi-am întors spatele.

Eureka simţi un fior pe şira spinării. Era vocea tatălui ei.

Fata se repezi în salon, aşteptându-se să-l găsească pe tatăl ei stând la masa ruptă, spărgând un ou într-un bol şi zâmbind, nerăbdător să-i explice cum de reuşise acest lucru.

Camera era goală. Cascada vuia.

— Solon? strigă Eureka.

O lumină slabă strălucea de pe scara care conducea spre nivelul inferior al peşterii. Atelierul lui Solon era jos.

— Ţi-am întors spatele, repetă vocea, unduindu-se în sus pe scări. Semăna atât de mult cu vocea tatălui său, încât Eureka se împiedică grăbindu-se către ea.

La baza scării, Solon stătea pe un covor din mătase răsucită, sub o lampă din sticlă. Cineva era în faţa lui, cu spatele spre Eureka. Era greu să-şi dea seama cine se afla în lumina slabă, dar fata ştia că nu era tatăl ei. Acesta părea la fel de tânăr ca Solon; era ras în cap, avea umeri largi şi o talie mică. Era dezbrăcat.

Când Eureka ajunse pe ultima treaptă, capul băiatului se întoarse spre ea, iar ei i se tăie respiraţia. Ceva din înfăţişarea acestui băiat ciudat îi amintea de…

— Tată?

Lacrimile străluciră în colţul ochilor lui Solon.

— El l-a reparat pe Ovid. Până acum, nu eram sigur că va funcţiona. Era un zvon, desigur, dar nu poţi să ai niciodată încredere într-o vrăjitoare. Şi oricine altcineva care ar putea să-şi amintească este mort sau în Lumea Adormită. Îşi şterse ochii. Tatăl tău l-a reparat. Vino şi vezi.

Solon o luă de mână pe Eureka. Ea se aşeză lângă el pe covor, în faţa băiatului dezbrăcat. Când îl văzu mai clar, îşi dădu seama că nu era om – era o maşinărie strălucitoare, construită în forma unui băiat bine proporţionat.

— Uimitor, nu-i aşa? o întrebă Solon.

Eureka îşi plimbă privirea peste anatomia impresionantă a corpului maşinăriei, dar când se uită la faţa robotului, i se tăie respiraţia. Era tânăr, ca o statuie grecească – dar trăsăturile acestuia erau, inconfundabil, cele ale tatălui ei.

Ochi cu pleoape groase o priveau cu o dragoste paternă. Pe bărbie avea puţin păr. Robotul zâmbi, iar ridul de-a lungul nasului era cel pe care Eureka şi gemenii îl moşteniseră de la tatăl lor.

— Eureka, el este Ovid, robotul ediţie limitată construit din oricalc din Atlantida, spuse Solon. Ovid, ea este Eureka, cea care te va duce acasă.

Eureka clipi spre Solon, apoi spre robot, care îi întinse mâna. Ea i-o strânse, uimită să afle că era la fel de elastică precum una adevărată, cu o prinsoare fermă şi sigură.

— De ce arată ca tatăl meu? şopti Eureka.

— Deoarece găzduieşte fantoma tatălui tău, spuse Solon.

Ovid este un robot-fantomă, unul dintre cei nouă fraţi din oricalc, construiţi înainte de scufundarea Atlantidei. Opt încă dorm în Lumea Adormită, dar el a scăpat. Selene l-a furat înainte să fugă din palat, iar de atunci, a locuit în această peşteră. Dacă Atlas ar fi ştiut că preţiosul lui robot era aici, ar fi făcut orice ca să-l recupereze.

Pentru a doua oară, Eureka se gândi să-i spună lui Solon de întâlnirea ei cu Atlas, de pe lacul Şirului Lacrimilor. Dar părea o trădare faţă de Brooks. Dacă Solon ar fi ştiut că Eureka se întâlnise în secret cu Atlas, nu ar mai fi scăpat-o din priviri. Iar ea promisese că avea să-l găsească în curând pe Brooks. Triunghiul lor era delicat – Atlas voia lacrimile ei, Eureka îl voia pe Brooks, iar acesta cu siguranţă voia să fie liber. Pentru moment, era mai bine să păstreze lucrurile între ei trei.

— Ţi-am întors spatele.

Robotul vorbi cu vocea tatălui ei.

Eureka îşi retrase mâna, îngrozită. Apoi, încet, îi atinse obrajii – delicaţi ca ai unui om – şi privi cum chipul lui se lumină cu zâmbetul tatălui ei.

— Am avut grijă de Ovid mulţi ani, spuse Solon. Întotdeauna am ştiut că era nepreţuit, dar n-am înţeles niciodată ce l-ar face să funcţioneze.

Eureka înconjură robotul, dar nu văzu nimic familiar la corpul lui. Din spate, arăta ca o sculptură dintr-un magazin extravagant de antichităţi, din Cartierul Francez. Doar chipul lui părea să fie posedat de tatăl ei. Ea se aşeză cu faţa spre Ovid.

— Cum funcţionează?

— Majoritatea roboţilor moderni sunt concepuţi să funcţioneze în sistem binar, spuse Solon. Cu cifre de unu şi zero. Dar Ovid este o fiinţă ternară, ceea ce înseamnă că funcţionează cu un cod în baza trei. Este ceva foarte specific Atlantidei. Totul este în trei la ei. Trei sezoane. Trei părţi ale poveştii. Ştiai că ei au inventat triunghiul amoros?

Eureka nu îşi putea lua privirea de la expresia tatei întipărită pe chipul robotului.

— Ovid este un soldat, continuă Solon. Ca toate lucrurile construite din oricalc, este sortit să se supună unui singur stăpân. Îl vei găsi foarte util.

Eureka îl privi pe Solon.

— Ştie unde este Marais?

— Da, ştie.

— Şi mă va duce acolo? Şi mă va ajuta să-l înving pe Atlas?

— Ăsta e planul.

— Când?

— Curând.

Ea se ridică în picioare.

— În seara asta?

Solon o trase înapoi jos.

— Momentul e aproape cel potrivit, dar Ovid nu va merge mai devreme. Este… special. Oricalcul din care este făcut este doar o carapace pentru ce – sau, mai degrabă, pentru cine – îi dă un scop. Astăzi, tatăl tău a devenit prima fantomă care l-a ocupat.

— Împlinirea, spuse Eureka.

Solon menţionase acest lucru seara trecută. Simţi că era ceva îngrozitor. De ce era implicat tatăl ei?

— Împlinirea este planul general al lui Atlas. Este cel de care Originarii – şi restul lumii – ar trebui să se teamă.

— Spune-mi.

Solon se îndreptă spre zidul în care, într-o nişă din piatră, o sticlă cu vin se odihnea într-o găleată cu gheaţă. Îşi turnă un pahar, îl bău şi îşi mai turnă unul. Apoi, îşi aprinse o ţigară şi trase prelung un fum.

— Lumea în care se va înălţa Atlantida va fi o baltă noroioasă de nerecunoscut. După potop, totul va trebui reconstruit. Iar ca să reconstruieşti, ai nevoie de muncitori. Dar se ştie că muncitorii se revoltă. Ca să evite asta, Atlas plănuieşte să se folosească de cei morţi ca să-şi reconstruiască imperiul, adăpostind fantomele din Lumea Trezită în corpuri invincibile şi înarmate, pe care le va controla mai uşor. Imaginează-ţi visurile, speranţele, energiile şi viziunile unui miliard de suflete, cu toată

inteligenţa şi experienţa lor combinată. Aşa va cuceri Atlas lumea.

Eureka fixă cascada cu privirea.

— Dacă Atlas vrea o lume de fantome, nu va trebui, mai întâi, să-i omoare pe toţi?

Solon îi aruncă Eurekăi o privire tristă.

— Nu Atlas va trebui să o facă.

— Pentru că o fac eu pentru el, spuse Eureka. Furtuna mea va otrăvi întreaga Lume Trezită? Cât de curând?

— Cei mai mulţi vor muri înainte de luna plină.

— Atunci, pe cine încerc să salvez?

— Pe toată lumea. Dar, mai întâi, trebuie să le iei vieţile înainte de a-i salva.

— Nu înţeleg.

— Eureka, spuse Ovid cu accentul sudist cunoscut al tatei.

— Vei avea întrebări, spuse Solon. În primul rând, să auzim ce are de spus tatăl tău.

— Acela nu este tatăl meu. Este un monstru pe care l-a creat Atlas.

— Fiecare fantomă primeşte un mesaj de moarte, spuse Solon. Până când se acomodează cu robotul, această scrisoare a morţii alcătuieşte totalitatea limbajului fantomei. Gândeşte-te la tatăl tău ca la o mică fantomă care are nevoie de timp şi îngrijire, pentru a-şi atinge potenţialul maxim. Acum, ascultă.

Când Ovid începu să vorbească, o lacrimă metalică străluci în colţul ochiului acestuia.

— Când te-ai născut m-am temut de cât de mult te iubeam, întotdeauna ai părut atât de liberă! Mama ta era la fel; nu se temea de nimic, nu avea niciodată nevoie de ajutor.

— Am nevoie de tine, şopti Eureka.

— A fost greu când a murit mama ta. Robotul se opri, împingându-şi buza inferioară în faţă, aşa cum făcea tatăl ei când se gândea. A fost greu şi înainte de asta. Ştiu că erai supărată pe mine, chiar dacă tu credeai că nu erai. Mi-a fost teamă că mă vei părăsi şi tu. Aşadar, m-am

protejat, am adunat oameni în viaţa mea, ca pe o armură împotriva singurătăţii. M-am căsătorit cu Rhoda; i-am avut pe gemeni. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar te-am părăsit. Câteodată, când încerci să nu-ţi repeţi greşelile, uiţi că greşelile iniţiale încă se desfăşoară. N-am plănuit niciodată să trăiesc veşnic şi nu ar fi contat dacă aş fi făcut-o. Omul plănuieşte, Dumnezeu anulează. Vreau să ştii că te iubesc. Cred în tine. Ochii lui din oricalc priviră în ai ei. Ander te face fericită. Îmi doresc să pot retracta ce a spus Diana despre el: „Astăzi, l-am întâlnit pe băiatul care îi va frânge inima Eurekăi“. Nu mai cred asta. Aşadar, spune-i să aibă grijă de tine. Nu comite aceleaşi greşeli pe care le-am făcut eu. Învaţă din greşelile mele şi fă-le pe ale tale şi spune-le copiilor tăi unde ai greşit, astfel încât ei să se poată descurca mai bine decât tine. Nu întoarce spatele lucrurilor pe care le iubeşti din cauza fricii. Sper să ne întâlnim din nou în Rai. Robotul făcu semnul crucii. Îndreaptă lucrurile, Eureka! Priveşte-ţi direct greşelile. Dacă poate cineva să facă asta, tu eşti aceea.

Eureka se aruncă în braţele lui Ovid şi îl îmbrăţişă. Corpul lui nu se simţea ca acela al tatălui ei, iar asta o făcu să-i ducă dorul şi mai mult, mai mult decât de la moartea lui. I se făcu scârbă de propria persoană pentru că-i permisese unei maşinării de-a lui Atlas să o facă să simtă ceva.

Când se retrase, chipul robotului arăta diferit. Nu-l mai vedea pe tatăl ei. Trăsăturile din oricalc păreau să se rearanjeze într-o amestecătură de mişcări. Era o privelişte îngrozitoare. Ochii se îndepărtau. Obrajii se lăsau. Nasul era coroiat.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Eureka pe Solon.

— Apare o altă fantomă, spuse Solon. Acum, că tatăl tău l-a deschis pe Ovid, va atrage toţi morţii recenţi care se află într-o anumită poziţie faţă de el. Gândeşte-te la el ca la un vârtej de fantome locale.

— Tatăl meu este captiv înăuntru, împreună cu alţi oameni care au murit?

Eureka se gândi la coşmarul ei şi îşi încrucişă braţele pe

piept.

— Nu cu oameni morţi, spuse Solon. Cu fantome. Cu suflete. E o mare diferenţă. Cea mai mare diferenţă din câte au existat vreodată.

— Şi cum e cu Raiul?

Eureka credea în Rai şi că părinţii ei erau acolo acum.

— Din moment ce lacrimile tale au provocat Înălţarea, toate sufletele care au murit în Lumea Trezită sunt prinse într-o nouă închisoare. Dacă nu ai fi plâns, ele şi-ar fi găsit calea, ca sufletele care au murit înaintea lor, oriunde ar fi fost destinate să meargă.

— Şi acum? întrebă Eureka.

— Sunt reţinute pentru împlinire. Nu pot intra în alţi roboţi de-ai lui Atlas până când acei roboţi nu se înalţă, împreună cu restul Atlantidei. Iar dacă aceasta nu se va înălţa înainte de luna plină, descompunerea morţilor va fi şi mai mare. Sufletele nu vor intra în maşinării, nici nu vor merge în Rai – dacă există un asemenea loc – şi nici în altă parte.

— La asta te-ai referit când ai zis de cei morţi în zadar, spuse Eureka.

Solon încuviinţă.

— Lacrimile tale deja i-au omorât pe mulţi. Pentru ca sufletele lor să nu se descompună şi să se risipească, Atlantida trebuie să se înalţe în următoarele şapte zile. Toate fantomele trebuie să intre în maşinării. Misiunea ta va fi să găseşti o metodă de eliberare.

— Eliberare de ce anume? întrebă Eureka.

— De o soartă mai bună decât înrobirea eternă de către Cel Rău.

Când trăsăturile chipului robotului se stabilizară, Eureka începu să transpire. Solon nu trebuia să-i spună cine era cealaltă fantomă din Ovid. O recunoscu pe Seyma, femeia pe care o omorâse şi care făcea pielea robotului să aibă riduri.

— Filiz! Fantoma Seymei începu să transmită mesajul morţii într-o limbă pe care Eureka fu surprinsă să o recunoască. Nu o lăsa pe fata Şirului Lacrimilor să te

păcălească. Ea este cel mai urât vis al lumii, devenit realitate. Vocea femeii se domoli: Şi un orb ar putea să vadă cât de mult te iubesc, Filiz. De ce nu ai văzut asta niciodată, nu ştiu.

Apoi, robotul închise ochii din oricalc. Seyma plecase.

— Ovid este programat cu un fel de dispozitiv de traducere, spuse Solon. Ştie ce va înţelege ascultătorul.

— Fantoma tatălui meu şi fantoma femeii care l-a omorât sunt împreună în această maşinărie? Cum funcţionează asta?

— Este uimitor, spuse Solon. Un număr incomprehensibil de fantome poate să populeze corpul lui Ovid şi să-i proiecteze gândurile şi faptele ca atomii unui val. Îl vor face pe acesta genial şi nemuritor – şi contrariat, presupun. Războaie mondiale ar putea izbucni într-un singur corp din oricalc… dacă nişte fantome inteligente ar organiza o rezistenţă. Solon făcu o pauză şi îşi lovi bărbia cu degetele. De fapt, asta pare distractiv.

— Câte fantome sunt înăuntru acum? Eureka atinse panglica galbenă. În drum spre Norul Mohorât, am trecut pe lângă o fată. Am vrut să o îngrop…

— Până acum se pare că au intrat doar două. Raza de acţiune a lui Ovid este destul de mică la început, dar va creşte cu fiecare fantomă care va umple maşinăria. Va fi un adevărat ritual de trecere când Ovid va primi o a treia fantomă. Apoi, acest minunat robot ternar va fi complet funcţional, pregătit pentru lume, aşa cum este.

— Atunci voi merge la Marais, realiză Eureka.

— Toate la timpul lor. Aminteşte-ţi, trebuie să mai moară cineva înainte ca Ovid să fie pregătit să te îndrume. Înainte de acea întâmplare îngrozitoare, îţi sugerez să urci la etaj şi să te odihneşti puţin. Solon zâmbi privind spre cascadă. Mă întreb cine va fi ticălosul norocos.

17

ÎNTÂLNIRILE

Cat era plecată.

Eureka se întoarse la etaj ca să găsească un palet cu pături goale, acolo unde o văzuse ultima oară pe prietena ei. Ea verifică bucătăria, toate cele şase alcovuri luminate de lumânări din salonul lui Solon, mica baie de lângă scară. Cat fugise din Norul Mohorât.

Eureka o cunoştea pe prietena ei destul de bine încât să ghicească încotro plecase. Poetul îi arătase acoperişul lui de pe veranda lui Solon în seara în care sosiseră. Era chiar dincolo de lacul Şirului Lacrimilor. Pentru prima dată, fata regretă că nu le spusese celorlalţi că îl văzuse pe Atlas cu o seară în urmă. Acum, Cat părăsise protecţia vrăjitoarelor fără să ştie că acesta era în apropiere. Dacă Atlas ar fi găsit-o, pentru ea ar fi arătat ca Brooks. Cat nu ştia cât de mult trebuia să se teamă.

Eureka înşfacă rucsacul mov. Se gândi să ia torţa vrăjitoarelor, dar asta ar fi făcut-o vizibilă în întuneric. În pragul uşii camerei de oaspeţi, se opri ca să-i privească pe gemeni şi pe Ander dormind. William scânci, cuibărindu-se mai aproape de Claire, care îl împinse, dar care apoi se răzgândi în somn şi îl îmbrăţişă.

O parte din Eureka s-ar fi simţit mai în siguranţă dacă Ander ar fi mers cu ea, dar după moartea Seymei, fata nu mai ştia cum să se poarte în preajma lui. Şi nu voia ca gemenii să se trezească singuri. În plus, dacă i-ar fi întâlnit pe Brooks şi pe Atlas în seara asta, nu ar fi putut să rişte ca Ander să încerce să-i omoare.

Îşi propuse să se întoarcă înainte de răsărit, înainte ca ei să se trezească.

Urcă în linişte treptele spre verandă. Ploaia ricoşă din piatra tunetului în timp ce privea peste balustradă. Scrută pietrele în căutarea lui Cat. Şi a lui Brooks.

De dimineaţă, nivelul apei crescuse cu trei sau şase metri. Pe partea îndepărtată a lacului, deschideri negre ca nişte guri marcau peşterile celane. Una dintre acestea o înghiţise pe Cat. Asta dacă nu o găsise Atlas primul.

După ce înconjură perimetrul verandei, Eureka descoperi un loc din care putea sări în siguranţă pe pietrele de dedesubt. Încălecase peste balustradă, când o mână o apucă de umăr şi o trase înapoi.

— Unde pleci? întrebă Ander.

Umerii celor doi tineri se atinseră. Voia să-l îmbrăţişeze, să fie îmbrăţişată.

— Cat a plecat, spuse ea. Cred că este cu Poetul.

— Trebuie să-i spunem lui Solon.

— Nu. Mă duc după ea. Întoarce-te la parter.

— Eşti nebună? Nu te las să pleci, nu singură.

— Cat ar putea să moară, spuse ea. Dacă…

— Spune-o, zise Ander. Spune ce crezi că i s-ar putea întâmpla. Ştiu că el este acolo, Eureka. Amândoi ştim. Ceea ce nu ştiu este de ce eşti atât de nerăbdătoare să cazi în capcana întinsă de el.

Băiatul îşi dori ca ea să nege, să-i atingă linia netedă a pometţilor în locul care se înclina spre maxilar şi să îl implore să vină cu ea. Şi Eureka îşi dorea toate acestea, dar nu îşi putea permite aşa ceva.

— Nu pot să te pierd, spuse el.

— Azi m-ai văzut omorând pe cineva. Ştii ce fac lacrimile mele lumii. Te porţi de parcă ne-ar fi atins săgeata lui Cupidon şi ar trebui să uităm că totul se năruie. Suntem în iad, iar dacă eu nu pun capăt situaţiei, se va înrăutăţi.

— Dacă te-ai putea iubi aşa cum te iubesc eu, ai fi cu siguranţă invincibilă.

El se înşela. Nu dragostea urma să-l învingă pe Atlas. Neîndurarea şi furia aveau să o facă.

— Dacă ţi-ai putea reprima sentimentele pentru mine aşa cum am făcut-o şi eu, nu ai îmbătrâni deloc.

Eureka se ridică peste balustradă şi sări pe pietrele de dedesubt. Gleznele îi zvâcniră puţin din cauza căzăturii.

Ander inhală puţin aer. Când îl elimină în ploaie, acesta ţâşni în lateral peste lac şi generă un val furios.

— Poate să nu-ţi mai pese de mine, spuse el încălecând balustrada, dar nu mă poţi împiedica să-mi pese de tine.

— Eureka, o voce mătăsoasă răsună de peste tot şi de nicăieri.

Pentru o clipă, limita protecţiei vrăjitoarelor străluci în nuanţe de mov în întuneric. Prin ritmul constant al ploii care cădea pe pietre, Eureka auzi bâzâitul slab al unor albine.

— Cine este acolo? Ander se opri. Eureka, aşteaptă.

O siluetă care purta un caftan lung ieşi din întuneric. Buzele şi pleoapele machiate ale lui Esme semănau cu nişte bucăţi de noapte. Picăturile de ploaie luceau pe petalele rochiei ei. Degetele ei conturară pandantivul din cristal în formă de lacrimă, făcând mici vârtejuri.

— Pot să-ţi arăt drumul spre prietena ta.

— Ştii unde este Cat? o întrebă fata.

— Nu te duce cu ea! strigă Ander în timp ce Eureka se apropie de vrăjitoare.

El aterizase pe pietre, iar acum se îndrepta spre ea.

— Pot să te ajut să scapi de el. Esme dădu din cap în direcţia lui Ander. V-am auzit cearta de îndrăgostiţi. Nu ştiai că acele griji mărunte au dispărut? Cu degetul arătător, îi făcu semn Eurekăi să se apropie. Este timpul ca femeile puternice să se ridice.

Ploaia alunecă pe umerii Eurekăi.

— Unde mergem?

— Spre Strălucire, desigur, spuse Esme. Treci prin protecţie şi fii liberă.

Eureka aruncă o privire spre Ander. Băiatul era la doar câţiva metri distanţă. Ea luă mâna de gheaţă a vrăjitoarei şi păşi prin protecţia invizibilă, în următoarea.

— Eureka! strigă Ander, iar ea ştiu că nu o mai vedea. El se grăbi înainte, în timp ce Esme îi făcu un semn cu ochiul şi o trase pe Eureka într-o parte. Ander se învârti în cerc.

— Întoarce-te!

Ele nu se întoarseră. Merseră prin munţi, în ploaie.

Timp de câteva minute, Eureka îşi dori să se întoarcă la el, să alerge înapoi spre Norul Mohorât şi să-l ia pe Ander cu ea, oriunde ar fi mers. Nu voia să fie atât de crudă.

Dar mai mult decât atât, voia să nu-şi dorească altceva decât să-l distrugă pe Atlas.

Ea atinse piatra tunetului, panglica din satin galben şi medalionul din lapislazuli, care atârna de lanţul lung din bronz. Piatra tunetului era o emblemă a puterii Eurekăi, panglica galbenă era un simbol al speranţei, iar medalionul reprezenta scopul ei: să ajungă la Marais, pustiul mlăştinos atât de inaccesibil, să împiedice Împlinirea şi să o facă mândră pe mama ei.

Eureka se întrebă ce însemna pentru Esme pandantivul ei de cristal. Fusese un dar de la cineva pe care îl iubise? Iubea? Câteodată, vrăjitoarea arăta ca o fată matură, frumoasă şi ameninţătoare; alteori, ca acum, parcă era o regină dintr-o altă galaxie. Încerca să înţeleagă dacă viaţa vrăjitoarei era aşa cum sperase ea să fie. Sau dacă era distrusă, ca Eureka, mascându-şi durerea cu un roi de albine, cu machiaj strălucitor de culoarea ametistului şi haine făcute din petale de orhidee.

— Ce este Strălucirea? întrebă Eureka.

Esme ridică spre cer căuşul unei palme şi studie ploaia care se aduna acolo.

— Este locul în care au plecat prietena ta şi companionul ei ca să caute apă potabilă – şi unde îţi vei descoperi trecutul. Adevărul este în Strălucire.

— Ce ştii tu despre trecutul meu? întrebă Eureka, după care adăugă: Există apă potabilă în apropiere?

Esme îşi răsfiră degetele ca să lase apa care i se adunase în palmă să se scurgă printre ele. Acolo unde apa atinse pământul, tulpini de orhidee şerpuiră din solul noroios şi se împletiră în jurul gleznelor vrăjitoarei, înflorind cu boboci mov.

Esme se aplecă spre Eureka.

— Strălucirea arată ca apa, dar nu este de băut. Este o

oglindă care dezvăluie identitatea unui suflet, prin nişele adânci ale trecutului său. Bobocii de la picioarele vrăjitoarei se deschiseră la nivelul genunchilor ei. Ea zâmbi. Muritorii pot să înfrunte multe lucruri, dar nu pot să îşi înfrunte adevărata identitate. Până acum, o singură privire aruncată în Strălucire era suficientă cât să înnebunească pe cineva.

— Suntem cu toţii atât de răi?

— Şi mai răi de atât! Esme zâmbi. Muritorii îşi petrec vieţile admirându-şi bunătatea prin oglinzi obişnuite. Strălucirea arată lucrurile pe care eşti prea slab sau prea fricos ca să le vezi. Vrăjitoarea se apropie, aducând în urma ei o adiere de aer parfumat, cu aromă de miere. Foarte rar reuşeşte cineva să supravieţuiască. Deşi, bineînţeles – atinse piatra tunetului pe care o purta fata, cu o unghie mov –, există unele excepţii.

— Cat e acum acolo?

Rânjetul lui Esme se întunecă.

— Poate că oglindirea prietenei tale în Strălucire o va maturiza… în mormânt.

Eureka o apucă de umeri pe vrăjitoare.

— Unde este?

Râsul acesteia se ridică de undeva din pământ, din inima neagră a unui vulcan. Albinele înţepară mâinile Eurekăi. Ploaia căzu pe mânecile ridicate, sarea amplificând înţepăturile care zvâcneau.

— Arată-mi unde este!

Ca o balerină la bară, Esme îşi ridică braţul de-a lungul mijlocului, îşi acoperi faţa, apoi îl înălţă deasupra capului, înainte de a se deschide ca o floare. Degetul ei arătător, lung şi pictat, indică în întuneric. Apoi, întunericul se schimbă şi o ceaţă strălucitoare mov lumină slab o cărare în noapte.

— Dacă te grăbeşti, poate o prinzi din urmă.

Eureka îşi făcu loc printre albine şi fugi. Râsul mătăsos al vrăjitoarei îi răsună în urechea surdă, în timp ce alergă prin noroiul de pe cărare. Nu se gândi să privească în urmă.

Înainte, ceaţa vrăjitoarei lumina un râu care curgea cu viteză, pe care furtuna îl brăzdase în pământ. Eureka trebuia să-l traverseze ca să urmeze Strălucirea. Ea găsi cea mai îngustă trecătoare şi încercă adâncimea apei cu piciorul. Malul se înclină câţiva metri – nu ştia ce avea să se întâmple după aceea. Eureka înghiţi în sec, atinse piatra tunetului şi intră în apă.

Simţind apa rece, care îi îngheţa picioarele, inhală brusc, întinse mâna spre o creangă joasă de alun, ca să-şi menţină echilibrul cât înainta. Apa se ridică până la piept, nu suficient de adâncă încât să folosească scutul pietrei tunetului, nici destul de puţin adâncă încât să se mişte cu mai multă încredere. Curentul era puternic şi se arunca asupra ei, făcând-o să se alăture curgerii acestuia, ca şi când ar fi fost pe holul aglomerat al unui liceu.

Eureka alunecă şi scăpă creanga din mână. Încercă să atingă pământul cu picioarele, dar curentul se mişca prea repede. Piatra tunetului plutea la suprafaţă, în timp ce fata înota spre mal.

Pietre ascuţite o loviră pe sub apă. Ceva o muşcă de spate. O imensă ţestoasă de mare o prinse cu gura de şold. Durerea era cumplită. Eureka se gândi la madam Blavatsky şi la ţestoasele ei şi se întrebă dacă aceasta revenise din morţi ca să o dojenească pentru toate modurile în care îşi ratase destinul. Ochii ţestoasei erau larg deschişi, de un verde-gălbui, hotărâţi. Eureka o lovi cu pumnul în cap până când maxilarul acesteia se deschise şi se scufundă în râul învolburat.

Nu era departe de mal, dar avea dureri şi ştia că spatele îi sângera. Şi-o imagină pe Cat îndreptându-se fericită spre un izvor ademenitor şi mortal. Acea groază o ajută să-şi propulseze corpul înainte, până când, în sfârşit, degetele ei dădură de marginile noroioase ale malului. Pământul ud de care se agăţase căzu în râu, trimiţând-o mai departe de strălucirea mov, acum distantă.

Se lovi de un trunchi de copac. Înainte să o tragă curentul, îl cuprinse cu braţele. Îşi restabili echilibrul. Se aruncă din nou spre mal. De data asta, apucă rădăcinile

noroioase care rezistară suficient încât să se ridice. În cele din urmă, ieşi din apă.

Se prăbuşi pe mal, în ploaie, şi se gândi să nu se mai mişte. Apoi, strălucirea de culoarea ametistului slăbi în intensitate. Eureka sări în picioare şi alergă spre ea. Coti pe o cărare noroioasă. Urcă o scară abruptă din bolovani, luminată de strălucirea lui Esme.

Chiar când începea să se teamă că acest lucru era o farsă răutăcioasă, cărarea o conduse spre o creastă cu vedere spre nişte stânci care stăteau ca nişte suliţe, iar Strălucirea se pierdu pe un lac mare şi rotund. Ploaia cădea pe suprafaţa apei, iar Strălucirea era la fel de netedă ca o oglindă. Un izvor bolborosea încet în mijlocul acesteia. Munţi zvelţi şi conici se profilau în depărtare. Din copacii aflaţi în apropiere se auzea zgomotul produs de nişte porumbei.

Lacul era înconjurat de un inel din flori de culoarea ametistului-deschis şi de orhideele vrăjitoarelor, înalte, cu petale mov. Păsări flamingo mov în poziţii ciudate se plimbau maiestuos pe marginea lacului fermecat.

Eureka îşi întoarse urechea sănătoasă spre geamătul fericit pe care îl recunoştea în urma multelor drumuri de întoarcere de la petreceri împreună cu Cat. Prietena ei şi Poetul, îmbrăţişaţi, se sprijineau de trunchiul unui pin aflat lângă Strălucire.

Ceva îi atrase atenţia Eurekăi, iar ea nu se mai uita la Cat şi la Poet, ci spre ramurile copacului de care se sprijineau aceştia. O umbră se legăna pe o creangă. Eureka nu avea nevoie de lumina lunii ca să îl recunoască pe Brooks. De cât timp era acolo, urmărind-o pe Cat, aşteptând… ce?

Pe Eureka, desigur. Acum, îi ştia planurile lui Atlas. Ştia că rolul ei era să distrugă Împlinirea. Ştia unde era preţiosul lui robot. Toate acestea îi dădeau puterea pe care încă nu ştia cum să o folosească.

„Rezistă, Brooks, era ea tentată să-i spună. Mai rezistă încă un pic.”

Picioarele lui atârnau peste o creangă groasă de pin.

Ştia că Eureka îl văzuse. Foarte încet, el îşi duse degetul arătător spre buze.

— Să îndrăznesc să-ţi sugerez să ne scăldăm, înainte de a umple urcioarele? îi spuse Cat Poetului.

La picioarele lor, în iarba udă, erau patru vase de băut din lut, pe care probabil le aduseseră din peştera băiatului.

— Ce înseamnă „scăldat”? întrebă acesta.

— Permite-mi să-ţi demonstrez.

Cat îşi încrucişa braţele şi începu să-şi scoată puloverul.

— Cat! strigă prietena ei. Opreşte-te!

— Eureka? Pentru o clipă, un zâmbet îi lumină chipul lui Cat. Apoi, dispăru. Eureka îşi dădu seama că prietena ei s-ar fi bucurat să o vadă pe fata care fusese Eureka – şi nu pe criminala care stătea acum în faţa ei. Ce faci aici?

Eureka se gândi la felul în care se purtase cu Ander cu puţin timp în urmă. De ce credea că se agăţa acum? La ce bun să spună că îşi făcuse griji pentru Cat? Mânia i se citea în privire. Era mânioasă pe ea şi pe Atlas, dar Cat era în calea ei.

— Asta nu e o escapadă romantică, împreună cu un băiat din Sud.

— Serios? chipul lui Cat se întunecă. Puteam să jur că suntem în Lafayette, pe aleea de lângă magazinul cu cocktailuri. Cât de proastă mă crezi? Asta chiar este o întrebare. Mi-am părăsit familia ca să fug cu tine şi cu un nebun pe care abia îl cunoşti. Apoi, tu, fata pe care o credeam cea mai bună prietenă a mea, s-a dovedit o adevărată nebună, pe care nu o cunosc deloc.

— Cat, trebuie să plecăm.

— Te porţi de parcă nici măcar nu ţi-ar păsa de toate lucrurile groaznice care se întâmplă.

— Îmi pasă, de asta sunt aici.

— Dar nu poţi să plângi din cauza asta, nu-i aşa? Ai o scuză grozavă să pretinzi că nimic nu contează, ca să nu trebuiască să simţi asta. Eu am lăsat în urmă totul, am pierdut totul, exact ca tine. Ghici ce? Am găsit apă potabilă. Nu eşti singura persoană din lume care poate să ofere ajutor.

— Nu te apropia de apa aia. Este periculoasă. Nici măcar nu este apă.

— Nu mai spune nimic. Cat o opri pe Eureka. Nu vreau să aflu ce nou mod ai găsit de a mă subestima.

Eureka încercă să o tragă pe prietena ei cât mai departe de apă.

— Îţi explic de îndată ce plecăm de aici.

— Du-te acasă! spuse Cat şi îşi smuci braţul.

Până acum, nu mai ajunseseră atât de aproape de a recunoaşte că nu mai erau în aceeaşi situaţie doar temporar. Adevăratele lor case dispăruseră. Eureka le distrusese. Acest loc, această noapte, acel rău la trei metri în copac erau tot ce aveau.

— Cat, vino cu mine, te rog!

Lumina purpurie dispăruse. Eureka se întrebă dacă îşi imaginase întâlnirea cu Esme. Izvorul bolborosea inocent.

— Fetelor – Poetul ridică unul dintre urcioare –, să legănăm cu toţii barca, nu avem de ce să ne temem. Vedeţi…

— Nu o face! strigă Eureka în urma lui. Reflexia ta…

Poetul îşi întoarse chipul spre apă. Stătea în picioare, la marginea Strălucirii. Îşi coborî urciorul spre suprafaţă, apoi se opri. Îşi scutură capul ca şi când ar fi încercat să şteargă imaginea din faţa lui. Scăpă urciorul din mână.

La trei metri distanţă şi ţinând-o în loc pe Cat, Eureka nu distingea ce văzuse Poetul în reflexia lui. El strigă ceva în limba lui maternă. Picioarele îi tremurară, nesigure. Băgă mâna în buzunarele pantalonilor şi scoase o cutie de vopsea cu pulverizator.

— Ce face? întrebă Cat.

Eureka o ţinu şi mai strâns când Poetul pulverizã un nor de vopsea neagră peste Strălucire. Voia să picteze peste ce văzuse, ca să schimbe imaginea. Dar nu reuşea. Şi nu se putea întoarce. Profilul lui, luminat de un nor, dezvălui un băiat în agonie, dar în mod ciudat. Poetul îşi întinse mâinile înainte, apucând ceva ce se afla în faţa lui.

Eureka îşi aminti de cuvintele lui Esme: „Muritorii pot să înfrunte multe lucruri, dar nu pot să îşi înfrunte propria

identitate“. Ea aruncă o privire înapoi spre pin, către umbra nemişcată, despre care ştia că privea.

— Va cădea, spuse Cat.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, îi spuse Eureka prietenei ei, promite-mi că nu te vei apropia de apa aceea.

Poetul întinse fermecat mâna spre reflexia lui de pe suprafaţa lacului. Apoi, se rostogoli în apă fără să stropească.

— Poetule! strigă Cat, trăgând-o câţiva paşi spre apă pe Eureka.

Aceasta se înfioră când apa se undui în jurul locului în care căzuse băiatul. El scoase un braţ afară, întinzându-l spre cer, încă strângând cutia cu vopsea neagră cu pulverizator.

— Glumeşte, spuse Cat uşurată. Nu-i aşa?

Când cutia căzu dintre degetele Poetului, Eureka văzu că apa era vâscoasă, aproape ca smoala.

— Nu te duce acolo, Cat.

— Are nevoie de ajutor… spuse fata, dar nu se mişcă.

— Vrăjitoarea m-a avertizat. Apa este vrăjită. Oglindirea ei este mortală. Dezvăluie cele mai întunecate părţi ale oamenilor.

Cotul Poetului se scufundă sub Strălucire, ca şi când ceva l-ar fi prins de dedesubt. Apoi, încheietura mâinii apăru la suprafaţă. Cat ţipă; Eureka o ţinu. Până când degetele Poetului dispărură sub Strălucire, Cat încetase să se mai lupte. Se prăbuşi, lăsându-se pe genunchi.

— A fost bun cu mine când aveam nevoie de un prieten. Nu ar fi făcut rău nimănui…

Cat se îndepărtă, privi spre prietena ei, apoi se uită în altă parte.

Eureka ştia că amândouă se gândeau la acelaşi lucru: dacă oglindirea Poetului îl omorâse, ce lucruri groaznice ar fi văzut Eureka dacă ar fi privit înăuntru?

Pentru o clipă, Strălucirea rămase nemişcată. Apoi, trei bule irizate se ridicară la suprafaţă. Se sparseră una câte una, lăsând în aer o licărire slabă, de culoarea ametistului.

18

FEBRA DE A SPUNE

— Nu este acolo.

O oră mai târziu, vocea frenetică a lui Ander urcă pe cascada din atelierul lui Solon. În cele din urmă, Eureka o târâse pe Cat înapoi în Norul Mohorât, unde prietena ei se prăbuşi pe un palet, respingând-o atunci când încercă să o consoleze, plângând încet până când adormi.

Cat îşi dorise să se oprească la peştera celanilor ca să le spună despre Poet, dar era prea periculos ca să rişte. Aceştia aveau deja de răzbunat moartea Seymei. Nu aveau de unde să ştie cum ar fi reacţionat la pierderea unui tânăr de-al lor.

— Nu este la lac, spuse Ander. Nu este cu celanii. Am căutat peste tot. Pur şi simplu… a dispărut.

— Ce vrei să fac în legătură cu asta? întrebă Solon.

Eureka se îndreptă spre scările care duceau către atelierul lui. Acum, că Solon ştia că se furişase afară, băieţii aveau motive suficiente ca să fie supăraţi pe ea. Trebuia să le spună că se întorsese.

— Vino cu mine, strigă Ander. Să o căutăm. Atlas este acolo. Ştiu asta.

— Un motiv în plus pentru noi ca să rămânem acasă. Nu putem să-i facem faţă.

— Şi Eureka poate?

— Să sperăm că da, spuse Solon. Dacă ar fi să-l întâlneşti pe Atlas în aceşti munţi…

— Poate că mi-a făcut deja cel mai mare rău, mormăi Ander.

Eureka se opri în capul scărilor. Tăciunii unui foc străluceau dedesubt.

— Ce vrei să spui? întrebă Solon.

— Ar trebui să-ţi arăt ceva, spuse Ander.

Eureka privi peste balustrada scării. Solon stătea cu picioarele desfăcute pe scaunul cu spătar jos, din piele, bând vin din paharul său spart şi fumând o ţigară. Ander era cu spatele la el. Părea mai slab. Eureka era obişnuită să-l vadă stând cu spatele drept, dar, în seara asta, îşi lăsă umerii când îşi scoase cămaşa, dezvăluindu-şi muşchii de pe trupul său gol şi două răni adânci în carnea lui.

Solon fluieră încet.

— Eureka ştie?

— Are destule griji, spuse Ander.

Părea foarte stingher.

Eureka ştia despre răni – le descoperise prima dată când îl sărutase pe Ander –, dar nu ştia ce reprezentau. Fuseseră atât de multe alte lucruri de gestionat în seara în care degetele ei găsiseră acele fante ciudate în pielea lui: gustul îmbătător al buzelor lui, furtuna iniţiată de lacrimile ei, Brooks pierdut în golf şi, nu în ultimul rând, cea mai tulburătoare traducere a *Cărţii iubirii.*

— Mai este şi asta. Ander ţinea o bucată lungă de coral, în formă de vârf de săgeată. Era în mine. Am scos-o din rană.

Solon puse paharul pe podea cu un clinchet slab, cu ţigara atârnându-i între buze. El studie coralul, retrăgându-şi degetul când atinse vârful ascuţit.

— De când ai asta?

— Din ziua de dinaintea furtunii. Ander tresări puţin când degetele lui Solon îi atinseră spatele. Eureka a plecat să navigheze împreună cu Brooks. Ştiam că nu era în siguranţă, aşadar am urmat-o în apă. Am văzut cum gemenii au căzut peste bord – el îşi închise ochii – şi pe ea cum a plonjat după ei. Dar înainte să pot să o ajut cumva, ceva s-a rupt în mine.

— Continuă, spuse Solon scuturând scrumul ţigării.

— Nu era invizibil, dar nici vizibil. Era un val care se mişca independent de celelalte valuri, o forţă independentă a întunericului. Am încercat să mă lupt cu el,

dar nu am ştiut *cum* să mă lupt cu aşa ceva. Mi-e milă de Brooks, acum că ştiu ce a îndurat.

— Pumnalul din coral ciopleşte o poartă pentru ca Atlas să pătrundă în corpurile din Lumea Trezită. Este atât de ascuţit pentru că este mort. Solon se lăsă pe spate în scaunul lui. Nu am ştiut niciodată că Atlas poate locui în două corpuri pământene în acelaşi timp, ca să nu mai vorbim de corpul unui Originar. Este din ce în ce mai curajos. Sau poate că nu lucrează singur.

„Cu cine altcineva ar fi lucrat?“ voia să întrebe Eureka. Din teama care îi traversă chipul lui Ander, simţi că ştia la cine se referea Solon.

Acesta îi returnă coralul lui Ander.

— Ţine-l. Vei avea nevoie de el.

— Sunt posedat?

— De unde să ştiu? întrebă Solon. Te simţi aşa?

Ander scutură din cap. Îşi răsuci braţul la spate ca să pipăie branhiile.

— Dar nu se vindecă.

Solon trase un fum şi spuse:

— În cel mai rău caz, cel care te posedă este latent pentru moment.

Ander dădu trist din cap.

— Pe de altă parte, spuse Solon, ar trebui să poţi respira sub apă. Ai putea să pleci înotând şi să o scuteşti pe Eureka de deranjul de a se preface că nu te iubeşte. Solon învârti lichidul auriu din paharul său. Desigur, *mai e şi* Strălucirea.

Eureka se simţi de parcă un vânt arctic ar fi traversat peştera. Din momentul în care Esme îi vorbise despre trecutul ei, ştiuse că avea să înfrunte Strălucirea; aceea era o parte din pregătirea ei pentru Atlantida. Urma să o facă singură. Nu-şi dorea ca restul să se apropie vreodată de aşa ceva.

Ander se aplecă mai aproape, agăţându-se de cuvintele lui Solon.

— Arată ca un lac obişnuit, îi explică Originarul vârstnic, dar este opera vrăjitoarelor bârfitoare. Se spune că propria

oglindire în Strălucire îţi dezvăluie cine eşti cu „adevărat“, oricât de ridicol ar părea. Ai putea să încerci asta. Eu nu cred în identitate, realitate sau adevăr, aşadar, nu am niciun motiv să arunc o privire narcisistă. Ceea ce este ironic, deoarece sunt foarte narcisist.

— Cum ajung acolo?

— Nu este departe – la sud de peşterile celanilor, printr-o serie de ceea ce cândva erau nişte văi, înainte ca prietena ta să fi căpătat o conştiinţă. Este foarte probabil ca râurile să vuiască acum pe acolo. Te-ar putea conduce o vrăjitoare bârfitoare, dar – chipul lui zvâcni îngrijorat – ajutorul lor costă mult, după cum ştii.

— Cred că ar trebui să merg, chiar dacă…

— Ţi-ar arde faţa? îi termină Solon gândul lui Ander şi se holbă trist la paharul gol din faţa lui. Asta depinde. Cât de mult îţi doreşti să afli?

Cerul din afara Norului Mohorât era de un gri-ruginiu, anunţând răsăritul. Ander îşi petrecuse viaţa urmărind-o pe Eureka de la distanţă – dar, în acea dimineaţă, rolurile se schimbaseră şi ea era urmăritorul.

Fata rămase în urmă, pândindu-l aşa cum pândeşte un coiot o căprioară. Băiatul trecu rapid peste rocile întunecate, printre trunchiurile copacilor muribunzi. Teaca din oricalc a suliţei strălucea într-o gaică a blugilor săi.

De la distanţă, băiatul părea diferit. Când erau aproape, chimia le stătea în cale, făcând trupul Eurekăi să vibreze, înceţoşându-i vederea astfel încât să nu-l poată vedea decât pe cel pe care îl dorea. Dar, în răsăritul sălbatic diluvian, Ander era el însuşi.

Era atât de concentrată asupra subiectului ei, încât Eureka abia a recunoscut calea pe care o urmau. Era diferită de cea pe care o luminase Esme în acea seară. Când Ander sosi la Strălucire, Eureka se ghemui în spatele unui bolovan în clipa în care cerul se lumină în est. Vântul era rece, pătrunzător. Ca întotdeauna, ploaia nu-l udă pe Ander.

Braţele ei voiau să îl strângă. Buzele ei voiau să-l sărute.

Inima ei voia… să fie o altfel de inimă. Ea credea că persoana capabilă să tânjească şi să iubească murise împreună cu Seyma şi tatăl ei. Dar nevoia fizică persista, cu siguranţă.

Ea se uită în pin după corpul lui Brooks. Nu-l văzu acolo şi nici în altă parte.

Ochii lui Ander păreau adânciţi. Simţi frica din el, ca un vânător care o simte la prada lui. El merse pe mal, trecându-şi degetele prin păr. Inhală adânc şi îşi duse mâna la inimă. Se opri în locul în care apa se îmbina cu malul, închise ochii şi plecă apoi capul.

— Asta este pentru tine, Eureka, spuse el.

Ea ieşi din spatele pietrei.

— Aşteaptă.

El veni imediat lângă ea. Îi studie buzele, pistruii, linia părului în formă de „v“, umerii şi vârfurile degetelor, ca şi când ar fi fost despărţiţi multe luni. Îi atinse obrazul. Fata se înclină spre el pentru o clipă – un instinct binecuvântat –, apoi se retrase forţat.

— Nu ar trebui să fii aici, spuseră amândoi în acelaşi timp.

Cât de asemănătoare le erau instinctele de supravieţuire, tendinţa spre tristeţe! Eureka nu întâlnise niciodată pe cineva la fel de sensibil precum Ander – şi până şi asta era ceva familiar. Oamenii din New Iberia spuneau adesea despre fată că era „sensibilă“, ca pe o insultă. Însă ea nu credea că era o insultă.

— Dacă familia mea te găseşte… dacă o face Atlas, spuse Ander.

Eureka privi împrejur, uitându-se la pinul gol.

— Trebuie să ştiu adevărul.

Ander se întoarse spre Strălucire. Ploaia ricoşa din aerul aflat în jurul pielii lui. Acum, că era aproape, Eureka admiră marginile cordonului lui Ander.

— Şi eu, spuse el.

— Când Brooks a fost luat, spuse Eureka, s-a schimbat atât de mult! Acum, văd cât de evident era.

Ploaia amară îi lovi buzele. Ura faptul că nu făcuse nimic

pentru a-l ajuta pe Brooks, că se luptase singur. Făcea aceeaşi greşeală cu Ander, de teama de a nu se confrunta cu schimbarea înfricoşătoare care s-ar fi produs în el?

— Nu mă cunoşti suficient de bine încât să îţi dai seama dacă sunt diferit, spuse Ander.

Eureka privi un nor acoperindu-i chipul în umbre. Era adevărat. Îşi păstrase cu atenţie identitatea. Totuşi, el ştia atât de multe despre ea!

— Te cunoşti pe tine însuţi, spuse fata.

Ander deveni nerăbdător.

— Dacă sunt posedat, nu voi mai sta în preajma ta. Nu-l voi lăsa să mă folosească pentru a te omorî. Mă voi îndepărta şi nu te voi mai revedea niciodată.

Apoi, Ander ar fi scăpat de sentimentele pe care le avea pentru ea. Nu avea să îmbătrânească aşa cum o făcuse Solon, când fusese îndrăgostit de Byblis. Nu asta voia ea? Eureka încercă să se imagineze mergând înainte fără el, spre Brooks şi Atlas şi spre visul imposibil de a-i despărţi şi de a se răscumpăra. Ar fi fost mai bine pentru Ander dacă ar fi părăsit-o acum?

— Unde m-aş duce? murmură încet Ander, închizând ochii. Nu aş şti ce să fac dacă nu aş fi lângă tine. Acesta sunt eu.

— Nu te poţi baza pe altcineva ca să te defineşti. Mai ales nu pe mine.

— Vorbeşti de parcă suntem străini, spuse el. Dar eu ştiu cine eşti.

— Spune-mi.

El îi atinsese cel mai vulnerabil reflex. Eureka regretă imediat cuvintele rostite.

— Tu eşti fata care descrie îndrăgostirea mai veritabil decât a făcut-o vreodată cineva. Îţi aminteşti? Dragostea la prima vedere, care sparge suprafaţa lumii tale. Fără să te temi de defectele, visurile şi pasiunile cuiva. El o îmbrăţişă strâns. Legătura de nezdruncinat a iubirii reciproce. Nu voi înceta niciodată să ţin la tine, Eureka! Tu crezi că tot ce simţi este tristeţe. Nu ştii ce ar putea face fericirea ta.

Ander credea că Eureka avea mai multe laturi, pe care

fata nu-şi permitea să le vadă. Ea se gândi la felul în care Esme atinsese piatra tunetului când îi spusese că existau excepţii de la regula mortală a Strălucirii. Eureka se apropie de lac şi îşi trecu colierul peste cap. Ţinu piatra deasupra apei.

— Ce faci? întrebă Ander.

Strălucirea răspunse. Benzi dantelate de apă se formară din adâncuri şi se adunară la suprafaţă, ca un pachet de cărţi lichide ce se amestecau. O ceaţă mov se împrăştie deasupra Strălucirii, apoi se adună într-un nor de un purpuriu intens în centru, la câţiva centimetri de izvorul care susura încet. Norul se întinse într-o spirală de vapori purpurii, care se sparse şi se împrăştie în mijlocul lacului.

Strălucirea se linişti într-o oglindă strălucitoare.

— Nu cred că ar trebui să facem asta, spuse Ander.

— Vrei să spui că tu nu crezi că *eu* ar trebui să fac asta.

— Ai putea să mori.

— Trebuie să ştiu cine sunt înainte de a merge la Marais. Aşa mi-a spus vrăjitoarea. Trecutul meu este aici.

Ea se aşteptă ca el să protesteze. În schimb, Ander o luă de mână. Gestul o mişcă într-un fel în care nu se aşteptase. Amândoi îşi aliniară vârfurile pantofilor cu marginea apei. Inima Eurekăi bătea cu putere.

Apoi se aplecară deasupra Strălucirii.

Suprafaţa se umplu de culori, iar ea zări silueta unei fete. Văzu o strălucire albă şi uimitoare acolo unde blugii şi cămaşa albastră ar fi trebuit să se reflecte. Respiră şi îşi ridică încet privirea spre oglindirea chipului ei.

Nu era chipul Eurekăi. Fata care privea din Strălucire avea părul castaniu-închis şi ochi mari, atenţi şi negri. Avea pielea bronzată, pometi înalţi şi un zâmbet larg şi încrezător. Buzele ei se depărtau odată cu buzele Eurekăi; ea îşi înclina bărbia în acelaşi unghi în care o făcea bărbia Eurekăi.

Maya Cayce, rivala ei de la Evangeline, fata care îi furase jurnalul, care încercase să-l fure pe Brooks, o fixă cu privirea. Eureka rămase cu gura căscată. Cum era posibil acest lucru? În oglindirea ei, buzele se răsuciră

într-un zâmbet. Imaginea i se întipări în memorie. Avea să fie acolo pentru totdeauna, încuiată în chihlimbarul sufletului ei.

— Nu înţeleg, spuse indiferent Ander.

— Ce înseamnă asta? murmură Eureka. Cum se poate să fie ea?

— Cum se poate să fie cine?

Ander părea uluit şi chinuit. Eureka arătă spre oglindirea ei, dar văzu că privirea lui Ander erau aţintită asupra spaţiului în care reflexia lui… *ar fi trebuit* să fie.

Nu era nimeni acolo. În afară de cerul plumburiu, nimic nu-l privea înapoi pe Ander.

19

EVACUAT

— Trucul este să fii calm şi ilogic, exact ca el, le spunea Solon gemenilor când Eureka şi Ander reveniseră la Norul Mohorât în acea dimineaţă.

Ei stăteau în faţa focului din mijlocul salonului. Lumânările se micşorau în candelabrul stalagmitei. Cioburi de sticlă erau împrăştiate pe podea. Nu se gândise nimeni să o cureţe după ofensivă. Gemenii erau cu faţa la Ovid, care stătea cu picioarele încrucişate pe un covor turcesc, în nuanţe de verde şi auriu. Postura lui era naturală, trăsăturile foarte atractive, dar ochii erau la fel de lipsiţi de viaţă precum pietrele. Claire şi William stăteau pe burtă, studiind degetele strălucitoare ale picioarelor robotului.

— Solon, nu… spuse Eureka.

Robotul era neutru acum, dar ea ştia cât de repede s-ar fi putut transforma în fantomele pe care le găzduia. Nu suferiseră destul gemenii, fără să trebuiască să vadă chipul mort al tatălui lor în maşinărie?

Ea se întrebă dacă fantoma Poetului locuia în robot, dacă raza de achiziţie pe care o menţionase Solon ajungea acum la Strălucire.

— Nu-ţi face griji, doarme. Solon se ridică în spatele Eurekăi şi-şi puse degetele arătător şi mijlociu pe colţul drept al maxilarului ei, ca şi când i-ar fi verificat pulsul. Apoi, îşi răsuci degetele în sensul acelor de ceasornic şi şopti: Pentru când vei avea nevoie să ştii cum se face.

Îi arăta cum să dezactiveze robotul. Ea observă adâncitura insesizabilă din maxilarul lui Ovid, care avea forma infinitului.

— Trebuie să vorbim cu tine, spuse ea. Tocmai am venit de la Strălucire.

Sprâncenele lui Solon se ridicară brusc.

— A supravieţuit vanitatea voastră?

— Ce este Strălucirea? întrebă Claire în timp ce se căţără pe umerii lui Ovid aşa cum obişnuia să se caţăre pe cei ai tatălui ei.

— Am văzut ceva acolo, îi spuse Eureka lui Solon.

— Trecutul ei, cântă o voce blândă feminină.

Eureka se întoarse şi nu văzu pe nimeni. Apoi apărură albinele, rând pe rând, până când roiră în orbitele craniilor de pe pereţii lui Solon.

Vrăjitoarele bârfitoare intrară în salon în caftane unduitoare. Se poziţionară în forma unui triunghi, cu Esme în punctul cel mai apropiat de Eureka.

— Ei bine, bună dimineaţa, Ovid, spuse Esme. Văd că, în sfârşit, cârpeala ta la întâmplare a dat roade, Solon. Spune-mi, cum ai trecut de valva umplută cu nisip portocaliu? Sau nu ai trecut? O! A murit cineva?

— Tatăl copiilor, dacă tot transmiţi condoleanţe, spuse Solon.

— Toate vrăjitoarele sunt orfane, îi spuse Esme lui Claire. Eureka se întrebă dacă era posibil ca vrăjitoarea să fi fost bună. Ea se întoarse spre fată. Ţi-a plăcut Strălucirea?

— Nu minţi, pufni vrăjitoarea bătrână. Avem ochi subacvatici. Am văzut tot ce ai văzut şi tu. Se uită la Ander. Şi ce *nu* ai văzut.

— Ce a spus? arătă Solon spre vrăjitoarea bătrână. El se întoarse spre Ander şi scoase un zgomot între hohot şi tuse. Ce nu ai văzut, mai exact?

— Nu, nu ştiu, se bâlbâi acesta. Trebuie să discutăm.

— Locul tău nu este aici, spuse vrăjitoarea bătrână. Ai înţeles? Eşti un *nimic!*

Vrăjitoarea din mijloc îi spuse ceva în şoaptă vrăjitoarei bătrâne. Se uitară la Eureka şi râseră.

— Ştii ce înseamnă oglindirea mea, îi spuse Eureka lui Esme.

Vrăjitoarea zâmbi şi îşi înclină capul, gândindu-se la răspunsul ei în timp ce îi privi pe gemeni şi pe Ander.

— Faţă de cei dragi, e mai bine să ţii ascunse anumite adevăruri.

Apoi, Esme ridică din umeri şi râse, la fel şi Solon, care îşi mai aprinse o ţigară. Eureka văzu totul clar şi complet: nimeni nu ştia ce se întâmpla. Dacă exista un sistem sau o semnificaţie pentru magia din jurul lor, nimeni nu ştia care era. Fata trebuia să se ocupe personal de asta.

O umbră se mişcă în spatele peşterii, iar ea auzi un zgomot. Cat scoase capul din spatele unei tapiserii care separa camera de oaspeţi. Eureka ştia că erau supărate, că lucrurile nu aveau să mai fie la fel între ele, dar se mişcă pentru a fi lângă prietena ei, înainte ca mintea să o oprească.

— Ce caută ele aici? întrebă Cat.

Vrăjitoarele scoaseră limbile şi se întoarseră spre Solon.

— Nu am primit nicio răsplată ieri, spuse Esme. Astăzi, cerem de trei ori mai multe aripi.

— De trei ori mai multe aripi, repetă Solon. Nu se poate. Insectele au fugit.

— Ce ai spus?

Limba bifurcată a lui Esme şuieră. Albinele ei se opriră din cercurile lor agitate ca să vibreze în aer.

— Am fost atacat ieri, spuse Solon. Am pierdut aproape tot. Camera cu fluturi, crescătoria – nu mai sunt. El scoase o punguţă din catifea din buzunarul robei. Pot să-ţi ofer astea. Două grame de petale de orhidee, care au culoarea ta preferată.

— Acest fleac nu ne ajută în misiunea noastră, spuse vrăjitoarea din mijloc.

Vrăjitoarea bătrână îl privi pe Solon prin monoclu, cu ochiul ei din chihlimbar, imens şi distorsionat în spatele sticlei.

— Nu putem să plecăm acasă fără mai multe aripi!

Esme ridică mâna ca să-i facă pe ceilalţi să tacă.

— Vom lua robotul.

Râsul brusc al lui Solon se transformă într-o tuse

răguşită de fumător.

— Ovid nu este de vânzare.

— Totul este de vânzare, spuse vrăjitoarea bătrână. Inocenţa, viaţa de dincolo, chiar şi coşmarurile.

— Spune-i asta judecătorului. Cat se strecură de lângă Eureka pentru a se posta în faţa lui Esme. Pentru că robotul rămâne cu noi.

Fata-vrăjitoare ridică o sprânceană. Părea să se pregătească să facă un lucru îngrozitor. Dar Eureka o însoţise pe Cat la lecţiile de karate. Văzuse cum aceasta îi înnegrise cu pumnii ochii lui Carrie Marchaux. Recunoscu expresia pe care o avea prietena ei atunci când era pe cale să se ia la bătaie cu cineva.

Piciorul stâng al lui Cat se ridică. Piciorul ei gol se lipi de maxilarul vrăjitoarei. Gâtul lui Esme se răsuci într-o parte şi patru dinţi albi strălucitori îi săriră din gură, zornăind pe podea ca nişte plăci de mozaic desprinse. Sângele care picură printre buzele vrăjitoarei se asorta cu rochia ei mov. Se şterse în colţul gurii.

— Asta a fost pentru Poet, spuse Cat.

Esme îi aruncă un zâmbet răutăcios şi fără dinţi. Îşi scoase limba bifurcată şi toate albinele din peşteră roiră în jurul capului ei. Mai scoase o dată limba. Albinele se împrăştiară, plutind în grup deasupra podelei peşterii, recuperându-i dinţii. Ea dădu capul pe spate şi deschise larg gura. Albinele îi intrară în gură şi-i puseră dinţii înapoi în şanţurile însângerate din gingii. Se întoarse spre însoţitoarele ei şi chicoti.

— Dacă fata asta se enervează atât de tare pentru un băiat prostuţ, imaginaţi-vă cum va reacţiona când va afla că toată familia ei – Esme se întoarse spre Cat, scuipând sânge mov în timp ce sâsâi cuvintele – putrezeşte în New Shores, Arkansas.

Cat se năpusti asupra vrăjitoarei. Albinele îi înţepară faţa şi braţele, dar ea nu părea să simtă asta. O prinsese de gât, până când Esme îşi eliberă capul smucindu-l. Cat o trase de păr pe vrăjitoarea bârfitoare, în timp ce albinele i se urcară pe mâini, iar ea îşi înfipse degetele în ceafa lui

Esme. Apoi, se opri când scârba îi umplu chipul.

— Ce naiba…

— Controlează-ţi prietena imprudentă, Eureka! strigă Esme şi se luptă să se elibereze din mâinile lui Cat. Sau veţi regreta cu toţii.

Cat îi împinse capul vrăjitoarei spre pieptul ei.

Acolo unde ar fi trebuit să fie ceafa lui Esme era un gol de culoarea ametistului, în centrul căruia zbura în loc un fluture Monarh.

Acest lucru explica apetitul nesfârşit al vrăjitoarelor bârfitoare pentru creaturile înaripate. Aşa zburau ele.

Cat smulse fluturele din golul aflat în capul lui Esme. Aripile bătură încă o dată între degetele ei, apoi insecta se ghemui şi muri.

Esme ţipă şi o aruncă pe fată de pe ea. Celelalte vrăjitoare bârfitoare rămaseră cu gurile căscate de groază, privind ceafa lui Esme. Îşi atinseră propriile cefe, ca să se asigure că totul era încă intact.

Albinele se adunară pe pumnul lui Esme, acoperindu-l ca o mănuşă. Ea se ridică deasupra lui Cat, o apucă de ceafa şi o lovi la baza craniului cu pumnul înfăşurat în albine.

Durerea explodă în ochii fetei. Ţipă îngrozită.

Eureka o împinse într-o parte pe Esme şi alungă albinele de pe scalpul lui Cat, însă acestea nu plecau. Încercă să le adune din părul prietenei ei. Albinele îi înţepară mâinile şi nu se mişcară. Acum, făceau parte din craniul lui Cat, roind în ceafa ei, înţepând-o neîncetat.

Esme se clătină înapoi, ca să se alăture celorlalte vrăjitoare. Rămase fără suflare.

— Dacă îl duci pe Ovid până la prag, îl luăm noi de acolo.

— Tot ce veţi face va fi să plecaţi de aici, spuse Eureka.

— Plecaţi! le spuse Solon, prinzând curaj la vorbele fetei. De când voiam să vă spun asta, căţelelor!

— Solon, nu gândeşti, spuse vrăjitoarea mijlocie. Aceasta şi vrăjitoarea bătrână o sprijineau pe Esme, care părea leşinată. Aminteşte-ţi ce se întâmplă când nu-ţi permiţi protecţia noastră…

— Nimic nu durează o veşnicie, spuse Solon şi îi făcu semn din ochi Eurekăi.

— Toţi duşmanii tăi mărunţi te vor găsi, spuse vrăjitoarea bătrână. Te vor găsi şi cei mari.

— Solon, spuse Ander, dacă le laşi să scoată protecţia…

— Se întorc oamenii răi?

William se rezemă de Eureka. Ea ura faptul că îi simţea coastele prin cămaşă.

— Nu plânge, îi şopti ea automat în timp ce se ocupa de scalpul lui Cat. Voi avea grijă să nu păţeşti nimic.

Era prea târziu. Lacrimile micuţului căzură pe umerii şi pe obrajii ei. Inocenţa lor era uimitoare, o piatră preţioasă într-o fisură întunecată. Sora lui se răzgândi.

— Plângi, spuse ea. Varsă-ţi toate lacrimile pe mine.

William aşa făcu.

— Aveţi timp până la miezul nopţii ca să vă răzgândiţi, spuse vrăjitoarea bătrână. Apoi, protecţia va dispărea.

Solon îşi stinse ţigara. Se deplasă spre locul în care Cat scâncea în braţele Eurekăi. O sărută pe obraz.

— Cum vrei.

În vocea slăbită a vrăjitoarei tinere se simţea furia. Celelalte două vrăjitoare îşi scoaseră limbile şi patru albine se întoarseră încet ca să orbiteze în jurul capetelor lor. Restul rămaseră pe Cat.

Purtând-o pe însoţitoarea lor schilodită, vrăjitoarea bătrână şi cea mijlocie se retraseră anevoios pe holul lung şi întunecat al craniilor.

20

CU TOATE ACESTEA, PROBLEMELE AU APĂRUT

Pe la amurg, Eureka şi Ander stăteau pe marginea verandei şi priveau spre lacul Şirului Lacrimilor. Solon se retrăsese în atelierul lui împreună cu Ovid, iar gemenii şi prietena ei se odihneau în camera de oaspeţi. Cat spunea că pulsaţiile din craniu se reduseseră la nivelul unei migrene. Abia mai simţea înţepăturile constante; acea durere era mai uşor de suportat decât să ştie ce se întâmplase cu familia ei.

— Poate era doar o bârfa, zisese Ander, dar toţi simţeau că vrăjitoarele spuseseră adevărul.

Împărţiseră toată mâncarea – două mere mici, câteva guri de apă, rămăşiţele unei cutii cu müsli. După ce Eureka mâncă, foamea o chinui mai puternic decât înainte. Corpul îi era slăbit, iar mintea, întunecată. Nu dormise de când se trezise din coşmarul în care se îneca în cadavre. Mai rămăseseră şase nopţi până la luna plină – dacă măcar ar fi supravieţuit atât timp.

Plouase atâta, încât ea nu o mai simţea. Devenise la fel de obişnuită ca aerul. Se aplecă peste balustrada verandei şi-l atinse pe Ander pe spate astfel încât şi el se aplecă. Două siluete înceţoşate priveau în sus de pe suprafaţa lacului.

— Nu ai dispărut doar pentru că nu erai în Strălucire, spuse ea. Iar eu…

— Nici tu nu ţi-ai văzut chipul? întrebă Ander.

— Am fost colegă de liceu cu fata aceea, spuse Eureka. Maya Cayce. Ne uram reciproc. Ne întreceam în toate.

Când eram mici, eram prietene. De ce aş vedea-o pe ea în oglindirea mea?

— Undeva, toate acestea au sens. Degetele lui Ander îi conturară uşor gâtul. Întrebarea este dacă vom supravieţui călătoriei.

Eureka reveni cu picioarele pe pământ. Mâinile îi alunecară pe pieptul lui Ander, iar degetele i se înfăşurară în jurul gâtului său – ştia că nu ar fi trebuit să o facă. Mâinile ei omorâseră ieri. Nu mai aveau mâncare. Protecţia avea să dispară până la miezul nopţii.

— Mi-aş dori să putem opri totul şi să rămânem aici pentru totdeauna.

— Dragostea nu poate fi oprită, aşa cum nici timpul nu poate fi oprit, spuse încet Ander.

— Vorbeşti de parcă nu există nicio legătură între iubire şi timp, spuse Eureka. Pentru tine, sunt acelaşi lucru.

— Unii oameni măsoară timpul după felul în care şi-l ocupă. Copilăria este timp, liceul este timp. El îi atinse buzele cu vârful unui deget. Tu ai fost mereu timpul meu.

— Aş vomita, spuse o voce în spatele lui Ander, dar s-ar putea să atrag nişte localnici care mor de foame.

Cineva ieşi din umbra cireşului. Probabil că vrăjitoarele înlăturaseră protecţia mai devreme. El îi găsise.

— Brooks, spuse Eureka.

— Atlas.

Ander se aruncă în faţă. La fel şi Brooks. Eureka era prinsă la mijloc, corpurile lor fiind lipite de al ei.

Avea să urmeze o luptă. Aveau să încerce să se omoare unul pe celălalt.

— Pleacă de aici, îi spuse rapid Eureka lui Brooks.

— El ar trebui să plece, îi spuse acesta lui Ander.

Ander se strâmbă scârbit.

— Vei pierde.

Chipul lui Brooks se schimonosi de furie.

— Deja am câştigat.

Ander scoase suliţa lungă din oricalc aflată în teaca de la şold.

— Nu şi dacă nimicesc acel corp înainte ca lumea ta să

se înalţe.

— Ander, nu! Eureka se întoarse astfel încât corpul ei îl protejă pe al lui Brooks. Pentru o clipă, ea simţi căldura familiară a pieptului său. Nu te voi lăsa.

— Da, te rog, Eureka, salvează-mă, spuse Brooks.

Apoi fandă înainte cu toată puterea şi o făcu pe fată să se rostogolească. Atunci când Ander se aplecă să o ridice, Brooks îl lovi puternic. După care apucă suliţa.

Spatele lui Ander se arcui peste balustrada verandei. Nu reuşi să se îndrepte. Îl prinse pe Brooks de antebraţ şi îl trase după el. Eureka încercă să îi oprească, dar deja dispăruseră.

Ea alergă spre marginea verandei. Suliţa alunecase din mâinile lui Ander şi nici Brooks nu ajungea la ea. Băieţii se apucară unul pe celălalt şi se bătură disperaţi cu pumnii în timp ce se rostogoliră prin aer, fiecare lovitură ratându-şi ţinta, forţând un armistiţiu între haos şi gravitaţie. Apoi, plonjară în lacul Şirului Lacrimilor.

În timpul liniştii care urmă, Eureka nu se putu abţine să nu-şi imagineze că băieţii dispăruseră pentru totdeauna din viaţa ei, că dragostea dispăruse, că era mai uşor aşa.

Dar capetele băieţilor ieşiră la suprafaţă. Ei se rotiră în apă, până când se reperară unul pe celălalt. Îi separau şase metri de lacrimi. Brooks se scufundă din nou în apă şi dispăru. Înotă spre Ander cu o graţie feroce.

Corpul lui Ander se ridică din apa care se înroşi rapid în jurul lui. Apoi, fu tras în adâncul apei.

Totul era din nou ciudat de liniştit. Eureka se plimbă în sus şi-n jos pe verandă timp de un minut care păru o oră, înainte de a-şi aminti că ambii aveau branhii care le permiteau să respire sub apă.

Fata plonjă.

Apa o învălui. Scutul pietrei tunetului se deschise în jurul ei. Nu îi vedea. Se scufundă şi mai mult, mişcându-se spre malul opus.

Simţi mişcare sub ea şi alunecă spre partea inferioară a scutului. Brooks îl ţinea pe Ander pe fundul lacului şi îl muşca de piept, ca şi când ar fi încercat să îi devoreze

inima. Durerea de pe chipul lui Ander era atât de mare, încât Eureka se temu că avea să leşine.

Ea se scufundă spre băieţi, înotând cât mai rapid posibil. Se apropie la un metru de ei şi îşi strânse pumnii ca să-i folosească împotriva lui Brooks. Acesta nu era cel mai bun prieten al ei; nu avea cum să fie. Apoi, îşi aminti de scut. Nu putea să ajungă la Ander atâta vreme cât o proteja. Avea timp să se grăbească spre suprafaţă, să arunce piatra tunetului şi să înoate din nou aici? Când Eureka se opri, Ander îşi întoarse capul şi expiră.

Un val puternic o aruncă pe fată înapoi, învârtind-o. Ea şi scutul ei se rotiră orizontal în apă, prinsă în vârtej. Se simţi luată pe sus.

Se roti din ce în ce mai repede, zărindu-i ameţită pe Brooks şi pe Ander. Toţi trei efectuau mişcări de orbită diferite, prinse într-un vârtej subacvatic, format de Zefirul lui Ander.

Lumina de deasupra Eurekăi se apropie, deveni mai intensă, până când… Ea ţâşni din apă, rotindu-se ascendent. Scutul pietrei tunetului dispăru. Vârtejul ieşise la suprafaţă, transformându-se într-o imensă tornadă. Sub ea, Ander se întinse către Brooks. Sângele îi curse din piept şi intră în orbita proprie, stropindu-l pe Brooks, care se rotea.

Apoi, Eureka ieşi din vârtej şi zbură prin aer, spre o creastă din apropiere, care se ridica deasupra lacului. Căzând din cer, priveliştea unui curcubeu imens care se întindea dincolo de orizont o uimi.

Auzi un strigăt gutural şi privi peste umăr. Brooks zbura în depărtare, încă prins în Zefirul lui Ander. Ea nu-l vedea nicăieri pe acesta.

Eureka ateriză pe o piatră, cu un zgomot surd şi dureros. Oasele îi zvâcniră când se rostogoli pe o parte şi se legănă pentru un moment, tremurând în ploaie. Atinse piatra tunetului, medalionul Dianei, panglica galbenă şi respiră. În cele din urmă, se ridică cu greu în genunchi.

Nu ştia unde era sau unde ajunseseră Ander şi Brooks, dar, de pe piatră, vedea o mare parte din valea celană.

Arăta ca un peisaj de pe suprafaţa lunii. Spre sud, zări Strălucirea, înconjurată de orhidee. Observă miile de cercuri argintii ce punctau peisajul, ochiuri de apă născute din lacrimile ei. Văzu crestele albe ale munţilor din depărtare, lacul Şirului Lacrimilor în formă de cot din valea dintre peşteri şi, la mai puţin de cincisprezece metri, veranda lui Solon.

Se căţără spre aceasta. Mijlocul ei era locul în care se termina curcubeul. Rubiniul se contopea în portocaliu-deschis, apoi în auriu, apoi într-un verde ca de iederă, apoi indigo şi, în sfârşit, în minunatul mov toxic, pe care Eureka ajunsese să-l asocieze cu vrăjitoarele bârfitoare. Curcubeul se întindea într-o noapte neagră precum cărbunele. Nici lumina soarelui şi nici cea a lunii nu ajunseseră acolo.

Privind mai atent, în curcubeu, Eureka văzu patru siluete în picioare, care pluteau spre verandă. Un bâzâit o făcu să creadă că sosiseră vrăjitoarele bârfitoare, dar nu auzi nici-un râset, nu văzu nicio strălucire de orhidee. Iar acest bâzâit era diferit; semăna mai mult cu un zăngănit decât cu sunetul constant al albinelor.

Cele patru siluete care se apropiau erau nemişcate – cu excepţia trunchiurilor care se ridicau. Eureka îşi dădu seama că bâzâitul din aer era sunetul unei respiraţii greoaie.

Originarii.

Fiecare dintre ei se concentra intens să-i menţină corpul celuilalt în aer. Îşi foloseau respiraţia ca şi când ar fi fost aripi care băteau pentru ceilalţi.

În cele din urmă, Eureka fu suficient de aproape ca să distingă o siluetă la baza curcubeului, singură în întunericul de pe verandă. Semăna cu străbunicul cuiva. Curcubeul pornea din gura lui ca un fum nesfârşit. Spatele îi era arcuit inconfortabil, ca şi când curcubeul ar fi început de undeva din el. Purta o robă din mătase şi o mască neagră ciudată.

Bătrânul care respira curcubeul pe cer era Solon.

Dar nu avea cum să fie el. Corpul lui părea îmbătrânit. Pielea de pe mâinile şi pieptul lui era pătată din cauza

vârstei. Era adus de spate. Cum de îmbătrânise Solon o mie de ani într-o singură după-amiază? Când explicase procesul de îmbătrânire a Originarilor, spusese să lipsa sentimentelor îl păstrase tânăr zeci de ani. Ce – sau cine – îi trezise sentimentele lui Solon, capacitatea lui de a iubi?

În timp ce Eureka se căţără pe stânci şi se apropie de spatele verandei, prima siluetă ieşi din curcubeu.

Era un băiat cam de vârsta ei, care purta un costum larg şi stropit cu noroi. Cunoştea costumul, deşi corpul care îl purta arăta total diferit faţă de ultima dată când îl văzuse. Băiatul se întoarse spre ea şi miji ochii.

Albion o omorâse pe Rhoda şi îi bătuse pe gemeni. Era creierul din spatele asasinării Dianei. Părea de optsprezece ani în loc de şaizeci, dar Eureka era sigură că el era.

Încă trei Originari ieşiră din curcubeu. Chora. Critias. Starling. Toţi erau tineri. Arătau ca nişte adolescenţi îmbrăcaţi cu hainele bunicilor lor.

Eureka se aruncă peste balustradă. Suferea de dureri şi sângera. Solon adusese Originarii aici cu un scop. Care? Curcubeul se opri la buzele lui. Ce mai rămase, atârnă în aer în particule colorate, iar apoi pluti în derivă spre sol, ca nişte frunze psihedelice.

Masca pe care o purta părea la fel de flexibilă ca bumbacul, dar era făcută din zale foarte mici şi negre, atât de subţiri încât aproape era transparentă. Sub mască, Solon părea să aibă un milion de ani.

— Nu te alarma, spuse acesta cu vocea înăbuşită. Este doar o mască peste alte măşti.

— Ce se întâmplă? întrebă Eureka.

— Opera mea de artă. Solon se uită la cerul nocturn, acum şi mai întunecat şi sumbru fără lumina lui minunată. Acele raze colorate ale respiraţiei formează o cale pentru Originari, care ne conectează oriunde în lume.

— De ce ai face asta?

El o atinse uşor pe obraz.

— Să ne salutăm oaspeţii. Prin mască, ochii zâmbitori ai lui Solon examinară siluetele din faţa lui. Eureka, cred că

ai avut plăcerea să-i cunoşti pe aceşti patru nenorociţi.

Originarii înaintară, la fel de uluiţi ca şi Eureka.

— Salutare, verilor! strigă vesel Solon.

— A durat trei sferturi de secol, spuse Chora, dar nebunul şi-a revenit în sfârşit. Cărui lucru îi datorăm această plăcere, Solon?

Râsul bărbatului răsună în spatele măştii sale.

— Scoate-ţi masca aceea ridicolă.

Vocea tânără a lui Albion era înfiorătoare.

— Amărăciunea ta pare să-ţi facă bine, spuse Solon.

— Ura şi repulsia ne-au făcut mai puternici, spuse Albion. În timp ce bietul Solon merge ca o frunză de toamnă pe ultimul ei drum. Nu-mi spune că te-ai îndrăgostit din nou.

— Întotdeauna mi s-a părut că ura este un fel de dragoste, spuse Solon. Încearcă să urăşti pe cineva la care nu ţii. Este de-a dreptul imposibil.

— Ne-ai trădat, iar acum eşti patetic, spuse Chora. Avem treabă cu Ander. Unde este?

Ea privi împrejur. La fel făcu şi Eureka, înfricoşată de ce ar fi putut să li se întâmple lui Ander, corpului lui Brooks şi lui Atlas.

— Ah, iată-i! Starling rânji. Pletele ei lungi şi împletite erau acum blonde. Nenorociţii pe care ar fi trebuit să-i omorâm când am avut ocazia.

Cat şi gemenii ieşiră pe verandă. Capul fetei încă era plin de albine.

— Duceţi-vă înapoi!

Eureka alergă spre ei.

— Apropo de Ander, se gândi Solon făcând o pauză pentru a tuşi în mâneca robei sale, mă întrebam cum de reuşeşte să rămână atât de tânăr? N-am mai văzut un băiat atât de îndrăgostit – şi totuşi, de când a sosit la Norul Mohorât, nu mi s-a părut că ar avea mai mult de optsprezece ani. Nu crezi că acest lucru este ciudat, Albion?

De când Eureka aflase ce-i făcea iubirea unui Originar, găsise noi dovezi ale îmbătrânirii lui Ander în fiecare oră.

Dar acum că observase vârsta şocant de înaintată a lui Solon şi pe Originarii care erau tineri din nou, Eureka văzu cât de extreme erau schimbările în cazul lor.

Însemna asta că băiatul nu o iubea cu adevărat?

— Unde este Ander? repetă Chora. Şi vrei, te rog, să-ţi scoţi masca aceea ridicolă? Dumnezeule, spuse ea, venindu-i o idee. Ai nevoie de oxigen ca să respiri?

— Întotdeauna a fost un fumător înrăit, spuse Starling.

— Un Originar cu emfizem, spuse Critias. Ce idiot!

— Este adevărat că plămânii mei sunt la fel de negri ca muzica blues, zise Solon, dar nu din acest motiv port masca. Este îmbibată cu pelin dulce. Degetul lui rămase în aer, deasupra unui punct argintiu de pe partea laterală a măştii. Pentru a o activa, tot ce trebuie să fac este să apăs acest buton.

— Minte, spuse Chora, dar vocea ei temătoare o dădu de gol.

Solon rânji în spatele măştii.

— Nu mă crezi? Vreţi să vă demonstrez?

— Ce faci? strigă Eureka. Îl vei ucide şi pe Ander.

Albion îşi îndreptă capul spre ea. Ridică din sprâncene.

— Ai de gând să plângi din nou? El se apropie, ţinând un flacon de aceeaşi formă cu a lacrimatoriului pe care îl folosise Ander, dar unul făcut din oţel mat, cu mai puţine detalii.

Eureka nu urma să plângă. Ea lovi lacrimatoriul din mâna lui Albion şi îl apucă de gât. Îl strânse cu putere. Originarul respiră cu greu. Încercă să o împingă, dar fata era mai puternică.

Albion părea diferit faţă de ultima dată când se înfruntaseră, dar Eureka se schimbase şi mai mult. Observă că îi era teamă de ea. Mârâi la el, furia întunecându-i privirea.

William începu să plângă.

— Nu mai omorî pe nimeni, Reka…

Din colţul ochiului, Eureka îl văzu pe William stând împreună cu Claire, trist, slab şi murdar. Nu era acelaşi băiat care se arunca în patul ei în fiecare dimineaţă,

împrăştiind jucării pe cearşafurile ei, în timp ce ea îi aduna din păr picăturile uscate de sirop de arţar. Eureka slăbi strânsoarea.

— Albion? Solon pocni din degete. Spectacolul este pe aici. În locul tău, aş fi atent. Înainte, eram de acord cu tine. Credeam că aveam un motiv să o oprim. El se întoarse spre Eureka. Dar nimic nu o poate opri. Cu atât mai puţin noi.

Chora se apropie încet de Solon.

— Jocul s-a schimbat. Nu este ceea ce am vrut, dar încă putem să-i folosim lacrimile ca să ne îmbunătăţim situaţia. Dacă te-ai întoarce la noi…

— Scoate-ţi masca, vere, spuse Critias.

Degetul lui Solon se mişcă spre butonul argintiu de pe partea laterală a măştii. Eureka îşi imagină otrava umplându-i plămânii lui Ander de la distanţă. Îşi imagină şocul lui transformându-se în sfidare în timp ce s-ar fi înecat, respiraţia lui minunată părăsindu-l. Resemnarea dureroasă, în vreme ce trupul său s-ar fi liniştit. Sufletul lui ridicându-se. Ea se întrebă care ar fi fost ultimele lui cuvinte.

Se gândi la felul în care vocea lui era ca o şoaptă. Şi la mişcările de forfecare pe care le făcea cu degetele când şi le trecea prin păr. La felul în care mâna lui încăpea în a ei. La nuanţa de albastru pe care o căpătau ochii lui când trecea pe lângă el, chiar dacă tocmai o văzuse cu o clipă mai devreme. La modul în care o săruta, ca şi când viaţa lui ar fi depins de asta. La persoana care devenea ea când îl săruta.

Solon îşi duse mâna în dreptul inimii. Apoi rânji şi apăsă butonul.

— Am detonat bombele.

Gazul otrăvitor, la fel de verde precum aurora boreală, îi cuprinse chipul.

21

AMĂGIREA

Pelinul dulce se rostogoli pe chipul lui Solon, acoperindu-i fruntea ridată, ochii, apoi obrajii. Ultimul lucru care dispăru în spatele vaporilor fu zâmbetul lui extraordinar.

Originarii îl înconjurară. Starling îşi roase unghiile. Chora înghiţi ca şi când s-ar fi înecat. Albion arăta ca şi cum cineva ar fi fost pe cale să-l bată. Când se întoarse către ceilalţi, pe obrazul lui Critias strălucea urma unei singure lacrimi.

— Avem ceva de spus la despărţire?

Corpul lui Solon înţepeni şi căzu în faţă. Se prăbuşi pe verandă ca un copac doborât. Eureka îl întoarse pe spate şi trase de zalele de lângă gâtul lui până când îşi arse degetele. Masca era la fel de sudată de Solon pe cât fusese el de devotat misiunii sale finale.

— E mort? întrebă Cat.

Eureka îşi lipi capul de pieptul lui. Era rece ca gheaţa. Mătasea netedă a halatului de baie al lui Solon era udă pe obrazul ei. Ea aşteptă să-i audă respiraţia.

O singură respiraţie greoaie se auzi din pieptul acestuia. Eureka îl apucă de umeri. Voia ca faţa lui să dezvăluie adevărul – de ce făcuse asta, care era soarta lui Ander, ce avea să se întâmple cu Eureka şi cu încercarea ei de a salva lumea –, dar expresia din spatele măştii era înceţoşată.

Poate că era o minciună. Poate că pelinul dulce nu îi omora indirect pe Originari. Poate că Ander era încă viu sub apă şi avea să treacă pe un val peste balustrada verandei, ca să îl poată îmbrăţişa cum o făcuse în

dormitorul din Lafayette, când dragostea era la început.

Poate că, următoarea dată când avea să-l vadă pe Brooks, acesta avea să fie el însuşi, iar ce îl controla urma să dispară ca o boală pentru care cineva găsise un leac.

Poate că nu inundase lumea cu lacrimile ei. Poate că nu avea nicio legătură cu asta. Poate că era încă un zvon răspândit de fetele care îşi puneau dorinţe în fântâni.

Poate că părinţii ei, şi madam Blavatsky, şi Rhoda, şi Poetul erau încă în viaţă şi puteau să o inspire, să o frustreze şi să o iubească.

Poate că acest coşmar din ultimele luni chiar *era* un coşmar, o indulgenţă a imaginaţiei ei nestăvilite şi, curând, urma să se trezească, să se încalţe cu pantofii de alergat şi să se ia la întrecere cu soarele în timp ce răsărea de-a lungul râului ceţos, înainte ca Brooks să treacă pe la ea ca să o ducă la şcoală, aşteptând-o cu o cafea fierbinte cu lapte şi scorţişoară în suportul pentru pahare.

Corpul lui Solon se convulsionă. El se apucă de gât şi se chinui să respire. Lovi de trei ori partea laterală a măştii. Se auzi un şuierat, apoi o fisură în zigzag separă masca pe mijloc. Căzu în două bucăţi, de fiecare parte a feţei lui Solon. Aburi verzi de pelin dulce se risipiră în ploaie. Eureka mirosi aerul cu parfum de lemn dulce – apoi, aburul dispăru.

Ochii lui Solon erau închişi. Barba lui gri şi asimetrică îi crescuse pe gât ca lichenii. Părul tuns scurt era acum de culoarea unui leopard de zăpadă, iar pielea îi era foarte ridată, pătată cu pistruii bătrâneţii.

— Solon, şopti Eureka.

Acesta deschise ochii. Buzele lui schiţară un zâmbet abia perceptibil. Tremurând, băgă mâna în buzunarul halatului şi scoase un plic gri. I-l înmână Eurekăi. Avea o textură mătăsoasă şi ciudată.

— Am vrut o moarte bună, şopti Solon.

Privi împrejur, ca şi când ar fi hotărât dacă aceasta era una. Apoi, închise ochii şi muri.

— A fost bună, spuse Eureka.

Un ţipăt puternic şi gutural îi captă atenţia. Albion se

clătină spre ea. Căzu înainte, pierzându-şi echilibrul, ca un om beat.

— Tu vii cu noi, spuse el respirând greu şi fandă spre Eureka, împiedicându-se de picioarele lui Solon şi căzând peste corpul vărului său mort.

Se crispă. Se trase cu degetele de gât. Flegma îi curse din colţurile gurii.

În spatele lui Albion, Critias se aplecă, respirând cu dificultate. Chora şi Starling erau deja la pământ. Respiraţii dureroase şi accese de tuse răsunară din roci. Eureka, gemenii şi Cat se ţinură unii pe ceilalţi în timp ce respiraţia Originarilor încetini. Albion se chinui să-i atingă gleznele Eurekăi. Era ultima lui mişcare.

Cu toţii erau morţi.

Ceea ce însemna că şi Ander era mort. Eureka îşi cuprinse capul cu mâinile.

Se gândi la Ovid. El era jos, destul de aproape pentru a atrage aceste noi fantome. Tatăl ei şi Seyma… iar acum Solon şi ceilalţi Originari. Erau acum împreună, toţi?

Ander era acolo?

Ea se întoarse spre apă. Unde era el? Cum îşi petrecuse ultimele clipe de viaţă? Mintea ei se întoarse la primul moment în care vorbiseră când îi lovise maşina, la felul drăguţ şi ciudat în care îi prinsese lacrima. Cum ajunseseră de acolo până aici? Eureka îşi dori să fi făcut totul diferit, îşi dori să-şi fi putut lua rămas-bun.

Suferea după eliberarea pe care doar lacrimile i-ar fi adus-o. Ştia că nu putea să plângă, ştia că nu avea să o facă, dar, oricât de mult ar fi încercat să fie la fel de insensibilă ca Ovid, Eureka era o fată, prinsă într-un corp uman. Căldura îi umplu ochii.

O împroşcare puternică erupse lângă marginea lacului. O trombă de apă se ridică deasupra balustradei verandei. În centrul acesteia apăru un cap blond.

Ander se revărsă din apa care căzu înapoi în lac. Sângera şi se chinuia să respire. Cât timp mai avea?

Eureka îşi aruncă braţele în jurul gâtului său. El o învârti ca şi când greutatea ei ar fi fost o surpriză

minunată. Buzele lor erau la câţiva centimetri distanţă, când Eureka se retrase. Fusese atât de sigură că îl pierduse! Îi atinse pieptul cu o mână, dorindu-şi să-i simtă bătăile inimii, ridicarea şi coborârea pieptului său.

— El este aici? întrebă Ander.

— Cine?

— Atlas! Ai văzut în ce direcţie a plecat?

Eureka scutură din cap. Deschise gura, dar nu reuşi să-i spună că el mai avea doar câteva clipe de trăit.

— De ce mă priveşti aşa?

Eureka păşi într-o parte, ca să-i arate familia.

Ander îşi trecu degetele prin păr. Se aplecă şi îşi ţinu mâna în faţa chipului lui Albion.

— Sunt o fantomă?

Eureka îi atinse vârfurile părului. Senzaţia era atât de plăcută, atât de vie, încât îi mângâie scalpul, fruntea, obrazul, gâtul. El îşi întoarse capul în mâna ei.

— Nu, spuse ea.

Se întrebă dacă Ander ştia ce ştia şi ea despre Ovid şi despre împlinire.

— Nu înţeleg. Când un Originar moare…

— Mor toţi.

— Dar încă sunt aici, şopti Ander. Cum?

Eureka îşi aminti de plicul pe care i-l dăduse Solon. Îl îndesase în buzunarul de la blugi. Îl scoase şi îl deschise. Înăuntru se afla lacrimatoriul care îi conţinea lacrimile, înfăşurat într-o bucată de hârtie acoperită cu un scris frumos.

Eureka strecură rapid flaconul în buzunar. Despături hârtia şi citi cu voce tare:

Pentru cei interesaţi (Eureka):

Am murit?

Bun.

În buzunarul celui mai îndepărtat halat din dulapul meu este o sticlă cu coniac fin. Îl vei recunoaşte după umeraşul vechi din bambus. Odată ce te faci comodă înăuntru, deschide-o şi adună-i pe cei care rămân şi

pe cei cărora le pasă. Sau poate doar pe cei care rămân.

Atunci, vei cunoaşte o parte din adevăr.

Eureka ridică privirea în timp ce William, Claire şi Cat trecură peste Originari şi se apropiară.

— Ce altceva mai spune? întrebă William.

Eureka citi mai departe:

Vorbesc serios. Intră.

Eureka, să nu cumva să paralizezi din cauza nehotărârii. Nu vei risipi ultimele clipe ale lui Ander scotocind printr-un dulap plin de halate stupide, căutând băutură ca un vagabond norocos care a spart o fereastră. Băiatul ar putea să trăiască să-ţi guste un milion de săruturi, să împiedice catastrofele pe care nu le mai pot controla. Îţi voi explica totul într-o clipă.

— Ar trebui să facem ce spune, zise Ander.

Îl împinse într-o parte pe Albion şi îl ridică pe Solon de pe jos.

Coborâră scările spre salonul acestuia. Ander întinse cadavrul lui Solon pe covorul de lângă scaunul lui, unde putea sta lângă cascadă. Coborî să aducă sticla de coniac. William aduse torţa vrăjitoarelor ca să aibă lumină, iar Eureka se aşeză pe masa ruptă şi citi cu voce tare:

Încă mai eşti supărată pe mine? Ar fi trebuit să-ţi fi văzut faţa când ţi-ai dat seama ce am făcut. Da, scriu această scrisoare înainte să-ţi văd chipul, dar ştiu cât de mânioasă vei fi şi ai fost. Detonez timpul în ultimul meu testament!

Nu sunt destul de modest încât să spun că nu m-a deranjat să îmbătrânesc în amurgul existenţei mele.

Nu mi-am dorit să ţin la tine atât de mult, dar am făcut-o.

Claire cea curajoasă şi îndrăzneaţă – să creşti şi să rămâi fără frică.

William cel enigmatic – nu renunţa la misterul tău.

Cat, eşti o bombă nucleară; într-o altă viaţă, te voi

seduce.

Ander. Supravieţuitorul. Tu eşti singurul bărbat pe care l-am admirat vreodată.

Şi Eureka. Desigur, sentimentele mele au început cu tine. Tu stârneşti emoţii până şi în cele mai împietrite suflete.

I-am chemat pe Originari ca să-i omor şi să mă sinucid folosind pelinul dulce din cutia de oricalc. „Dar cum rămâne cu Ander?“ te vei întreba. Adevărul este frumos: Ander a fost crescut de Originari, dar nu este unul dintre ei. El s-a născut într-o familie iresponsabilă de muritori din California, a cărei slăbiciune era să adere la diverse culte. Ai lui au fost convinşi să-l dea Originarilor în spatele scenei unei săli de spectacole din Stockton. Şi, astfel, a fost crescut cu credinţa că trebuia să se supună legilor Originarilor. Ei aveau nevoie de o momeală care să aibă vârsta potrivită, de cineva care să se amestece în decorul tinereţii tale.

Dar el nu a fost niciodată unul dintre noi! Şi astfel…

Trăieşte!

O vreme, am bănuit că era ceva în neregulă cu el – sau, mai degrabă, că nu era ceva greşit dar nu am putut să fiu sigur până când vrăjitoarele nu mi-au dezvăluit că el nu a văzut nimic în Strălucire.

Vrăjitoarelor le pasă doar să se întoarcă acasă, în Atlantida, aşadar, Strălucirea lor dezvăluie doar oglindirea identităţii atlante. Deoarece Ander nu are o descendenţă reală care să-l lege de Lumea Adormită, el nu se vede în oglindă. Strălucirea l-ar fi omorât dacă nu v-ar fi protejat piatra tunetului.

Ander nu aparţine Atlantidei, spre norocul lui.

Să nu aparţii este cel mai mare dar. Să nu uiţi asta niciodată.

Imediat ce am descoperit că moartea mea nu-l va omorî pe Ander – că, într-adevăr, moartea mea te-ar ajuta, eliminând Originarii din ecuaţie –, singura mea opţiune a fost gestul antic pe care l-au comis toţi eroii

mei. Doi iepuri dintr-un foc, cum ar spune Poetul. Sper că-l voi vedea curând.

— Nu înţeleg, o întrerupse Ander. Dacă nu sunt un Originar, cum de respiraţia mea poate să facă acelaşi lucru ca a celorlalţi?

— Poetul mi-a spus povestea asta, spuse Cat, despre hoţii de daruri care se strecoară în maternităţi şi studiază magia copiilor. Poate că Originarii te-au ales deoarece ştiau că ar fi putut face ca darul tău să se amestece cu lucrurile pe care ei voiau ca tu să le faci.

Pe când ceilalţi speculau, Eureka studie restul scrisorii lui Solon. După prima pagină, hârtia se transformă… într-un pergament – în acelaşi pergament din *Cartea iubirii.* Aici era acelaşi scris încifrat, pentru care Eureka o angajase pe madam Blavatsky ca să-l traducă. Aici erau paginile lipsă din *Cartea iubirii.*

Anexate, sunt paginile cărţii tale. Îmi pare rău că nu am putut să-ţi spun mai devreme; le-am avut în tot acest timp. Cu ani în urmă, i-am jurat lui Byblis să nu împărtăşesc conţinutul acestora. Paginile erau ruşinea ei cea mai profundă. Dar cred că ar fi vrut ca tu să le vezi şi să cunoşti adevărul.

Poţi să le angajezi pe vrăjitoarele bârfitoare ca traducătoare.

Foloseşte acest plic pentru a le găsi. Fă un târg. Eşti mai deşteaptă decât ele.

S-ar putea să nu-ţi fie pe plac ceea ce descoperi. Aceasta este natura descoperirii. Byblis nu a mai fost niciodată la fel după ce a aflat adevărul despre trecutul ei. Nu pot să presupun cum vei gestiona cele aflate, dar meriţi să le cunoşti.

Nu am fost niciodată menit să-ţi fiu călăuză. Un lider este un negustor de speranţă. Aceasta explică eşecul meu şi de ce tu, Eureka, trebuie să reuşeşti.

De pe lumea cealaltă,
Solon

PS. Vrăjitoarele ştiu mai multe despre textul tău. Cu ani în urmă, m-am mai târguit cu ele pentru ceva. Este al tău. Recuperează-l. Iar apoi, porneşte la drum. Ai tot ce-ţi trebuie ca să călătoreşti la Marais. De acolo, depinde de tine. Atlas te va aştepta. Grăbeşte-te, dar nu te repezi. Ştii la ce mă refer.

P.P.S. Nu pierde din vedere să-l aduci pe Ovid! Ai nevoie de el mai mult decât crezi. Dacă nu vă omorâţi unul pe celălalt, s-ar putea să deveniţi buni prieteni. Nici nu ştii cât de profund e...

22

LIMBA MATERNĂ

— Nu, nu mă dor, îi spuse Ander lui Cat, când Eureka termină de citit.

El îşi ridicase cămaşa ca să-şi dezvăluie branhiile. Gemenii erau fermecaţi, adunaţi în jurul lui, examinându-i pielea. Când Cat se aplecă, albinele de pe ceafa ei bâzâiră şi se târâră. Din când în când, tresărea când una o înţepa.

Doar Eureka văzuse plicul din mâinile ei pulsând cu o lumină la fel de mov precum cea a caftanelor vrăjitoarelor bârfitoare. Eureka clipi şi lumina dispăru.

— M-am dus la Strălucire ca să văd la ce se refereau ele… îl auzi pe Ander spunând.

Apoi, plicul pulsă din nou cu lumină. De data aceasta, Eureka văzu partea de sus fluturând ca o aripă. Deschise palma. Plicul flutură a doua oară, apoi se ridică din mâna ei, în aer. Nu era *ca* o aripă – plicul *era făcut* din aripi. Două molii mari şi gri se îmbrăţişaseră ca să ducă scrisoarea lui Solon. Nu se mişcaseră până acum, când se separară încet, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un somn fermecat. Pulsară cu o lumină de culoarea ametistului, apoi se năpustiră spre intrarea în peşteră.

Eureka se uită să vadă dacă şi ceilalţi observaseră. Ei încă erau absorbiţi de branhiile lui Ander.

— Solon credea că Atlas a încercat să mă controleze, dar l-am alungat.

Eureka simţi că moliile voiau ca ea să le urmeze. Băgă scrisoarea şi paginile rupte din *Cartea iubirii* în buzunar, lângă lacrimatoriu. Întinse mâna după rucsacul mov, care atârna pe o stalagmită în formă de cârlig. Luă torţa mereu aprinsă dintr-o altă stalagmită unde o pusese William şi se

strecură în linişte, aşa cum făcuse cândva cu Polaris, peruşul lui madam Blavatsky.

— Cum a fost să nu te oglindeşti? îl întrebă William pe Ander în timp ce moliile o conduseră pe Eureka în holul flancat de cranii.

— Ce a văzut Eureka în Strălucire? se auzi pe hol vocea lui Cat, iar oglindirea Mayei Cayce apăru în mintea ei. „Undeva, toate acestea au sens“, spusese Ander. Ea fugi de amintirea reflexiei ei, de întrebarea lui Cat şi de cei dragi.

— Eureka? se auzi vocea lui Ander.

Ei ar fi încercat să o oprească să meargă la vrăjitoare. Dar Solon nu fusese niciodată atât de clar în privinţa faptului că ea trebuia să acţioneze cumva. Urma să se ducă la vrăjitoare ca să recupereze ce era al ei.

Alergă după molii, craniile rânjind când trecu pe lângă ele în întuneric. Afară, ploaia o lovi oblic, rece şi cumplit, ca un zid de biciuri. Soarele se ridica, luminând o porţiune joasă din cerul întunecat şi gri.

Ceva era diferit. În spatele ei, intrarea neprotejată a peşterii lui Solon era vizibilă lumii exterioare. Adâncitura din rocă părea atât de lumească, atât de evidentă, atât de lipsită de magia care se desfăşura în interior!

Când crezu că le pierduse în ploaie, moliile se opriră şi o chemară pe Eureka cu lumina lor mov şi strălucitoare. Le urmă pe o serie de pante care arătau ca nişte muşuroaie imense, coti şi dădu peste nişte munţi şi mai înalţi.

La distanţă, pe vârful cel mai înalt se balansa o stâncă imensă şi dreptunghiulară. Crăpăturile întunecate sugerau uşi şi ferestre. Un loc plat de acostare marca intrarea în casa vrăjitoarelor.

— Cum ajung acolo sus? le întrebă Eureka pe molii.

Ele plutiră în înaltul cerului, strălucind, dispărând în ceaţă, strălucind. Ea atinse piatra tunetului, medalionul, panglica şi începu să urce.

Căţărându-se pe stâncă, noroiul îi ieşi printre degete. Când panta deveni abruptă, iar Eureka nu ştiu cum să continue, moliile călăuzitoare zburară în jurul mâinilor ei,

indicându-i dacă ruta cea mai sigură era la câţiva centimetri spre stânga sau spre dreapta. Pietrele libere căzură când Eureka se căţără deasupra lor. Piscul era atât de înşelător, încât ea se întrebă dacă fusese vreodată atins de ceva ce nu putea să zboare.

În cele din urmă, Eureka ajunse în faţa uşii. Era făcută dintr-o mie de aripi de molii împletite, de un gri-închis, care fluturau, vii, în forma unei singure perechi maiestuoase.

— Bat la uşă? întrebă ea moliile călăuzitoare.

Moliile zburară şi se aşezară pe uşă până când aceasta le absorbi. Eureka nu mai putu să le deosebească de celelalte aripi.

Uşa se deschise, rupând uşor reţeaua vastă de legături minuscule, dezvăluind interiorul unei camere uimitoare.

Pereţii erau făcuţi din ametist; podeaua era presărată cu petale de orhidee. Aproximativ douăzeci de vrăjitoare bârfitoare se odihneau în jurul unui foc mov. Trei dintre ele împărţeau un umbrar imens care se balansa, format din aripi de molie. Una atârna cu capul în jos, de un stâlp mov strălucitor, caftanul acoperindu-i faţa.

Toate fumau dintr-o pipă lungă şi subţire, care se curba într-un vârf spiralat. Un fum de un verde strălucitor şi cu aromă de lemn dulce se răsucea în aerul de deasupra tăciunilor pipei. Fumau pelin dulce, dar, spre deosebire de Solon, vrăjitoarele bârfitoare păreau să se bucure de drog. Râdeau când albinele se ciocneau neîndemânatic în jurul capetelor lor.

Eureka o zări pe Esme în colţul îndepărtat al camerei. Părea renăscută, ca şi când vidul secret din capul ei nu ar fi fost niciodată dezvăluit, iar fluturele din el, niciodată strivit între degetele lui Cat. Eureka se încordă de furie şi se temu că prietena ei nu avea să îşi revină niciodată complet.

Esme şopti la urechea altei vrăjitoare tinere, cu mâinile făcute pâlnie în dreptul gurii, vreun secret, făcând-o să radieze de bucurie. Felul în care chicotiră cele două vrăjitoare îi aminti Eurekăi de fetele de la Evangeline, fete

pe care nu avea să le mai vadă vreodată.

Când Esme îşi ridică privirea spre ea, colierul ei cu cristal în formă de lacrimă străluci. Brusc, Eureka ştiu ce era, de ce îi atrăsese întotdeauna atenţia.

— Colierul tău, spuse ea, uşor ameţită din cauza fumului.

Esme răsuci amuleta de pe lanţul ei argintiu.

— Vechitura asta? Solon mi-a dat-o cu mult timp în urmă. Nu-mi spune că o vrea înapoi. Doar dacă s-a răzgândit în privinţa robotului?

— Solon este mort.

Esme îşi coborî mâna pe şold şi merse direct prin foc spre Eureka.

— Ce păcat, sâsâi prin limba ei bifurcată.

— Colierul nu era al lui ca să-l dea. Îmi aparţine.

Eureka nu venise doar pentru colier, dar, de vreme ce nu avea nimic de oferit în schimb, hotărâse să ceară câte un lucru, pe rând.

Vrăjitoarele şoptiră între ele, limbile lor bifurcate acoperindu-le dinţii. Sunetul deveni un singur şuierat umed care îşi găsi calea, şerpuind, în urechea afectată a fetei.

Apoi, şuieratul încetă. Ploaia torenţială curse în tăcere.

— Poţi să iei înapoi obiectul care a aparţinut familiei tale.

Esme îşi strecură mâna la ceafa şi desfăcu lanţul.

Eureka dădu nepăsătoare din cap, deşi voia să ovaţioneze. Întinse mâna spre lanţ, dar Esme legănă cristalul în formă de lacrimă la câţiva centimetri de mâna fetei. Apoi, vrăjitoarea bârfitoare îl smuci înapoi şi îl prinse în palmă. Şopti la urechea surdă a fetei, roiul ei refăcut de albine zgâriindu-i obrazul acesteia.

— Ne vei datora ceva în schimb.

— Colierul este al meu. Nu vă datorez nimic.

— Poate că ai dreptate. Dar tot ne vei da ce vrem. Nu te teme, şi tu vrei asta. Ea zâmbi. Pot să-ţi pun colierul?

Esme îşi înfăşură degetele lungi în jurul cefei Eurekăi. Mirosea a miere şi a lemn dulce. Atingerea ei era ca puful

moale al unei albine sau al unui trandafir înainte de a te înţepa.

— Gata, spuse Esme.

Eureka simţi o explozie de căldură şi auzi ceva sfârâind. O lumină albastră străluci în timp ce lanţul din oricalc, pe care era cristalul în formă de lacrimă, se înfăşură în jurul lanţului din bronz al medalionului mamei ei. Pandantivele se mişcară, măcinându-se între ele, ca fantomele dintr-un robot. După o clipă, cristalul în formă de lacrimă, piatra tunetului şi medalionul din lapislazuli, chiar şi decolorata panglică galbenă se adunară pentru a forma un singur pandantiv strălucitor.

Arăta ca un diamant foarte mare în formă de lacrimă. Dar în interiorul suprafeţei netede şi plate se zări o nuanţă de galben – de la panglică –, apoi de albastru – de la medalionul din lapislazuli –, apoi de gri metalizat – de la piatra tunetului, care se refractă în cristal, în lumina focului mov.

— Se potriveşte, spuse Esme.

— Dar piatra tunetului va mai funcţiona? întrebă Eureka.

În locul în care pandantivul îi atingea pieptul, pielea era fierbinte. Îi ardea uşor degetele când îl atingea.

Chipul lui Esme era ca al unui sfinx. Scoase un flacon cu alifie mov din buzunar şi i-l înmână Eurekăi.

— Pentru prietena ta. Albinele nu o vor părăsi, dar, dacă nu mă înşel în privinţa caracterului ei – şi nu-mi place să mă înşel –, va ajunge să le preţuiască. Aceasta îi va face durerea să dispară. Mai ai şi alte cereri? Mai vrei să facem ceva pentru tine?

Eureka scoase paginile lipsă din *Cartea iubirii.*

— Poţi să citeşti?

— Desigur, spuse Esme. Este scrisă în limba noastră maternă; cel mai bine se citeşte cu ochii închişi.

În spatele lui Esme, vrăjitoarea bătrână cu monoclu mângâie o pernă purpurie.

— Simte-te ca acasă, sâsâi ea.

Eureka se aşează. Voia să obţină traducerea şi să coboare repede muntele, înapoi spre Norul Mohorât. Dar focul era

călduros şi perna confortabilă şi, brusc, mâna ei ţinea o cană cu un lichid fierbinte. Ea o apropie cu grijă de faţă. Mirosea ca sucul de struguri dres cu alcool de anason.

— Nu, mulţumesc. Diana îi citise basme Eurekăi. Ştia că nu trebuie să bea.

— Bea, te rog. Vrăjitoarea de lângă ea împinse cana spre buzele fetei. Vei avea nevoie de puţin curaj olandez.

Peste tot în jurul adăpostului, vrăjitoarele ridicară căni asemănătoare, apoi le goliră dintr-o înghiţitură.

Vrăjitoarea înclină cana. Eureka se crispă şi înghiţi.

Ceaiul avea un gust neaşteptat de bun – ca de ciocolată cu aromă de caramel, îngroşată cu frişcă – şi Eureka era atât de însetată, iar acea primă înghiţitură îi umplu corpul cu o căldură atât de mult aşteptată, încât nu se putu opri. Bău restul înainte să realizeze ce făcuse. Vrăjitoarele radiară când îşi şterse buzele.

— Ce bucurie să văd din nou vechea limbă, spuse Esme, întorcând paginile pe care i le dăduse Eureka, cu ochii închişi. Să încep cu începutul, care niciodată nu este un început, ci întotdeauna mijlocul a ceva deja început?

— Deja ştiu o parte din poveste, spuse fata. Am avut o traducătoare acasă.

— Acasă?

Esme îşi ridică bărbia. Îşi ţinea ochii încă închişi, iar pleoapele ei de culoarea ametistului străluceau.

— În Louisiana, unde am locuit… înainte să plâng.

Se gândi la rujul de un roşu-aprins al lui madam Blavatsky, la pelerina ei peticită cu miros de tutun şi la stolul de peruşi, la compasiunea ei atunci când Eureka avea mai multă nevoie de ea.

— Traducătoarea mea era foarte bună, continuă Eureka.

Buzele vopsite ale lui Esme traseră sceptice din pipa ei spiralată. Tăciunii pelinului verde străluciră. Ea deschise ochii.

— Doar cineva de acasă de la noi, din Atlantida, ar putea să citească textul acesta. Eşti sigură că traducătoarea ta nu ţi-a spus minciuni?

Eureka scutură din cap.

— Ştia lucruri pe care nu avea de unde să le ştie. Putea să citească, sunt sigură de acest lucru. Cred că şi mama mea putea.

— Vrei să sugerezi că altcineva ne-a cufundat limba pură în pâraiele murdare din lumea ta?

— Nu ştiu asta…

— Ce ştii? o întrerupse Esme.

Eureka închise ochii şi îşi aminti bucuria pe care o simţise când aflase pentru prima dată de povestea strămoşilor ei.

— Ştiu că Selene l-a iubit pe Leander. Ştiu că au fost nevoiţi să fugă din Atlantida pentru a fi împreună. Ştiu că s-au îmbarcat pe un vas în noaptea de dinaintea căsătoriei lui Selene cu Atlas. Ştiu că Delphine a fost indignată când Leander a ales-o pe aceasta în locul ei.

Ea se opri pentru a examina vrăjitoarele bârfitoare, care nu păruseră niciodată atât de serioase, atât de nemişcate. Ele îi sorbeau cuvintele aşa cum făcuse Eureka cu cele ale lui madam Blavatsky, ca şi când ar fi spus povestea pentru prima dată.

— Şi ştiu că ultimul lucru pe care l-a văzut Selene când a plecat pe mare au fost vrăjitoarele bârfitoare, care rosteau blestemul Şirului Lacrimilor ei.

— Şirul Lacrimilor *ei?* repetă vrăjitoarea cea tânără cu un ritm vioi ciudat.

— Da, ele au prezis că, într-o zi, una dintre descendentele lui Selene va cauza înălţarea Atlantidei. O fată născută într-o zi care nu există, un copil fără mamă şi o mamă fără copii, ale cărei emoţii s-au agitat ca o furtună întreaga ei viaţă, până când nu a mai putut să le reziste. Şi a plâns. Eureka înghiţi. Şi a înecat lumea cu lacrimile ei. Asta sunt eu. Eu sunt acea descendentă.

— Aşadar, nu ştii cea mai importantă parte. Cu mare grijă, Esme netezi paginile lipsă şi le ridică spre lumina de culoarea ametistului. Îţi aminteşti unde a rămas traducătoarea ta impostoare?

— Îmi amintesc. Eureka desfăcu fermoarul rucsacului ei şi scoase cartea învelită în plastic. O deschise la o pagină

boţită, marcată cu o pană verde de peruş. Arătă spre colţul de jos, unde textul se înclina. Selene şi Leander s-au separat într-un naufragiu. Nu s-au mai văzut, dar Selene a spus – Eureka se opri ca să-şi amintească exact cuvintele – „Profeţia vrăjitoarelor este singura rămăşiţă a iubirii noastre“.

— Traducătoarea ta a presupus bine. Noi, vrăjitoarele, suntem vedetele acestei poveşti, dar mai este o… ultimă rămăşiţă despre care trebuie să ştii.

Esme ridică din nou pergamentul spre lumină, închise ochii şi rosti cuvintele lui Selene care lipseau:

Vreme de mulţi ani agitaţi, am păstrat ultimul capitol al poveştii mele închis în inima mea. Am pictai o poveste de dragoste folosind culori strălucitoare. Am căutat să părăsesc întunericul, dar deoarece culorile vieţii mele au început să se şteargă, trebuie să las întunericul poveştii să intre.

Trebuie să înfrunt ceea ce s-a întâmplat cu copilul…

Ultima oară când l-am sărutat pe Leander, plecam din singura casă pe care am cunoscut-o vreodată. Ovid, robotul-fantomă, ne-a condus barca. L-am furat ca să ne ajute. Încă era gol, lipsit de suflete. Am sperat că absenţa lui ar putea încetini Împlinirea, că, odată ajunşi la destinaţie, ne-ar putea dezvălui cum să-l învingem pe Atlas.

Mângâierea lui Leander m-a calmat atunci când cerul s-a întunecat; îmbrăţişarea lui m-a liniştit când norii au plâns o ploaie rece. El m-a sărutat de nouă ori şi, cu fiecare atingere delicată a buzelor lui, iubitul meu s-a schimbat:

Mai întâi, i-au apărut ridurile din jurul gurii…
Apoi, părul blond i-a albit.
Pielea i s-a subţiat şi s-a lăsat.
Îmbrăţişarea lui şi-a pierdut din intensitate.
Şoaptele lui s-au asprit.
Dorinţa din ochii lui s-a micşorat.
Pasiunea a dispărut din sărutul lui.

Trupul i s-a gârbovit în braţele mele.

După ultimul său sărut obosit, mi-a arătat coşul împletit pe care l-a adus la bord. Am presupus că înăuntru era un tort de nuntă, poate nişte vin cu ambrozie, cu care să ne sărbătorim iubirea.

— Ce este al meu este şi al tău, mi-a spus el.

Am ridicat capacul coşului şi am auzit primul plânsei al copilului.

— Aceasta este fiica mea, mi-a zis. Nu are un nume.

După ce şi-a luat rămas-bun de la Delphine, ea i-a arătat copilul – copilul lor. Leander nu s-a îndurat să lase copilul cu o mamă rea, aşadar l-a luat şi a fugit. Când a făcut asta, Delphine l-a blestemat:

Dacă iubea pe altcineva în afară de ea, avea să îmbătrânească repede.

I-am pus întrebări geloase în legătură cu copilul, cu dragostea lui pentru Delphine, dar el s-a chinuit să-şi amintească. Mintea îi era la fel de şubredă ca şi corpul.

Copila gângurea în coşuleţul ei. Mă temeam de ea. Ce va face când va fi mare şi se va simţi trădată? Am privit marea şi am ştiut că va face lucruri mai rele decât mama ei.

Mi-am pierdut dragostea în acea furtună – Leander era atât de îmbătrânit, încât, înainte ca un fulger să ne lovească barca, am ştiut că avea să piară în naufragiul care a urmat.

Dar fiica lui a supravieţuit.

Când m-am trezit pe un ţărm abandonat şi măturat de vânt, l-am găsit pe Ovid scufundat în nisipul ud – şi pe copilă în coşuleţul ei, la marginea valurilor uşoare ale oceanului. M-am gândit să o omor, să o las acolo, dar avea ochii lui. Era tot ce mai aveam din dragostea mea.

În primii ani pe care eu, fata şi robotul i-am petrecut împreună, aproape că am uitat cine era adevărata ei mamă. Ea era comoara mea, viaţa mea.

În timp, fata a devenit ca mama ei.

Vreme de şaptesprezece ani am ţinut-o ascunsă până când, într-o zi, m-am întors de la baie ca să văd că a dispărut. Ovid ştia pe unde a plecat, dar ceva mi-a spus să n-o urmez. A dispărut ca o flacără stinsă brusc, iar eu am rămas rece şi singură.

Nu am mai văzut-o niciodată. Nu i-am dat niciun nume.

Esme îşi puse pergamentul în poală. Deschise ochii.

— Nu înţeleg, spuse Eureka.

— Îţi voi spune direct: timpul a fabricat o falsă istorie a descendenţei tale. Selene era o fată drăguţă şi o bună horticultoare, dar nu a fost înaintaşa ta. Tu te tragi din bunica întregii magii negre. Şirul Lacrimilor izvorăşte din Delphine.

Eureka deschise gura ca să vorbească, dar nu îşi găsi cuvintele.

— Lacrimile ei de indignare şi suferinţă au scufundat Atlantida, spuse Esme. Ale tale o vor înălţa.

— Nu, nu aşa s-a întâmplat.

— Pentru că nu accepţi ce s-a întâmplat? întrebă Esme. Dacă eroul nu se potriveşte cu povestea, eroul trebuie să se schimbe, nu povestea.

Tâmplele Eurekăi zvâcniră.

— Dar eu nu am plâns de indignare, ci din…

— Suferinţă? întrebă Esme. Eşti sigură?

— Minţi, zise Eureka.

— Mint pe cât de des şi de convingător pot. Dar, pe de altă parte, există Strălucirea, care dezvăluie doar adevărul pur. Se întâmplă să-ţi aduci aminte de oglindirea ta?

Amintirea acelui chip rece şi crud trecu prin faţa ochilor Eurekăi, iar ea îşi dădu seama că fata din oglindire nu era Maya Cayce. Privirea ei fusese mai inteligentă, mai întunecată, mai profundă. Zâmbetul ei, chiar mai rece decât a celei mai glaciale regine din liceu. Eureka o privise pe Delphine. Corpul ei se încordă. Se imaginăstrângându-i obrajii lui Esme până când niciun râset nu s-ar mai fi auzit

din gura ei frumoasă şi vopsită.

Ea clipi, surprinsă de violenţa propriei fantezii.

Esme zâmbi.

— Delphine este cea din care te tragi, de aceea eşti aşa cum eşti. Rea la inimă. Cu o minte la fel de letală ca un cuib de viespi. Eşti capabilă de lucruri mari şi groaznice, dar trebuie să te eliberezi de legăturile iubirii şi bunătăţii care te reţin. Vino cu noi. Îţi vom arăta calea spre Marais. Apoi, ne vei arăta drumul spre Atlantida…

— Nu.

Eureka se ridică şi păşi înapoi.

— Te vei răzgândi. Esme o urmă spre uşă. Ea lovi capătul răsucit al pipei sale. Ciudat, nu-i aşa? Toată lumea crede că personajul negativ este Atlas…

— Chiar şi acesta crede că el este personajul negativ! strigă o vrăjitoare în fundal.

— Când, de fapt – Esme se înclină în faţă, ca să îi şoptească Eurekăi la urechea afectată –, tu eşti.

23

TRANSFORMĂRILE LUI OVID

Când Ander alergă prin ploaie, de la intrarea în Norul Mohorât, şi o prinse în braţe, Eureka abia îl văzu.

— Unde ai fost?

Era cu totul diferit. Părul îi era ud, iar hainele, îmbibate şi lipite de piele. Ochii lui erau de un albastru limpede, pe când înainte erau înceţoşaţi de o melancolie încântătoare.

Aşa arăta Ander când era vesel? Arăta fantastic, dar era departe de băiatul visător şi intangibil de care se îndrăgostise acasă.

Acel băiat ar fi urât faptul că fugise în adăpostul vrăjitoarelor, cufundat în pelin dulce. Îmbrăţişarea acestui băiat spunea: „Nu contează decât că eşti aici“.

Adevărul îi făcuse asta lui Ander. El ştia cine era – sau cine nu era – şi i se potrivea de minune.

— Am ceva pentru tine, spuse Ander.

— Ander, aşteaptă – orice cuvânt care nu îi mărturisea secretul era o minciună – înainte să…

El scutură din cap.

— Acest lucru nu poate aştepta.

Îi cuprinse spatele cu braţele şi îi lipi corpul de al lui. O înclină pe spate şi o sărută. Ploaia sărată curse printre buzele lor. Acesta era gustul suferinţei.

Eureka se simţi ca o impostoare. Nu putea să respire şi nici nu voia să o facă. Dar dacă ar fi murit în timp ce îl săruta, dacă i-ar fi lăsat dragostea să o sufoce? Atunci, el nu ar fi aflat niciodată cine era cu adevărat, ea nu ar fi trebuit să înfrunte marea minciună care devenise, iar restul lumii, scufundată pe jumătate, ar fi putut să continue să plătească pentru aroganţa ei.

Eureka îi atinse colţurile ochilor, acolo unde, în urmă cu câteva zile, văzuse nişte riduri.

— Chipul tău.

— Arăt diferit? întrebă Ander.

Pielea din jurul ochilor lui se încreţi când zâmbi. În părul lui erau o mie de nuanţe de blond-auriu. Dar Ander nu era mai bătrân decât Eureka. Erau adolescenţi. Creşteau şi se schimbau permanent, iar acest lucru nu putea fi oprit sau încetinit.

— Arăţi la fel, spuse ea.

El îi zâmbi.

— Şi tu arăţi la fel.

Ce vedea el când o privea? Întunecimea ei în creştere era la fel de vizibilă ca umbrele ce se îndepărtau de el?

Băiatul întinse mâna spre cristalul în formă de lacrimă, care absorbise celelalte pandantive. Suspină şi îşi retrase rapid mâna, ca şi când ar fi atins o flacără.

— De la vrăjitoarele bârfitoare?

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

— Medalionul, piatra tunetului şi panglica sunt înăuntru.

— Nu-ţi pot spune cât de eliberat mă simt, şopti Ander. Nu mai există niciun risc în a ţine unul la celălalt. Putem să fim împreună. Putem să mergem la Marais. Poţi să îl învingi pe Atlas. Pot să fiu cu tine tot timpul. Putem să facem asta împreună. Îi atinse buzele. Se uită la ea. Te iubesc!

Eureka închise ochii. Ander iubea o fată pe care credea că o cunoştea. O iubea foarte mult pe acea fată. Spusese că era singurul lucru de care era sigur. Dar nu ar fi putut niciodată să iubească persoana care era cu adevărat, o descendentă a întunericului, mai rea decât cea mai sinistră forţă pe care ar fi putut să şi-o imagineze Ander.

— Este grozav, spuse ea.

— Trebuie să te sărut din nou.

El o trase mai aproape, dar inima ei nu voia asta. Inima ei nu ar fi putut niciodată să se implice în ceva atât de natural, atât de deosebit.

O bătaie puternică le întrerupse sărutul. Eureka sări de

lângă Ander şi se roti. O siluetă umbrită se rezema de intrarea în Norul Mohorât, cu o umbrelă deasupra capului.

Pulsul ei se mări. Era Brooks? Tânjea să-l vadă din nou – chiar dacă ştia că era legat de ceva rău. Sau poate că tânjea să-l vadă *tocmai* din acest motiv.

— Cine este acolo?

Ander se aşeză între Eureka şi siluetă.

— Doar eu.

— Solon? Eureka îşi şterse ploaia de pe chip şi zări corpul suplu al lui Ovid. Mâna stângă a robotului se transformase într-o umbrelă din oricalc. Chipul lui purta trăsăturile îmbătrânite şi iubitoare ale Originarului pierdut, din momentul morţii acestuia.

— „O, un sărut lung cât exilul meu, dulce ca răzbunarea mea“, spuse robotul cu vocea lui Solon. Este din *Coriolanus.* Shakespeare ştia deja ce înveţi tu, Eureka: soldatul poate să se întoarcă de la război, dar nu mai poate să se întoarcă acasă. Robotul înclină umbrela spre Norul Mohorât. Să vorbim înăuntru. Sunt rezistent la apă, însă ploaia mă face să mă simt singur.

Ovid închise umbrela când intrară în peşteră, prin holul cu cranii. Apa circulă pe lângă picioarele lor, şuvoiul curgând spre salon. Norul Mohorât era pustiu acum şi se umplea cu apă sărată; nu mai semăna deloc cu încăperea fascinantă a curiozităţilor care fusese la sosirea lor. Aerul era rece şi umed.

Claire arunca pumni de mozaic colorat în aer. William îşi folosi darul pentru a le recupera, înainte să atingă apa în creştere.

— S-a întors Eureka!

Gemenii alergară prin apa adâncă spre ea. William ajunse în braţele ei, dar Claire se opri lângă robot şi îl privi neîncrezătoare.

Ea îşi coborî umerii.

— De ce arată Ovid ciudat?

— Seamănă cu Solon, spuse William de pe umărul surorii lui mai mari. Este înspăimântător.

Cat stătea în scaunul lui Solon, cu ochii închişi. Eureka

îşi turnă în mâini nişte alifie de la vrăjitoare şi o masă peste albine, care acum se târau pe tot scalpul prietenei ei. Aceasta tresări la început, apoi îşi ridică privirea spre Eureka. Lacrimile îi umezeau ochii.

— Au plecat? întrebă ea atingându-şi părul.

— Nu.

— Nu mă mai doare.

— Bun.

Eureka o ajută pe Cat să se ridice. Călcâiele fetei se scufundară într-o baltă – apoi ambele picioare se ridicară de pe podea. Dură doar o secundă. Cat îşi privi picioarele, apoi se uită la Eureka, apoi, din nou în jos. Întinse braţele, se încruntă şi levită, de data asta mai mult timp, la treizeci de centimetri de la podea.

Îşi atinse cozile şi chicoti într-un mod atipic.

— Ticăloasa aia m-a transformat într-o vrăjitoare. O privi pe Eureka cu ochii măriţi. Ştii că acesta este primul lucru, după o lungă perioadă de timp, care mi se pare cu adevărat *corect?*

— Luaţi loc. Vocea lui Solon vorbi prin robot. Priviţi cu atenţie. Pregătiţi-vă să fiţi uimiţi.

Cu toţii se adunară în jurul focului, cu vuietul cascadei şi craniile care ascultau, la fel ca atunci când îi primise Solon în Norul Mohorât. Ovid ocupă locul acestuia, ţinând în mână vechiul pahar ciobit şi gol.

Trăsăturile lui Solon oscilară, apoi se contorsionară îngrozitor, ca şi când faţa robotului ar fi fost făcută din lut. William scânci în poala Eurekăi. Apoi, nasul robotului se ascuţi. Buzele i se umflară. Obrajii i se alungiră.

— Poetule?

Cat se aplecă înainte tremurând.

Poetul din robot păru să evalueze aprobator noua pieptănătură a lui Cat, apoi îşi schimbă înfăţişarea când un alt chip umplu vidul din oricalc.

Trăsăturile Seymei se ascuţiră şi se deformară ca şi când cineva i-ar fi lipit faţa de un geam de sticlă. Ea se strâmbă şi se retrase, fiind înlocuită de buzele subţiri şi îmbătrânite ale lui Starling, apoi, mai rapid, de grimasa întunecată a

lui Critias, de ferocitatea sfrijită a Chorei şi, în cele din urmă, de ochii reci ai lui Albion. El se chinui să vorbească prin robot, dar nu reuşi. Eureka înţelese esenţa mesajului pe care voia să-l transmită.

Într-un final, apăru tatăl lor.

— Tati… strigă Claire ca atunci când avea un coşmar.

Tatăl dispăru, fiind înlocuit de Solon.

— La un moment dat, îi vei întâlni pe toţi, spuse vocea lui Solon. Acum, cât învaţă să fie fantome, eu controlez o mare parte din forţa robotului. Voi întâmpina rezistenţă dinăuntru, dar, când ceilalţi se vor maturiza, vor avea propriile treburi. Trebuie să ne mişcăm curând, cât încă mai pot să fiu principala ta călăuză.

Eureka se ridică.

— Să mergem.

— Ia loc, spuse el. În primul rând, trebuie să-ţi arăt calea.

Trăsăturile lui Ovid se îmblânziră din nou. De data aceasta, se transformară într-un ecran pe care se vedea o cascadă. Proiecţia unei ape albe şiroia pe fruntea robotului, în mijlocul feţei lui vibra o bulă ciudată. Eureka avu nevoie de o clipă să îşi dea seama că era scutul pietrei tunetului. O versiune în miniatură a lui Ovid apăru sub scut, iar corpul lui se arcui într-un plonjon frumos când îşi echilibră scutul pe umeri.

La capătul cascadei, faţa ca un ecran a lui Ovid căpătă o nuanţă de alb-deschis şi se umplu de bule. Curând, bulele se limpeziră, iar apa deveni un turcoaz-închis. Apoi, Ovid înotă, cu mişcări rapide şi puternice, cu scutul legat de spate cu o bandă de oricalc.

O versiune a Eurekăi era în versiunea scut. Era ca şi când s-ar fi uitat la un film cu ea, într-un vis. Cineva stătea lângă ea, dar imaginea era prea mică pentru a vedea cine era.

Viziunea dispăru de pe faţa inexpresivă a lui Ovid. Trăsăturile sculptate ale lui Solon apărură din nou.

Aşadar, Eureka avea să ajungă la Marais prin cascadă. Se uită în jos la cristalul ei în formă de lacrimă şi se rugă

ca piatra tunetului să mai funcţioneze.

— Ovid este expert în înotul în mare, spuse vocea lui Solon, dar în aceste peşteri, curenţii sunt schimbători. Unghiurile canalelor ca nişte tuneluri, care conduc spre lumea de afară, sunt periculos de ascuţite. Vei avea o călătorie mai uşoară după ce vei trece de acestea.

— Cum fac asta? întrebă Eureka.

— Cum *facem* asta, o corectă Ander. Trebuie să-ţi calculezi plecarea între orele trei şi patru dimineaţa, când luna ridică valurile, iar curenţii din canale se îndreaptă spre ieşirea din peşteri. Deja te-ai antrenat cum să intri în cascadă când ai luat orhideea. Fă-o din nou. Filiz te va însoţi; întotdeauna i-am promis că o voi lua cu mine. Toţi ceilalţi care vor să te însoţească trebuie să sară împreună cu tine în cascadă. Iar apoi, precum dragostea, Ovid te va conduce acolo unde trebuie să mergi.

Din nou, trăsăturile robotului reveniră la starea lor neutră, frumoasă şi blândă. Închise ochii. Şopti:

— Odihneşte-te.

În lungul moment electric care urmă, Eureka deveni sigură de trei lucruri: nu putea să-i ia pe cei dragi cu ea. Ei nu ar fi lăsat-o să plece singură. Trebuia să scape de ei.

24

ZBORUL

Vântul îi răsuci părul Eurekăi în timp ce se clătina pe marginea verandei. Încercă să găsească steaua Dianei, dar nu era nici urmă de univers dincolo de ploaie.

De când murise mama ei, era ca şi când i s-ar fi extirpat un organ; corpul fetei nu mai funcţiona ca înainte. Cum putea Diana, femeia strălucitoare pe care o preţuise Eureka, să descindă din întuneric?

Şi, cu toate acestea, Diana *îşi abandonase* familia. Îşi pălmuise fiica atât de dur, încât îi reprimase acesteia emoţiile vreme de zece ani, până când de aproape că o omorâseră. În spatele zâmbetului strălucitor, Diana ascundea secrete mortale.

Egoistă. Nemiloasă. Narcisistă. La divorţul părinţilor ei, Eureka îi auzise pe oamenii din New Iberia spunând că Diana era aşa. Fata ignorase aceste lucruri, tratându-le ca pe nişte bârfe locale. Se convinsese singură că atributele le aparţineau acuzatorilor, că îşi proiectau eşecurile pe seama absenţei Dianei.

Eureka se gândi că femeia la care aspira să devină era, de asemenea, cea care manipula, minţea, apoi dispărea. În viaţa Eurekăi, Diana fusese o fantomă care o făcea să simtă multe emoţii, în timp ce îi spunea să nu le aibă. Ea crescuse o fată care participa la maraton, care îi preţuia pe gemeni, care se îndrăgostea prea uşor – şi care era o criminală. Odată ce treceai o crimă în curriculum vitae, nimeni nu mai vedea şi altceva. Eureka era plină de contradicţii întunecate, la fel ca Diana. Mai avea câteva clipe până să-i abandoneze pe toţi cei pe care îi iubea, lăsându-i pradă unor destine necunoscute şi apei.

La plecarea ei, Ander şi ceilalţi dormeau. Nu-l văzuse niciodată atât de liniştit. Îl sărutase doar o clipă înainte de a dispărea.

Lacul Şirului Lacrimilor se ridica. Putea să se întindă peste margine şi să-l atingă. Curând, avea să fie în Marais. Urma să-l înfrunte pe Atlas, să oprească Împlinirea şi să-l salveze pe Brooks, în acelaşi timp. Solon spunea că avea să ştie ce să facă atunci când va ajunge acolo, dar Eureka încă nu-şi dădea seama la ce se referea.

Degetele ei dansară pe suprafaţa apei. După moartea Dianei şi după ce Eureka înghiţise acele pilule, când tot ce mai rămase era un vid catatonic de panică, Brooks era singura persoană lângă care putea să fie. El nu îşi dorise ca ea să iasă din nicio stare. O plăcuse aşa cum era.

Dar probabil că şi el avea o limită. Chiar dacă l-ar fi salvat, chiar dacă l-ar fi adus înapoi, ar fi putut să-i iubească această parte întunecată?

Fulgerul străluci. Ploaia avea să mai cadă, iar apa să crească în continuare. Curând, lacrimile ei urmau să înghită Norul Mohorât.

Eureka trebuia să se mişte. Nu putea să aştepte valurile potrivite. Trebuia să ajungă la Ovid, să dispară înainte ca toţi ceilalţi să se trezească.

Mâinile de pe umerii ei o făcură să tresară.

— Întoarce-te înăuntru, Ander.

— Dacă-l văd, îi voi spune asta cu siguranţă.

Respiraţia caldă o gâdilă pe Eureka pe gât. Ea se întoarse şi văzu nişte ochi căprui şi adânci.

Brooks.

Atlas.

Atingerea lui era familiară şi totuşi cumva mai bătrână decât corpurile lor. În ochii lui strălucea ceva luminos şi fermecător, nemaivăzut până atunci. O atrăgea şi mai mult.

Cum putea să se simtă atât de bine în braţele unui monstru? De ce freamătul pieptului său, lipit de al ei, o făcea să vibreze de entuziasm? Ar fi trebuit să se retragă. Să fugă.

El îşi coborî capul şi o sărută. Şocul o imobiliză când buzele lui le îndepărtară pe ale ei. Mâinile lui se rostogoliră prin valurile părului ei, apoi peste rotunjimile şoldurilor ei. Buzele lor nu se mai dezlipeau. Nu semăna cu niciun alt sărut. Corpul îi zvâcnea. Se simţea de parcă ar fi fost drogată.

— Nu putem…

— Nu te teme, spuse Brooks. Spuse Atlas. Sunt doar eu acum.

— Ce vrei să spui?

— Am scăpat de el. S-a terminat.

Ochii lui străluceau ca atunci când Brooks o vizita în salonul de psihiatrie după ce înghiţise acele pilule, când îi aducea praline cu nuci pecan şi îi spunea, melodramatic, că era sfârşitul lumii. Nu avea să-i uite niciodată răspunsul: nu-i mare lucru, îi promisese el; după sfârşitul lumii, Brooks avea să fie acolo, ca să o conducă acasă.

— Cum ai făcut-o? îşi mască Eureka suspiciunea din voce.

O picătură de ploaie străluci pe genele lui. Ea o înlătură instinctiv.

— Nu mai trebuie să-ţi faci griji în legătură cu asta. Nu mai trebuie să-ţi faci griji pentru nimic. Ştiu ce vrea. Îi cunosc slăbiciunile. El o mângâie pe ceafă. Te pot ajuta să-l învingi, Eureka, imediat ce ajungem la Marais.

Apa de pe verandă le ajungea până la glezne. Îi ridică tricoul, ca să-i studieze spatele. Rândurile duble de tăieturi adânci şi roşii se diminuaseră în cicatrice palide. Asta însemna că Atlas dispăruse? Îl întoarse şi îi dădu la o parte părul de pe frunte. Rana circulară strălucea mai puţin, dar era acolo.

O fată deşteaptă ar fi presupus că Brooks minţea…

De asemenea, o fată şi mai deşteaptă şi-ar fi păstrat presupunerile pentru ea.

Până şi Atlas credea că era personajul negativ, spuseseră vrăjitoarele bârfitoare. Asta însemna că acesta nu ştia de unde se trăgea Eureka. Nu îi aprecia întunecimea.

— Cândva, îţi voi povesti cum ne-am întâlnit şi cum ne-am despărţit. El se întoarse, iar rana de pe frunte străluci. Nu mă voi ierta niciodată pentru lucrurile pe care m-a pus să le fac. Ce s-a întâmplat cu gemenii – nu pot…

— Să nu vorbim despre asta.

Eureka nu era atât de împietrită încât să nu se gândească la William şi Claire, pe care avea să-i părăsească în curând.

Când el se întoarse cu faţa la ea, simţi cât de mult îi lipsise Brooks, ca un gol în stomac. Apoi, văzu ceva în spatele ochilor lui – o nebunie străină, aspră – şi fu sigură că băiatul din faţa ei minţea.

— Mă crezi, nu-i aşa?

— Da, şopti ea. Avea să-l facă să creadă că aşa era. Avea să se apropie suficient de aproape de Atlas, ca să afle cum să învingă. Urma să oprească potopul. Să îl salveze pe Brooks. Îl îmbrăţişă. Să nu mai pleci niciodată.

Îl simţi încordându-se în îmbrăţişarea ei. Când se retrase, el radia.

— Merg cu tine la Marais. El se uită la cristalul în formă de lacrimă, care atârna de lanţul din oricalc. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Îşi întinse degetele spre pandantiv. Eureka se îndepărtă de el. Prefăcătoria ei şi a lui Brooks puteau să se ciocnească – mâinile, şi ochii, şi buzele, şi minciunile –, dar colierul era al ei.

— Călătoria asta trebuie să o facem doar noi doi, spuse el. Nu este sigură pentru gemeni, sau pentru Cat, sau…

— Noi doi. Asta vreau şi eu.

Ochii lui Brooks se luminară aşa cum o făceau când o vedea la Evangeline sau ca atunci când se îmbrăcase pentru cina festivă şi îşi rupsese tocul coborând din maşină.

Un chicot umplu aerul, unduind ploaia. Eureka îşi ridică privirea, aşteptându-se să le vadă pe vrăjitoarele bârfitoare plutind spre ea, prin nori. În schimb, o pereche mare de aripi, care străluceau blând în culoarea ametistului, băteau uşor deasupra ei.

Aripile erau ca de fluture. Băteau cu o putere graţioasă; coborâră pe cer până când ajunseră la zece metri deasupra capului Eurekăi. Apoi, văzu corpul graţios şi argintiu al unei creaturi între aripile imense. Avea un gât lung, patru copite şi o coadă lungă, albă.

Calul era uimitor. Partea de jos a picioarelor din faţă era albă şi în frunte avea o stea, tot albă. Nechează, îşi ridică gâtul şi îşi întinse aripile strălucitoare în forma literei M. Acestea se întindeau treizeci de metri pe fiecare parte şi erau alcătuite dintr-o multitudine de mici fiinţe zburătoare – albine, molii, licurici şi pui de pupăză cu dungi albe şi negre, care băteau din propriile aripi, la unison. Cusăturile care luceau în luminile curcubeului de lângă umerii calului prindeau aripile – într-un mod crud, dar frumos – de corpul acestuia.

Din aripa stângă a calului, din mijloc, se auzi un foşnet. Degete subţiri se răsuciră prin straturile de aripi, urmate de o palmă, care alunecă înainte ca şi când ar fi dat la o parte o cortină. Chipul lui Esme umplu golul.

— Ce zici de Pegas al nostru?

— Pegas Doi! strigă o vrăjitoare nevăzută, din partea superioară a aripii.

— Da, da, am mai creat unul înainte. A fost sacrificat în numele progresului, ca Icar sau Atari, spuse Esme. Acestuia îi vom spune Peggy, ca să îl deosebim. Ea băgă mâna într-o tolbă argintie, legată de gâtul calului, şi aruncă o scară făcută din molii. O iapă furată nu este modul nostru preferat de a călători, dar când lui Solon i s-au terminat aripile… Nu contează. Vom ajunge curând acasă şi totul va fi aşa cum ar fi trebuit să fie de mult.

Brooks întinse mâna spre scară. Moliile se reorganizară, adunându-se, apoi se alungiră, ca să se întindă puţin mai jos. El păşi pe ultima treaptă, se întoarse şi întinse o mână spre Eureka.

— Mereu spuneai că voiai să zbori. Dorinţa ta se va împlini.

Cuvintele erau din imnul ei favorit. Îl cânta cu Brooks pe crengile stejarului, când erau copii, iar râul de dedesubt

şerpuia în depărtare până când dispărea. *Voi pleca zburând* o făcea pe Eureka se spere. Atlas nu avea cum să ştie despre asta. Se folosea de amintirile lui Brooks ca să o momească, aşa cum spusese Solon. Dacă avea de unde fura amintiri, înăuntru, undeva, mai era un Brooks pe care să-l salveze.

— Nu ştiu…

Putea să fugă în zbor de gemeni, de Cat şi de Ander? S-ar fi înecat dacă Eureka ar fi plecat cu Brooks?

Brooks zâmbi.

— Ştii.

Nu-l avea pe Ovid şi acum nu mai putea să se întoarcă după el. Putea să aibă încredere că vrăjitoarele bârfitoare îşi doreau atât de mult să ajungă acasă, încât să o ducă la Marais? Aceasta era călătoria despre care Esme spusese că le-o datora?

Tunetul vui deasupra lor. Eureka se aplecă. Brooks încă îşi ţinea mâna întinsă.

— Haide, o îndemnă el.

Poate că minţea în legătură cu celelalte lucruri, dar avea dreptate în privinţa Eurekăi. Ştia că trebuia să plece. Ştia că toţi cei dragi ei nu aveau cum să o însoţească. Ştia că nu mai avea timp. Ştia că trebuia să salveze lumea. Şi ştia că singura cale să ajungă acolo era cu cel pe care trebuia să-l distrugă. Îl apucă de mână.

— Eureka!

Ander păşi prin apa de pe veranda inundată, când picioarele ei se ridicară de pe piatră.

Apa se scurse de pe pantofii cu care alerga. Ea se legănă la câţiva metri în aer. Durerea din privirea băiatului o străpunse.

Ploaia îi uda cămaşa, îi turtea părul blond de pe frunte. Părea atât de obişnuit şi de frumos, încât Eureka se gândi că, dacă lucrurile ar fi fost altfel, dacă toate lucrurile ar fi fost diferite, ar fi putut să se îndrăgostească din nou de el.

— Aşteptaţi! le strigă el vrăjitoarelor bârfitoare.

Eureka auzi ceva care sună ca un bici. Scara vibră când aripile lui Peggy se întinseră deasupra lor. Iapa argintie

protestă nechezând.

— Nu avem timp pentru asta! îi strigă Brooks lui Esme.

— Este timp pentru un singur rămas-bun, spuse vrăjitoarea din golul aripii lui Peggy. Vom aştepta.

— Ce faci? strigă Ander.

— Îmi pare rău! strigă Eureka peste bâzâitul milioanelor de aripi. Inima ei bătea cu putere. Şi-o imagină explodându-i în piept, aruncând fragmente de dragoste haotică peste cei doi băieţi între care era prinsă. Trebuie să plec.

— Aveam de gând să mergem împreună, spuse Ander.

— Dacă ai fi ştiut ce ştiu eu, nu ai fi vrut să mergi cu mine. Te-ai bucura că plec. Aşadar, bucură-te.

— Te iubesc. Nimic altceva nu contează. Ander clipi. Nu te duce cu el, Eureka! El *nu* este Brooks.

Brooks râse.

— Deja a ales. Încearcă să accepţi asta ca un bărbat.

— Eureka!

Ander nu-l privi pe Brooks. Îşi îndreptă privirea turcoaz către ea, pentru o ultimă dată.

— Eureka, îi şopti Brooks în urechea sănătoasă.

— Eureka! strigă vrăjitoarea mijlocie de deasupra. Este timpul să faci o alegere. Închide ochii şi ia-ţi rămas-bun de la cineva. Nu împovăra calul cu greutatea inimii tale sălbatice.

Eureka întâlni privirea lui Esme şi dădu aprobator din cap.

— Să mergem.

Un milion de perechi de aripi bătură la unison. Peggy se înălţă spre cer.

— Ander! strigă ea.

El îşi ridică privirea spre ea, plin de speranţă.

— Ai grijă de gemeni, spuse ea. Şi de Cat. Spune-le… spune-le că îi iubesc.

El scutură din cap.

— Nu face asta.

„Şi pe tine te iubesc.“ Ea nu reuşi să spună asta. În schimb, avea să ia sentimentul cu ea, în inima ei. Avea să-i

ia pe toţi în inima ei. Nu-i merita, dar urma să o facă. Umorul lui Cat despre viaţă. Puterea lui Claire. Tandreţea lui William. Devotamentul tatălui său. Încăpăţânarea Rhodei. Intuiţia lui madam Blavatsky. Pasiunea Dianei. Dragostea lui Ander. Ei îi oferiseră Eurekăi darurile lor, iar ea avea să le ia cu ea, oriunde ar fi mers.

— Adio, strigă ea prin ploaie când se îndepărtă zburând.

25

MARAIS

Eureka privi lumea micşorându-se sub ea. Peggy urcă la trei sute de metri şi plană sub norii joşi. Eureka şi Brooks stăteau pe spatele gol al acesteia, ţinându-se de coama argintie şi strălucitoare. Şase vrăjitoare bârfitoare stăteau pe aripile iepei. Se ţineau de materialul din aripi precum copiii de o sanie.

Dedesubt, râurile ieşeau din matcă. Mâlul roşu se revărsa pe pământ ca sângele dintr-o rană. Acolo unde în urmă cu o săptămână existaseră oraşe, clădirile se prăbuşeau, iar şoselele se încolăceau, măturate de apă. Lacurile înecau rapid foste văi. Pădurile putrezeau. Când zburară spre sud, valuri mari şi albe se rostogoleau pe ţărmul distrus, lăsând kilometri de noroi în urmă, acolo unde, cândva, fuseseră nişte cartiere. Casele pluteau pe străzi, căutându-şi proprietarii.

Eureka vomită într-o parte a calului şi îl privi cum se arcui peste pământul distrus. În afară de acid, nu avusese nimic în stomac. Acum, nu mai avea nimic.

— Te simţi bine? întrebă Brooks. Întrebă Atlas.

Ea îşi lipi obrazul de gâtul mătăsos al lui Peggy. Privi fix înainte până când găsi orizontul. Îşi imagină toate lucrurile devastate de dedesubt alunecând peste acel orizont ca o cascadă. Îşi imagină întreaga lume distrusă curgând în focul de la capătul lumii.

Brooks se aplecă spre urechea ei sănătoasă:

— Spune ceva.

— Nu credeam că pot să fiu mai rea decât imaginaţia mea.

— Vei îndrepta situaţia.

— Lumea este moartă. Eu am ucis-o.

— Adu-o înapoi la viaţă.

Părea a fi vechiul Brooks, cineva care credea că Eureka era capabilă să facă orice, mai ales lucrurile imposibile. Era supărată pe ea însăşi pentru că îşi coborâse garda. Nu avea să mai repete greşeala. Trebuia să aibă grijă, să nu aibă încredere în duşman.

— Cum le-ai găsit?

Eureka dădu din cap spre vrăjitoare.

— Nu eu le-am găsit, spuse Brooks. Ele m-au găsit pe mine. Când m-am eliberat, parcă m-am trezit dintr-o comă. Ea – dădu din cap spre Esme, care era întinsă ca la plajă pe aripile lui Peggy – stătea deasupra mea când am deschis ochii. S-a oferit să mă conducă. I-am spus că mai întâi trebuie să te găsesc pe tine. Ea a râs şi mi-a spus: „Încalecă iapa, armăsarule“. Apoi, m-au adus la tine. El privi împrejur. N-am crezut că vom avea parte de o experienţă mai grozavă decât călătoria spre Bonnaroo cu furgoneta decapotabilă. Dar avem.

Acea călătorie era una dintre cele mai frumoase amintiri ale Eurekăi. Şoferul plecase din LA cu un autobuz care făcea excursii la casele vedetelor. În buzunarele scaunelor erau broşuri cu hărţi ale dealurilor Hollywoodului. Lua pasageri din toată ţara, până când toate locurile erau ocupate. Călătoriseră mijind ochii pe dealurile din Tennessee, prefăcându-se că vedeau vedete de cinema ascunzându-se în spatele plopilor. Era un alt lucru pe care Atlas, fără Brooks, nu ar fi avut cum să-l ştie.

Esme lovi aripa lui Peggy cu un bici mov. Animalul se înclină în direcţia vestului. Acum, zburau deasupra apei. Tot pământul dispăruse.

— Nu vrei să auzi asta, spuse Brooks, dar am învăţat nişte lucruri de la Atlas.

— Ce anume?

— Povestea Atlantidei este cea mai lungă poveste neterminată din istorie, dar cineva trebuie să o termine…

Când vocea lui se risipi în ploaie, Eureka se gândi la cuvintele lui Selene din *Cartea iubirii:*

Unde vom sfârşi… ei bine, cine cunoaşte sfârşitul înainte de a scrie ultimul cuvânt? Ultimul cuvânt ar putea să schimbe totul.

Era povestea vieţii lui Selene, dar toată lumea vorbea despre propria viaţă ca şi când ar fi fost o poveste: eliminând părţile plictisitoare, exagerând părţile interesante, inventând poveşti ca şi când totul ar fi condus, inevitabil, chiar la acel moment, din acea zi, spunând chiar acele cuvinte.

Cumva, Eureka avea să termine povestea asta. Viitorii naratori ai poveştii ar fi putut să înfrumuseţeze ce voiau, dar nicio fată din Şirul Lacrimilor nu avea să mai urce pe scenă după ieşirea ei. Delphine era începutul; Eureka era sfârşitul.

Era aproape de răsărit, sfârşitul unei alte nopţi nedormite, cu cinci zile înainte de luna plină. Tunetul răsună. Peggy îşi ridică aripile. Eureka nu vedea feţele vrăjitoarelor bârfitoare, dar le auzea bucuria şi le vedea picioarele atingând aripile.

— Ne apropiem.

Brooks se aplecă peste Peggy şi privi valurile înspumate ale oceanului.

Eureka nu recunoscu apa cu vârfuri albe; nu semăna cu oceanele pe care navigase, în care înotase, peste care zburase cu avionul sau călătorise din scutul pietrei tunetului.

La distanţă, valurile loveau ţărmurile unei fâşii pustii de pământ mlăştinos, acoperit cu o peliculă neagră ce se ondula. Peggy nechează şi îşi înclină capul. Începu să coboare.

Apropiindu-se, Eureka văzu că pelicula neagră era alcătuită din miliarde de muşte, care revendicaseră mlaştina ca fiind casa lor.

Eureka îşi atinse medalionul. Acum, în ploaia rece, căldura acestuia era bine-venită. Îşi imagină că numele Marais, scrijelit de Diana, devenise o strălucire cursivă în diamant. Atlantida chiar zăcea sub fâşia banală de noroi?

— Aproape am ajuns, spuse Brooks. Spuse Atlas. El îşi

îndreptă buzele spre gâtul ei şi îi şopti: Plângi pentru mine.

— Ce?

— Este singura cale de intrare.

— Nu…

— Încă te agăţi de sfatul mamei tale? întrebă el întunecându-se când vorbi. Nu crezi că vremea aceea a trecut? Cum te simţi când nu respecţi singura cerinţă a mamei tale moarte? Cum te simţi când dezamăgeşti persoana care şi-a sacrificat viaţa într-un război pe care lumea îl poartă, de fapt, cu tine?

Nu putea să-i permită lui Atlas să o păcălească. Ea trebuia să-l păcălească. Dar a treia lacrimă tot trebuia să cadă. De aceea venise la Marais. Atlantida trebuia să se înalţe pentru ca toţi cei pe care îi omorâse să nu devină inutili. Sufletele lor trebuiau să pătrundă în Împlinire. După aceea, planurile Eurekăi şi ale lui Atlas se separau. El credea că sufletele lumii ei aveau să-i facă munca, în locul lui, dar urma să găsească o cale să-i elibereze.

Ea îşi pipăi buzunarul de la blugi. Prin material, degetele ei conturară lacrimatoriul de argint. Solon i-l lăsase la moartea lui. Ştiuse ce trebuia să facă ea. Eureka invocă puterea strălucitoare a celor pe care îi lăsase în urmă. Invocă întunericul din ea.

— Eşti un personaj negativ destul de reuşit, Atlas.

Auzindu-şi numele, el ridică o sprânceană, dar nu negă asta. Jocul se sfârşise.

— Destul de reuşit?

— Toată lumea are o slăbiciune.

— Şi a mea care este?

— Naivitatea, spuse Eureka. Tu nu ştii ce ştie orice fată, din New Iberia până în Vladivostok: *noi* suntem cele mai rele. Băieţii n-au nicio şansă.

Eureka deşurubă lacrimatoriul şi îl aruncă peste aripile lui Peggy. Flaconul din oricalc se rostogoli printr-o mare de nori. Lacrimile ei curseră, strălucind ca diamantele. Un val de căldură din pieptul ei o făcu să tresară. Îşi duse mâna la cristalul în formă de lacrimă şi se arse.

Gâtul i se strânse. Pieptul i se ridică. Nu avea de gând să plângă, dar simţi acelaşi lucru ca atunci când vărsase lacrimile din lacrimatoriu. Simţise aceleaşi lacrimi din nou, ca şi când fiecare ar fi avut o fantomă care s-ar fi putut întoarce.

Pământul se cutremură atât de tare, încât făcu şi aerul să se cutremure. Peggy se ridică pe două picioare şi necheză. Iar apoi ploaia se opri.

Norii se destrămară ca bumbacul. Raze circulare de soare străluciră printre ei. Eureka le lăsă să-i lovească umerii, plămânii şi inima, să-i spună creierului să se înveselească.

— Suntem acasă! strigară vrăjitoarele. Uite!

Soarele lumină o crăpătură lungă din mlaştina aflată dedesubt. Crăpătura se lărgi într-un defileu, apoi, în mijloc, apăru un mic punct verde…

Care începu să se mărească.

Copacul se întinse mai întâi spre cer. Trunchiul îi ţâşni ca şi când ar fi fost lansat din inima pământului. Eureka auzi scârţâitul şi, mai mult decât atât… în *ambele* urechi. Păsările cântau, vântul fremăta, valurile se rostogoleau pe mal – un zid de sunete stereofonice puternice.

— Aud din nou.

— Desigur, spuse Atlas. Un val de origine atlantă ţi-a luat auzul, acum, regatul meu ţi-l dă înapoi. Încă mai sunt multe de îndreptat.

— Valul mi-a luat şi mama.

— Într-adevăr, spuse misterios Atlas.

În acel moment, copacul era înalt de treizeci de metri şi la fel de gros ca anticii pini roşii din oraşul californian în care se născuse Eureka. Copacul se ramifică. Crengi puternice se rotiră în jurul trunchiului, răsucindu-se frenetic până când se suprapuseră în degete lungi şi încâlcite. Frunzele răsăriră, late şi groase, de un verde lucios. Flori albe care semănau cu narcisele explodară din muguri. „Narcise“, ar fi spus Ander. Urechile Eurekăi auziră fiecare moment al acestei creşteri sălbatice, ca şi când ar fi ascultat o conversaţie aprinsă.

Alţi copaci răsăriră în jurul primului. Apoi, un drum argintiu încercui pădurea apărută brusc, care nu era o pădure, ci un minunat parc urban, în centrul unui oraş în formare. Clădiri cu acoperişuri din aur şi argint orbitor de pur se ridicară din mlaştină, întinzându-se în toate direcţiile pentru a forma o capitală perfect rotundă. Un râu circular mărgini oraşul; curentul rapid al acestuia se mişca în sensul invers acelor de ceasornic. Pe malul distant al râului era un alt inel de pământ, lat de un kilometru şi jumătate, verde şi cu pomi fructiferi înfloriţi şi viţă-de-vie terasată. Banda agricolă era înconjurată de un alt râu care curgea în sensul acelor de ceas. La margini, un ultim inel de pământ se ridică în faleze înalte şi mov. Dincolo de munţi, oceanul care îmbăia pietrele acestuia se întinse într-un orizont de albastru înceţoşat.

Atlantida, Lumea Adormită, se trezise.

— Acum ce mai urmează, fată rea? întrebă Atlas.

— Coborâţi! Coborâţi! strigară vrăjitoarele. Noi ne ducem acasă, la muntele nostru!

Esme pocni din biciul ei spre Peggy, care se înălţă spre cer. Eureka alunecă înapoi. Cu mâinile, se apucă de coama calului, dar nu suficient de repede. Iapa îi aruncă pe Atlas şi pe Eureka de pe spatele ei.

Aceştia căzură spre Atlantida. Eureka văzu panica lui Atlas sclipind în ochii lui Brooks şi îi aminti de ceva… dar căzu atât de rapid, încât, în curând, pierdu băiatul, şi corpul, şi inamicul, şi memoria.

Ea căzu şi tot căzu, aşa cum căzuse prin cascada de la Norul Mohorât. Atunci aterizase în apă, iar piatra tunetului o protejase. Ander înotase spre ea. Nimeni nu avea însă să o salveze acum.

Ateriză pe o frunză verde de mărimea unei saltele. Încă mai trăia. Ea râse uimită; apoi, alunecă de pe frunză şi căzu din nou.

Crengile îi loviră membrele. Se apucă de una groasă. O cuprinse cu braţele tot aşa cum, în mod incredibil, o făcu şi creanga. Îmbrăţişarea acesteia o ţinu nemişcată. Coaja avea textura unei carapace de ţestoasă.

Eureka îşi scutură coaja şi frunzele din părul ud. Îşi şterse sângele de la zgârietura de pe frunte. Se pipăi, în căutarea colierului. Încă era fierbinte, încă era acolo. Lacrimatoriul dispăruse.

Şi Atlas dispăruse.

Peste tot în jurul Eurekăi, copacii luxurianţi continuară să crească din mlaştină, până când ajunseră la înălţimea primului copac. Ea era prinsă în coroana copacilor din centrul parcului din mijlocul oraşului, în centrul a ceea ce ar fi putut să fie singurul teren rămas pe pământ.

Păsări ciudate îi cântau Eurekăi în ambele urechi melodii ciudate. Plantele agăţătoare şerpuiau pe trunchiul copacului atât de repede, încât îşi smuci braţele, ca nu cumva să devină o parte din pădure. Copacii miroseau ca eucaliptul şi nucii pecan şi iarba proaspăt cosită, dar, în celelalte privinţe, erau de nerecunoscut. Erau mai masivi şi mai înalţi şi de un verde mult mai strălucitor decât orice copac pe care îl văzuse vreodată. Se căţără pe o altă creangă. Aceasta se legănă sub greutatea ei, dar lemnul părea stabil, puternic.

— Pierzi, Sepiuţă.

De pe o creangă de deasupra, Atlas sări pe una de dedesubt. El coborî, iar când ajunse la cea mai joasă creangă, se întoarse rapid, îi făcu semn din ochi Eurekăi şi sări.

Ateriză pe burtă, în iarba deasă. După aceea, nu se mişcă.

Alt truc. Ea trebuia să-l urmeze, să se teamă pentru binele lui Brooks – şi să fie prinsă în capcană.

Dar era deja prinsă în capcană. Era în Atlantida, cu inamicul ei. Aici trebuia să fie. Acesta era un pas pe calea spre îndreptarea greşelilor ei. Nu putea să rămână în acest copac pentru totdeauna. Trebuia să coboare şi să-l înfrunte.

Ea coborî de pe crengi. Cu cât se uită mai mult la spatele lui Brooks, cu atât deveni mai temătoare. Corpul de pe pământ era poarta care conducea spre catedrala sufletului celui mai bun prieten al ei.

Picioarele ei atinseră pământul atlant. Îl apucă de umeri pe Brooks şi îl întoarse. Îşi lăsă capul pe pieptul său şi aşteptă să se ridice.

26

DEPOSEDAŢI

Nu era prima căzătură a lui Brooks.

Un sentiment de déjà-vu o cuprinse pe Eureka în clipa în care îşi odihni capul pe pieptul lui.

Aveau nouă ani. Era vara de dinaintea divorţului părinţilor Eurekăi, aşa că inima ei era încă întreagă şi plină de bucurie, iar zâmbetul, unul pe măsură. Nu ştia că pierderea era prezentă în lume, o hoaţă întotdeauna pregătită să te trântească şi să îţi fure tot ce aveai.

În acea vară, Eureka şi Brooks îşi petrecuseră apusurile în imensul nuc pecan din curtea din spate a lui Sugar, dincolo de marginile oraşului New Iberia. Brooks era tuns castron şi purta o pereche de pantofi uşori de tenis din pânză, marca Power Rangers. Eureka avea genunchii juliţi şi o strungăreaţă între dinţii din faţă. Îşi făcuse loc rupând în bucăţi interminabilele rochii de lucru, pe care Diana le tot scotea din pod.

Poate că întâmplarea din acea după-amiază de duminică era motivul pentru care Eureka se simţea întotdeauna singură în zilele de duminică. Brooks se jucase cu versurile cântecului ei preferat interpretat de Tom T. Hall, *That's How I Got to Memphis*[4]. Fata încercase să-l acompanieze. Enervată din cauza improvizaţiilor lui, Eureka îl împinsese. El îşi pierduse echilibrul, rostogolindu-se înapoi. În urmă cu o clipă cântaseră împreună, apoi…

Încercase să îl prindă. Cu ochii căprui aţintiţi asupra ei, căzuse timp îndelungat. Chipul începuse să nu i se mai zărească, iar membrele îi înţepeniseră. Aterizase aproape

[4] *Aşa am ajuns în Memphis.* (n.tr.)

pe spate, cu piciorul stâng răsucit sub el.

În mintea ei, Eureka încă îşi mai auzea ţipătul. De pe ramură, sărise pe pământ. Se aşezase în genunchii juliţi, lângă el. Prima dată, încercase să-i deschidă ochii pentru că, în mare parte, zâmbetul lui Brooks i se citea în ochi, iar ea avea nevoie să-i vadă surâsul. Îi rostise numele.

Neclintindu-se şi nerăspunzându-i, se rugase.

Ave, Maria, plină de har…

Repetase cuvintele până când se încurcă, acestea pierzându-şi înţelesul. Apoi, îşi amintise de un lucru văzut la televizor. Îşi lipise gura de a lui…

Brooks o îmbrăţişase şi o sărutase lung şi intens. Ochii lui veseli se deschiseseră.

— Te-am prins.

Ea îl pălmui.

— De ce ai făcut asta?

Cu dosul mâinii, îşi şterse buzele şi studie strălucirea sărutului, de sub încheieturile degetelor.

Brooks îşi frecă obrazul.

— Ca să ştii că nu eram supărat pe tine.

— Poate că, acum, eu sunt supărată.

— Poate nu eşti.

El râni.

În acele zile, era imposibil să rămână supărată pe Brook. Se întorsese şchiopătând la copac şi se căţărase intonând alte versuri ale cântecului, noi şi mai groaznice.

Dacă împingi pe cineva destul de tare, te vei rostogoli
Încotro se-ndreaptă…
Aşa am ajuns în Memphis, aşa am ajuns în Memphis.

Nu mai vorbiră niciodată despre sărut.

Acum, pe pământul pădurii străine, Eureka îşi îngropă faţa în pieptul lui. Trupul acestuia părea liniştit. Se întrebă dacă Atlas plecase pentru totdeauna, părăsind corpul celui mai bun prieten al ei.

Îşi înălţă capul şi se uită atent la galaxia de pistrui de pe obrajii lui Brooks. Îi dădu la o parte părul de pe ochi. Îi

atinse rana cicatrizată. Pielea lui era caldă. Oare aşa îi erau şi buzele?

Îl sărută uşor, sperând, ca o fetiţă, să îl readucă la viaţă; sperând, ca o fetiţă, că se prefăcea.

Ar fi putut să-l sărute la nesfârşit, ca pedeapsă pentru că fusese destul de proastă încât să plece cu Atlas, destul de proastă încât să-i târască trupul până aici, destul de proastă încât să-i abandoneze pe toţi ceilalţi pe care îi iubea.

— Brooks? Atlas? întrebă ea şi înghiţi în sec.

Ochii îi erau închişi. Nu părea conştient – dar ea simţise o schimbare. Se uită la el cu atenţie. Pieptul îi era încremenit, iar pleoapele, imobile. Se întâmpla din nou.

Acolo unde îi atingeau umerii, degetele Eurekăi vibrau. O rafală de vânt trecu peste Brooks. O senzaţie caldă, care îi dădu fiori, i se răspândi din braţe până la ceafă. Când o incandescenţă se înălţă din pieptul băiatului şi pluti pe deasupra trupului nemişcat, ea îşi luă mâinile de pe umerii lui.

A cui era această esenţă – a lui Brooks sau a lui Atlas? Amândoi sălăşluiseră în acel corp, ca fantoma care era în Ovid. Eureka îşi trecu o mână tremurândă prin esenţa pe care nu o vedea, ci pe care mai mult o simţea.

Era rece.

Cineva călcă pe iarba înrourată. Un băiat cam de-o vârstă cu ea stătea aplecat deasupra ei. Cu toate că nu-l mai văzuse niciodată, îi părea cunoscut.

Desigur – îl văzuse în ilustraţiile din *Cartea iubirii.*

Atlas nu era chipeş, dar era atrăgător. Zâmbea încrezător. Purta haine strălucitoare, splendid croite în forme şi din bucăţi de material pe care Eureka le putea descrie. Scânteiau în auriu şi roşu, ca şi când ar fi fost făcute din rubine. Părul lui şaten-roşcat era ondulat şi răvăşit. Avea pielea uşor pistruiată şi ochi blânzi, de culoarea aramei – dar goi, bântuiţi. Se uita dincolo de ea, la o distanţă pe care numai el putea să o vadă.

Se ridică şi-l măsură din cap până-n picioare. Fusese cu ea atât de mult timp, însă aceasta era prima dată în care

se întâlneau.

— Atlas.

El nici măcar nu o privi.

Incandescenţa de deasupra corpului lui Brooks se roti spre băiat, iar ea îşi dădu seama că nu fusese sufletul celui mai bun prieten al ei. Era Atlas, care renunţa la corpul lui Brookş pentru a şi-l revendica pe al său. Dar unde era sufletul prietenului ei? Atlas închise ochii şi absorbi incandescenţa în pieptul lui.

După o clipă, când deschise ochii, aceştia îşi schimbaseră culoarea într-un maroniu intens, penetrant, ca al mijlocului unui arbore sequoia – foarte diferit de cel al irişilor de dinainte. Eureka ştia că se afla în faţa celei mai puternice persoane pe care o întâlnise vreodată.

Ea îngenunche din nou lângă Brooks. Pieptul lui nu mai era cald. Dacă ar fi plâns acum, ce s-ar fi întâmplat? Ar fi putut lacrimile ei să inunde din nou Atlantida şi să-i trimită pe toţi înapoi, sub apă? Ce avea să se întâmple cu cei morţi în zadar?

Atlas îşi înclină capul.

— Nu plânge.

În vocea lui puternică şi profundă se distingea un accent ciudat. Eureka îl înţelegea – şi pricepea că nu vorbea limba engleză. Îngenunche şi el lângă Brooks.

— Nu ştiam că era chipeş. Nu-mi dau niciodată seama dacă exteriorul se potriveşte cu interiorul. Ştii la ce mă refer.

— Nu vorbi despre Brooks, spuse ea.

Nici Eureka nu vorbea în engleză. Probabil că intuiţia pentru limba veche se transmitea prin Şirul Lacrimilor. Vorbea fluent limba atlantă, fără să se gândească prea mult la a o traduce, în mintea ei.

— Nu cred că am făcut cunoştinţă în mod corespunzător. Numele meu este…

— Ştiu cine eşti.

— Şi eu ştiu cine eşti, dar introducerile nu sunt chestiuni care ţin doar de politeţe; în ţara mea, în lumea mea, sunt lege. Îi luă mâna şi o ajută să se ridice. Tu trebuie să fii

Eureka, prietena mea. Numai mie îmi este permis să am duşmani.

— Nu vom fi niciodată prieteni. L-ai ucis pe cel mai bun prieten pe care îl aveam.

Aruncându-i o scurtă privire lui Brooks, Atlas nu mai zâmbi.

— Ştii de ce am făcut-o?

— Pentru tine nu a fost decât un recipient, o modalitate de a obţine ceea ce voiai.

— Şi ce vreau eu?

Atlas o fixă cu privirea şi aşteptă.

— Ştiu despre Împlinire.

— Uită Împlinirea. Te vreau pe tine.

— Îmi vrei lacrimile.

— Recunosc, spuse Atlas. La început, ai fost doar o altă fată din Şirul Lacrimilor. Dar apoi am ajuns să te cunosc. Eşti, într-adevăr, foarte fascinantă. Ce inimă ciudată, întunecată şi chinuită ai! Şi ce chip! Contrastele mă atrag. Petrecându-mi tot mai mult timp în acel corp – oftă, dând din cap spre Brooks –, a început să-mi placă să fiu în preajma ta. Apoi, ai dispărut cu…

— Ander, zise Eureka.

— Să nu mai rosteşti *niciodată* acel nume în regatul meu! strigă Atlas.

— Din cauza lui Leander, murmură Eureka. Fratele tău, care a furat…

Atlas o apucă pe fată de gât.

— *Care mi-a furat totul.* Înţelegi? Îşi slăbi strânsoarea. Inspirând, se domoli. Acum, nu mai face parte din vieţile noastre. Nu ne vom mai gândi niciodată la el.

Eureka privi în altă parte. Avea de gând să încerce să nu se mai gândească la Ander. Cu toate că acest lucru era imposibil, urma să-i facă misiunea mai uşoară.

— Cât timp ai fost plecată, spuse Atlas, fantoma frumuseţii tale m-a bântuit.

— Un singur lucru vrei de la mine…

— Vreau să fiu mereu aproape de tine. Şi obţin ceea ce-mi doresc.

— De multă vreme nu ai mai obţinut ce ai vrut.

— Nu a fost nevoie să te aduc aici, zise Atlas. Ţi-am văzut lacrimile umplând lacrimatoriul. Aş fi putut să-l iau şi să te las să putrezeşti în munţii aceia. Gândeşte-te la asta. Făcu o pauză şi privi coroanele copacilor, aflaţi la mii de metri deasupra. Ne înţelegeam atât de bine, îi şopti în urechea care nu o mai deranja. Îţi aduci aminte de sărutul nostru? Eram sigur că ştiai că eu eram în tot acel timp, tot aşa cum îmi imaginez că tu erai conştientă că ştiam despre asta. Niciunul dintre noi nu este prost, aşa că nu ar fi mai bine să nu ne mai prefacem?

Îi întinse o mână fermă, caldă. Eureka se îndepărtă, cu mintea-i zbârnâind. Dacă avea de gând să supravieţuiască, trebuia să continue să se prefacă, să nu înceteze niciodată să o facă. Trebuia să îl păcălească şi nu ştia cum.

— Îţi doreşti să mă fi împuşcat atunci când ai avut ocazia? întrebă Atlas rânjind. Nu te îngrijora, vei mai avea multe ocazii să mă ucizi – şi să-ţi dovedeşti dragostea, cruţându-mă.

— Dă-mi arma şi-ţi voi dovedi acum contrariul, spuse ea. Ştii de ce nu am tras.

— O, da. Atlas făcu un gest spre Brooks. Din cauza acestui cadavru.

Copacii de dincolo de Atlas foşniră când zece fete, purtând cizme înalte până la coapse, cu rochii roşii scurte şi cu platoşe din oricalc, apărură din spatele acestora. În lumina soarelui, coafurile îşi schimbau culorile şi le ascundeau chipurile.

— Bună, fetelor, zise Atlas şi se întoarse spre Eureka. Diavoliţele mele stacojii. Vor avea grijă de tine.

— Patul ei este gata, rosti una dintre fete.

— Luaţi-o.

— Brooks!

Eureka se întinse către cadavru.

— L-ai iubit, spuse Atlas. Pe el l-ai iubit cel mai mult. Dar vei iubi din nou. Mai bine, mai intens – o mângâie pe Eureka pe obraz mai profund. Aşa cum numai o fată poate să iubească.

— Ce facem cu trupul neînsufleţit? întrebă una dintre fete, împingându-i pieptul lui Brooks cu cizma.

Atlas se gândi o clipă.

— Struţii mei au luat micul dejun?

Eureka încercă să ţipe, dar un ham îi căzu peste faţă. Între dinţi, i se strecură o bară de metal. Cineva strânse hamul din spate, în vreme ce vaporii verzi de pelin dulce se învolburară în faţa ei.

Înainte să îşi piardă cunoştinţa, Atlas se apropie de ea.

— Eureka, mă bucur că eşti aici. Acum, poate să înceapă totul.

27

MANTIA FULGERĂTOARE

Eureka se trezi legată de un pat.

De patul *ei.*

Patru stâlpi din lemn de cireş se înălţau deasupra ei, pe patul antic în care dormise, înainte de a plânge. Scaunul-balansoar cumpărat de la un magazin de chilipiruri ce se legăna într-un colţ al camerei era locul preferat în care îşi tăcea temele. Pe braţul acestuia atârna hanoracul verde pe care îl purta la liceul Evangeline. Ochii Eurekăi zvâcniră din cauza ceţii cauzate de pelinul dulce, când înfăţişarea ei neclară îi atrase atenţia în oglinda vechiului dulap cu sertare al bunicii, din partea opusă patului.

Nişte cătuşe late, din metal, îi legau încheieturile de colţurile superioare ale patului, gleznele, de cele inferioare şi talia, de-a lungul mijlocului patului. În clipa în care încercă să se elibereze, ceva ascuţit îi intră în palme şi în vârfurile degetelor de la picioare. Cătuşele erau acoperite cu ţepi. Sângele i se scurse peste cătuşa de la încheietura mâinii drepte şi i se prelinse pe braţ.

— Cum funcţionează?

O voce răguşită o luă prin surprindere.

O adolescentă stătea lângă pat, aplecată deasupra ei, ca o manichiuristă. O coroană de lauri îi împodobea părul de culoarea chihlimbarului. Rochia ei stacojie avea un decolteu adânc, în „V“, care se continua până sub buricul tatuat. Purta colierul Eurekăi, cel cu lacrima de cristal.

— Dă-mi înapoi colierul.

Ciudatele cuvinte atlante îi răneau gâtul uscat. Încercă să o lovească pe fată cu genunchii. Vârfuri de metal îi împunseră însă talia. Sângele îi pătă cămaşa.

Un chicotit se auzi din partea cealaltă. O altă fată în rochie stacojie. Coroana ei de lauri acoperea un păr negru şi mătăsos, tuns bob, iar privirea rece din ochii ei de culoarea acvamarinului era fixată asupra mâinii drepte a Eurekăi.

„Diavoliţe stacojii“, aşa îşi numise Atlas gărzile.

— Unde este Atlas? spuse Eureka.

„Unde este corpul lui Brooks?“ voia să întrebe. Era obişnuită cu ideea că băieţii împărţeau acelaşi corp. Dar îşi privise prietenul murind, supravieţuitorul fiind inamicul. O cuprinse o dorinţă violentă de a-l ucide pe Atlas.

— Fii atentă! îi spuse cea de-a doua fată celei dintâi.

Eureka simţi o înţepătură urmată de o căldură, ca şi cum fata îi injecta lipici fierbinte în degete. O substanţă albastră strălucitoare îi acoperea degetele. Eureka îşi atinse buricul degetului şi simţi cum un şoc o străbătea, ca atunci când îşi băgase degetul în priză, la vârsta de şase ani.

— Nu o face. Fata cu părul negru îi despărţi degetele Eurekăi, acoperindu-i degetul arătător cu mai multă substanţă albastră. Te va durea, dar, înainte de răsăritul soarelui, vom avea tot ce ne-am dorit vreodată. A promis. Aida, nu-i aşa că el ne-a promis?

— Gem, nu avem voie să vorbim cu ea, răspunse Aida.

— Răsărit. Eureka repetă cuvântul atlant silabisindu-l. Încercă să se uite pe fereastră pentru a aproxima cam cât era ceasul, dar o rochie stacojie îi bloca privirea.

— Dacă va afla că ai vorbit cu…

— Nu va afla.

Gem îi aruncă o privire aspră însoţitoarei ei.

— Atunci, nu-i mai vorbi.

Aida se întoarse spre un birou din partea stângă a camerei, care se afla exact în locul în care era poziţionat biroul identic al Eurekăi de acasă.

— Vreau să-l văd pe Atlas.

Legată din toate părţile, fata se răsuci.

Ce urma să se întâmple la răsăritul soarelui? Cum ar fi putut să le distrugă pe aceste fete şi să se elibereze până

atunci? Închise ochii şi se gândi la Hulk Incredibilul, maestrul transformării furiei în forţă fizică. Îşi dori ca dulapul cu sertare şi oglindă să se transforme într-o mie de pumnale de sticlă, care să sfâşie carnea, care să împroaşte sânge pe rochiile stacojii. Dar după aceea? Cum avea să îl găsească pe Atlas?

În Lafayette, scăparea fusese mai întâi fereastra dormitorului ei, apoi, crengile stejarului de dincolo de aceasta. Dar când Gem se întoarse, Eureka văzu pe fereastră că nu o aştepta niciun stejar. Se zărea soarele. Lumina părea istovită; erau ultimele raze ale serii.

Erau foarte sus, la o mie de etaje deasupra solului. Acoperişuri argintii şi aurii sclipeau mai jos, în depărtare, iar dincolo de acestea, inele de apă şi de pământ duceau spre ocean, care se vărsa într-un orizont, la marginea a ceea ce mai rămăsese din lume.

— Spuneţi-mi ce se întâmplă la răsăritul soarelui, zise Eureka.

Gem era lângă Aida, la birou.

— Lasă-mă să mă ocup eu de platoşa din dreptul inimii.

În clipa în care Gem se întinse peste suprafaţa biroului, ceva ciudat se întâmplă cu mâna ei. Se înceţoşă, ca şi când ar fi trecut prin spatele unui geam din sticlă mată. Fenomenul dură numai un moment. Mâna lui Gem îşi reveni din nou, iar ea ţinea o bucată de material mătăsos de un albastru lucitor, întocmai ca acela de pe degetele Eurekăi. Acesteia i se păru că văzu un fulger scânteind în centrul lui.

— Descheie-i cămaşa, spuse Gem.

Aerul rece pătrunse prin pielea Eurekăi atunci când degetele Aidei îi desfăcură nasturii de la cămaşă. Apoi, un fel de nostalgie o cuprinse când pătratul albastru îi fu aşezat peste piept. Cald şi greu, îi amintea fetei cum se simţea atunci când se uita la videoclipuri cu Diana, pe laptopul ei.

Respira superficial, în timp ce Gem netezea platoşa peste pieptul ei. Aida îşi trecu un deget peste tâmpla dreaptă a Eurekăi, peste frunte, spre tâmpla stângă, iar

aceasta înţelese că fetele îi aplicaseră o bandă de substanţă albastră pe cap, cât timp fusese inconştientă.

— Făuritoarea de fantome le dă sfaturi subiecţilor înainte de a încărca mantaua, spuse Gem.

— Nu ai întâlnit-o niciodată pe făuritoarea de fantome, zise Aida. În plus, asta este pentru Atlas. Nu avem timp de pierdut. Vrea lacrimatoriile umplute.

Aida presă colţurile interioare ale ochilor Eurekăi. Două contururi neclare argintii se fixară chiar sub ochii ei. Lacrimatoriile. Trebuia să-şi verse lacrimile în acestea.

— Nu va funcţiona, spuse Eureka.

— Funcţionează întotdeauna, rosti Gem.

Se mută la perete, unde tabloul cu înlăcrimata Sfântă Ecaterina din Siena, pictat de Eureka, atârna într-un colţ împăienjenit. Atinse uşor un comutator pe care fata nu-l vedea.

Durerea o cuprinse pe Eureka. Era înconjurată de un întuneric absolut. Îşi arcui spatele. Simţea gustul sângelui. Durerea se dublă, apoi crescu şi mai mult în intensitate.

În clipa în care durerea fu totală şi familiară, începu să vadă puncte luminoase, meteoriţi care îi inundau pleoapele. Un punct de lumină se apropie. Căldura arzătoare îi umplu porii. Apoi, Eureka se trezi învăluită de lumină.

Lângă uşă, văzu o valiză cu imprimeu floral. Undeva, pâlpâia o lampă. Când simţi mirosul de murături din borcane sparte, îşi umflă nările – acel miros îi amintea întotdeauna de noaptea în care părinţii ei se despărţiseră. O văzu pe Diana în papucii ei de casă gri cu roz, îi văzu părul ud din cauza ploii, hotărârea din ochii uscaţi. Uşa de la intrare se deschise. Tunetul de afară fu atât de real, încât răsună prin oasele Eurekăi. Valiza era în mâna Dianei.

„Mamă! Aşteaptă!“ Eureka simţi o fierbinţeală în spatele ochilor. „Nu mă iubeşti îndeajuns încât să rămâi?“ Nu mai rostise niciodată cu voce tare acea întrebare, care o chinuia tot timpul. Încercă să se retragă. Era doar o amintire. O amintire din lacrimi, care se contura înainte ca

ea să fi ştiut mai bine.

Era atât de real! Plecarea Dianei. Eureka, lăsată în urmă…

„Nu!“

Lumina albă fu îndepărtată. Durerea mistuitoare se răci într-o arsură de gradul al treilea. Eureka se agita ca un cutremur, zăngănind cătuşele de metal care o legau de patul ei. Încă mai vedea imaginea remanentă a Dianei.

O siluetă înaltă stătea în uşa dormitorului care semăna cu acela al Eurekăi. Purta un halat lung argintiu şi o mască de sudură din oricalc, pătată cu unsoare.

— Făuritoarea de fantome, şopti Gem.

Paşii se apropiară de pat. O pereche de mănuşi argintii smulse lacrimatoriile din ochii fetei. Cel puţin nu plânsese. Făuritoarea de fantome le strecură într-un buzunar interior argintiu al halatului.

Fără să spună nimic, îndepărtă platoşa de pe pieptul ei. Scoase materialul albastru de pe degetele şi fruntea Eurekăi. Fata suportă durerea în tăcere şi studie suprafaţa strălucitoare a măştii făuritoarei de fantome. Voia să vadă chipul din spatele oricalcului.

Făuritoarea de fantome împleti îndemânatic fragmentele de material albastru într-o singură fâşie lungă, o bandă lată de un albastru strălucitor. Apoi, şi-o înfăşură de şapte ori în jurul încheieturii mâinii şi, cu mâna liberă, făcu un nod. Un fulger sclipi prin ţesătură. Eureka se întrebă cum arătase pe pielea ei.

— Apropiaţi-vă, fetelor, se auzi o voce usturătoare din spatele măştii.

Gem şi Aida încercaseră să se strecoare, în tăcere, pe uşă. Se întoarseră şi se apropiară încet de făuritoarea de fantome.

— Atlas a ordonat să faceţi asta? întrebă făuritoarea de fantome.

Eureka sesiză cel mai slab sâsâit.

— Da, zise Aida. El…

— Veţi plăti pentru greşeala lui.

— Dar…

Aida începu să tremure când făuritoarea de fantome îşi scoase masca.

Un păr bogat, negru şi lucios se revărsă de sub aceasta, dezvăluind pielea albă, decorată de o constelaţie orbitoare de pistrui. Ochi negri rotunzi priveau din spatele genelor dese.

Făuritoarea de fantome era o adolescentă.

Făuritoarea de fantome era Delphine – chiar străbunica Eurekăi, sursa Şirului Lacrimilor şi a întunericului ei.

Făuritoarea de fantome se înclină puţin înainte şi o sărută pe Aida pe obraz. Când buzele ei se atinseră de pielea acesteia, o scânteie se născu între ele. Un miros de arsură îi înţepă nările Eurekăi, iar ochii fetei se umplură de lacrimi. Aida căzu la pământ şi începu să plângă. Se rostogoli înainte şi înapoi, cuprinsă de o durere bruscă, o gaură neagră deschisă cu un sărut.

Tremuratul Aidei se diminuă treptat. Suspinele se potoliră. Cel din urmă strigăt al ei se stinse la jumătate, lăsând un sentiment de disperare neterminată să plutească în cameră. Se rostogoli cu faţa în jos. Colierul cu lacrima, cel pe care îl furase, scoase un clinchet când atinse podeaua.

Buzele roşii ale lui Delphine se apropiară de celălalt demon. Gem se întoarse spre hol şi fugi. Făuritoarea de fantome se repezi în urma ei şi, într-o clipă, aduse fata înapoi în încăpere. Mâna înmănuşată era strânsă în jurul gâtului lui Gem.

Buzele acesteia tremurau.

— Te rog.

Între ele nu erau decât câţiva centimetri. Delphine îşi ţuguie buzele, apoi se opri.

— Ai mai lucrat pentru mine înainte.

— Da, şopti Gem.

— Mi-ai plăcut?

— Da.

— De aceea te-a ales Atlas să mă trădezi.

Fata nu spuse nimic. Delphine se năpusti la pământ, ridică trupul neînsufleţit al Aidei şi-l împinse cu brutalitate

în braţele lui Gem.

— Arată-i lui Atlas ce se întâmplă când mi se împotriveşte.

Gem se clătină sub greutatea Aidei şi fugi pe hol. Eureka şi făuritoarea de fantome erau singure. Ea se întoarse către pat.

— Bună. Vocea lui Delphine era mai blândă. Acum nu mai vorbea în atlantă, ci în engleză. Evită privirea Eurekăi, uitându-se, în schimb, la picioarele patului, la birou, la scaunul balansoar. Cred că toate acestea îţi distrag atenţia.

Cu un singur gest al mâinii de-a lungul peretelui, Delphine făcu să dispară toată mobila familiară. Acum, camera era gri şi goală. Patul în care zăcea Eureka era unul de campanie.

— Se foloseşte de holograme convingătoare, spuse Delphine, dar Atlas nu apreciază groaza nostalgiei. Niciun înţelept nu priveşte în urmă la ceea ce a fost. Dintr-un urcior, turnă apă într-un pocal care strălucea precum o stea. Îţi este sete?

Eureka îşi dorea cu disperare o gură de apă, dar îşi smuci bărbia într-o parte. Apa se vărsă peste piept.

Delphine lăsă jos pocalul.

— Ştii cine sunt?

Eureka se uită în ochii negri ai lui Delphine şi, preţ de o clipă, îşi văzu mama. Pentru un moment, îşi dori să fie ţinută în braţe.

— Eşti o ticăloasă, spuse ea.

Delphine zâmbi.

— Desigur că sunt, şi aşa eşti şi tu. Acum, suntem o echipă. Îmi pare rău pentru mantia fulgerătoare. Când am conceput-o – mângâie banda albastră de la încheietura mâinii –, nu m-am gândit niciodată că ar putea fi folosită asupra ta.

— Ce este?

Eureka simţi că avea să mai aibă de-a face cu mantia fulgerătoare. Cu cât înţelegea mai mult, cu atât mai mult putea să reziste.

— E ţesută din agonia mea, atât de pură şi de profundă, încât se conectează cu toată agonia pe care o simte persoana de care se atinge. Mi-ai simţit durerea căutând-o pe a ta, în lumina astrală. Dacă nu aş fi intervenit, ai fi simţit fiecare fărâmă de durere pe care ai trăit-o vreodată şi pe care ai fi trăit-o în viitor. Se poate spune că a fost intuiţia unei mame faptul că am ajuns aici la timp. Cu mâna înmănuşată, Delphine îi atinse obrazul Eurekăi. Durerea este putere. De-a lungul timpului, am absorbit-o din mii de suflete chinuite.

— Şi cum rămâne cu Aida?

— E un alt suflet scutit de suferinţă, o altă lovitură adăugată arsenalului durerii mele, spuse Delphine. A fost şi un mesaj pentru Atlas. Pe parcursul zilei, ne trimitem bileţele.

— Du-mă la el, zise Eureka.

— „Du-mă“ este expresia folosită de o fiinţă prea docilă, spuse Delphine, în încercarea de a-şi ascunde gelozia. Chiar îţi doreşti asta? Pentru că pot să îţi ofer orice, Eureka.

— De ce m-ai ajuta?

— Pentru că – Delphine părea uluită – suntem rude. Îşi scoase mănuşile şi, cu degete lungi şi reci, o apucă pe Eureka de mână. Pentru că te iu…

— Ceea ce-mi doresc este imposibil.

Delphine se aşeză pe marginea patului şi trecu peste intervenţia Eurekăi. Afişă un zâmbet minunat.

— Nu există aşa ceva.

Eureka ar fi putut să-i ceară să-i recupereze, în siguranţă, pe gemeni, pe Cat şi pe Ander – dar, dacă asta şi-ar fi dorit cu adevărat, nu i-ar fi abandonat niciodată. Nu mai era protectoarea lor. Poate că Delphine avea dreptate când spunea că nu trebuia să priveşti în urmă, la ceea ce erai cândva.

— Nu trebuie decât să-mi ceri, spuse Delphine.

Eureka avea să-i facă jocul.

— Îl vreau pe cel mai bun prieten al meu.

„Pe el l-ai iubit cel mai mult“, spusese Atlas. Avusese

dreptate?

— Atunci, îl vei avea, rosti Delphine.

— A murit.

Delphine îşi apropie buzele de ale Eurekăi, aşa cum făcuse cu Aida. Dar între ele nu fulgeră nicio scânteie, ci se simţi doar căldura buzelor roşii pe obrazul drept al fetei, apoi pe cel stâng. Diana o săruta aşa.

În clipa în care cătuşele ghimpate îi eliberară încheieturile mâinilor, mijlocul şi gleznele, auzi o serie de pocnituri metalice. Delphine îşi strecură un braţ pe sub gâtul ei şi o ridică din pat.

— Doar făuritoarea de fantome hotărăşte cine este mort.

28

FĂURITOAREA DE FANTOME

Delphine o conduse pe Eureka printr-un tunel din recife de corali din bijuterii colorate. Ieşind dintr-o dună de nisip, ajunseră pe o plajă pustie şi, îndreptându-se cu paşi mari către mare, lăsară şiruri de urme egale. Soarele era roz şi aproape de pământ.

„Până la răsăritul soarelui”, spusese Gem. Atât timp avea Eureka la dispoziţie pentru a-l învinge pe Atlas.

Mai departe în josul ţărmului, roci de un mov-închis se înălţau în munţi zimţaţi.

— Nu aici te-ai născut? o întrebă Eureka pe Delphine. Ai fost crescută în munţi, de vrăjitoarele bârfitoare.

Până acum, Esme şi celelalte trebuiau să se fi întors. Eureka şi-o imagină pe Peggy aterizând pe unul dintre piscuri şi douăsprezece vrăjitoare încântate alunecând de pe aripile ei. Avea să le mulţumească întoarcerea acasă, după toţi aceşti ani şi după tot ce văzuseră?

Delphine privi fix orizontul albastru.

— Cine spune asta?

— Selene. *Cartea iubirii.*

Eureka îşi căută rucsacul şi îşi dădu seama că nu îl mai avea, desigur; i-l furaseră diavoliţele, împreună cu lacrima ei de cristal. Îi lipseau toate lucrurile care îi dădeau putere.

Era mai bine aşa. Furia o îmbărbăta, aşa cum durerea altor oameni o îmbărbăta pe Delphine.

— Uită acel basm întunecat, spuse Delphine. Viitorul nostru străluceşte prea puternic.

În faţă, un val imens escalada apa. Se ridica precum braţul unui uriaş care înota spre mal. Eureka îşi adună

toate puterile pentru a face faţă impactului, dar acolo unde fiara măreaţă mai avea puţin şi se spărgea – unde buza spumoasă a valului se afla la o distanţă de câţiva centimetri de mal –, sfida gravitaţia, fluxul şi refluxul, iar luna încă se vedea pe cer. Atârna, la margine, ca şi când ar fi fost surprins într-o fotografie.

— Ce este acela? întrebă Eureka.

— Este atelierul meu de valuri.

— Acolo creezi valuri?

Eureka ajunsese să asocieze valurile distructive cu Originarii, dar poate că Delphine se aflase în spatele valului care o omorâse pe Diana.

Făuritoarea de fantome privi în altă direcţie.

— Din când în când. Din punct de vedere arhitectural. Făcu un gest spre valul suspendat ca şi când ar fi fost o clădire proiectată de ea. Mă specializez în morţi şi în cei care sunt pe moarte. De aceea mi se spune făuritoarea de fantome. Gama mea este variată, ca toate lucrurile care tânjesc să moară.

O conduse pe Eureka de-a lungul ţărmului, până când ajunseră în faţa pântecelui valului suspendat. Interiorul acestuia părea întunecat şi cavernos, ca o cameră cu o podea din nisip şi pereţi din apă, care se ondulau. O lumină naturală slabă şi ovală strălucea prin capătul opus.

— Am aşteptat o eternitate să te aduc aici, spuse Delphine.

Eureka se întrebă ce însemna asta, ce minciună reprezenta pentru Delphine. Se gândi la cum aceasta absorbea durerea din toţi cei pe care îi torturase vreodată. Ştia că aceasta avea propriul timp. După moartea Dianei, minutele se transformaseră în milenii.

— Intră, spuse Delphine. Să vezi unde îmi desfăşor cele mai importante activităţi.

Eureka studie valul, în căutarea capcanei.

— Nu-ţi face griji, spuse Delphine. Acest val pare că-i pe moarte, ca şi când mai are un pic până să se piardă în marea care l-a născut. Dar eu pot să-l ţin ridicat pentru totdeauna. Vei vedea de îndată ce vei intra.

Mişcarea valului fusese cumva oprită, dar când Eureka atinse peretele de apă, îşi răni degetele de şuvoiul neaşteptat care se înspuma în interior. Se apropie de Delphine şi pătrunse în valul suspendat. Oceanul se înfăşură în jurul lor asemenea unei cochilii în jurul unei perle negre.

De undeva se auzea muzică. Eureka se înfioră recunoscând-o – Polaris, pasărea lui madam Blavatsky, cântase aceeaşi melodie în faţa ferestrei ei din Lafayette.

Nisipul ud se lumină sub picioarele fetei, în timp ce înaintă în spaţiul alungit pe care valul îl sculptase. Până să ajungă în mijlocul atelierului de valuri, solul străluci cu o lumină puternică şi aurie.

Nu erau singure. Patru adolescenţi stăteau cu spatele la Eureka. Erau dezbrăcaţi, iar impulsul de a se holba la ei era puternic. Fiecare dintre ei purta pe spate cicatricele cauzate de torturi. Luciul uşor argintiu al pielii lor îi era familiar. Aceştia erau roboţi-fantomă, precum Ovid, recipiente pentru împlinirea lui Atlas.

Două dintre aceste maşinării foloseau lopeţi ca să arunce o substanţă gri şi sfărâmicioasă dintr-un mic morman de zgură într-un puţ strălucitor aflat în capătul îndepărtat al vasului suspendat. Ceilalţi doi roboţi discutau. Nu vorbeau în engleză sau atlantă. Nici între ei nu păreau să vorbească aceeaşi limbă. Un robot îşi susţinu o idee într-o limbă care Eurekăi i se păru că era olandeză, apoi vorbi în spaniolă pentru a se contrazice, apoi concluzionă în ceea ce părea a fi cantoneză. Ceilalţi îi răspundeau în limbi pe care ea le presupuse a fi arabă, rusă, portugheză şi încă o duzină de limbi necunoscute. Vorbeau pe tonurile pe care Eureka era obişnuită să le audă chiar înainte de o ceartă la Wade’s Hole. Îi aruncă o privire lui Delphine, care zâmbea uşor.

Îşi aminti de fantoma tatei luptându-se cu aceea a Seymei şi, mai târziu, de cele ale Originarilor din Ovid. Fusese un haos: identităţi multiple care se luptau să revendice un singur corp robotic. Solon spusese că aceste maşinării erau construite ca să găzduiască sufletele multor

milioane de morţi. Eureka se întrebă câte fantome erau deja în fiecare dintre aceşti băieţi argintii.

Unul dintre roboţii care discutau ţinea ceva ce semăna cu o peliculă de apă. Era o hartă – sau oglindirea uneia. Aceasta plutea între mâinile lui ca hârtia şi părea să fie alcătuită doar din diferite nuanţe de albastru.

El arătă spre centru şi spuse cu un accent londonez:

— Eurasia până la răsărit, nu-i aşa?

Ochii Eurekăi se acomodară ca să înţeleagă harta. Nu recunoscu litoralul, dar forma turcoaz a munţilor Turciei, pe care ea şi Ander se căţăraseră pentru a ajunge la Norul Mohorât, apăru în centru. Pentru o clipă, îşi permise să se gândească la cei dragi. Dacă Eurasia încă mai intra în discuţie, ar fi putut ei să supravieţuiască Înălţării?

— Ander, şopti ea.

Unul dintre roboţi se mişcă repede în apropiere. Faţa lui subţire din oricalc afişa expresia serioasă a unei femei de vârstă mijlocie – dar doar pentru o clipă. Rapid, chipul se transformă, având acum trăsăturile slabe, furioase ale unui tânăr bărbat care era pe cale să-şi piardă cumpătul. Îşi strânse pumnul.

Şi Eureka făcu la fel.

Delphine se strecură între ei şi îi atinse umerii fetei cu mâinile-i reci.

— Lucretius, spuse ea în limba atlantă, ea este fiica mea.

Trăsăturile băiatului se schimbară din nou, în cele ale unui unchi. Fire de păr argintiu îi ieşeau din bărbie.

— Bună, Eureka.

— Nu sunt fiica ei.

— Nu fi prostuţă. Masajul puternic al lui Delphine se simţea ca gheaţa pe ceafa Eurekăi. Le-am spus tuturor despre tine.

— Ce fac?

Eureka gesticulă spre alţi doi roboţi, care nu îşi ridicaseră privirea din puţul strălucitor.

— Abia aştept să-ţi arăt, spuse Delphine şi o trase pe fată mai aproape.

— Aşteaptă.

Dincolo de puţul strălucitor, aproape de locul în care buza valului suspendat plutea deasupra ţărmului, alţi cinci roboţi dormeau pe şezlonguri, sub o umbrelă lată.

— Roboţii aceia încă se împlinesc, spuse Delphine. Curând vor fi vii, cu experienţele a sute de milioane de suflete.

Eureka alunecă din strânsoarea lui Delphine şi urcă pe o pantă de nisip, spre roboţii care dormeau. Sunetele oceanului se năpustiră asupra ei, dar pereţii apoşi ai atelierului de valuri rămaseră nemişcaţi.

Mănunchiuri de lumină se adunară în jurul pielii roboţilor. Ea ştia că această aură era compusă din fantome, că toată energia care intra în maşinării era a unei persoane pe care o omorâse.

— Ce se întâmplă când sunt împliniţi?

— Atunci urmează bătăile, spuse Delphine.

Eureka privi spre cicatricele de pe spatele roboţilor treji, care erau absorbiţi de hărţile lor.

— Nu se trezesc obedienţi din Împlinire, spuse Delphine. Nu cu toate acele fantome încăpăţânate, care concurează înăuntru. Întinse mâna după un bici argintiu, aflat pe o masă argintie, lângă roboţii care dormeau. În vârful acestuia se zvârcolea o meduză albastră. Ea îi înmână biciul Eurekăi. Era uşor ca o fantomă. În mâna mea, acest bici produce o durere transformaţională puternică. Îmi instruiesc roboţii să permită doar calităţilor eficiente şi celor utile ale fantomelor lor să iasă la suprafaţă. Acest lucru le oferea băieţilor mei posibilitatea să execute o mulţime de sarcini – fără pericolul de a se răzvrăti. Delphine se opri şi întoarse chipul Eurekăi spre al ei. Munca asta e în sângele şi în lacrimile tale. Înţelegi?

Fata era scârbită şi cinic de intrigată.

— Ce fel de sarcini?

— De orice fel. Toate. Să usuce lumea pe care ai înecat-o, să pietruiască drumurile, să planteze, să ucidă animale rătăcite, să vindece boli, să clădească un imperiu uimitor, care să se întindă pe tot globul. Delphine arătă spre aurele strălucitoare ale roboţilor. Uite cum curg posibilităţile.

Mici imagini apărură în jurul maşinăriilor: o mână care scria o literă, o cizmă care împingea o lopată în pământ, un monitor de calculator plin cu un cod complicat, picioarele unui alergător care traversa o pajişte aurie. Când Eureka recunoştea fiecare imagine, aceasta dispărea în robot, care confirma achiziţia cu o flexare a muşchiului sau cu o tresărire facială, ca şi când ar fi avut un coşmar.

Un robot a deschis ochii. Delphine puse două degete în adâncitura de forma infinitului de pe gâtul lui şi le răsuci în sensul acelor de ceasornic, aşa cum demonstrase Solon în Norul Mohorât.

— Întoarce-te la somn, animal de companie. Visează…

Eureka ar fi trebuit să se simtă îngrozită, dar era tentantă ideea de a cruţa cunoaşterea esenţială a unui suflet, a memoriei sau experienţei – şi eliminarea restului. Îşi dori să-şi fi putut face singură asta după moartea Dianei.

Nu era ca şi când Eureka ar fi recunoscut morţii care intrau în roboţi. În aurele acestora, nu vedea mâinile fratelui ei făcând un truc magic sau pe prietena ei Cat rezolvând o ecuaţie matematică.

— După bătaie, îi explică Delphine zâmbind, îi predau roboţii-fantomă lui Atlas. Răspândirea lor în lumea înecată a fost multă vreme viziunea lui. El va avea grijă de muncile murdare în locul nostru. Noi nu trebuie decât să aşteptăm.

— Ce să aşteptăm?

— Oportunitatea de a întoarce totul împotriva lui.

Delphine o conduse pe Eureka spre o oglindă înaltă, din centrul atelierului de valuri. Era făcută din apă ce se ondula uşor. Eureka nu voia să privească, dar tentaţia era prea puternică. Frigul îi cuprinse stomacul când reflexia uluitoare a lui Delphine apăru în locul în care ar fi trebuit să fie Eureka. Când privi spaţiul din faţa lui Delphine, chipul Eurekăi zâmbi misterios.

— Lumea va fi a noastră, Eureka.

Vocea ei sună exact ca a Dianei. Fata închise ochii, aplecându-se mai aproape de înaintaşa ei întunecată şi seducătoare.

— Ai de gând să scapi de Atlas? întrebă ea încet.

— Să-l detronez, să-l omor, să-l distrug… încă nu am hotărât care variantă îmi convine mai bine. Dar practica înainte de toate. Poate că ştii că unul dintre roboţii mei a fost furat şi nu a mai fost recuperat. În seara asta, fac un înlocuitor pentru Ovid. Vrei să mă ajuţi?

Eureka ştia din *Cartea iubirii* că Selene şi Leander evadaseră din Atlantida cu Ovid şi fetiţa ascunşi pe barca lor. Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

— Dacă robotul poate fi înlocuit, întrebă ea, de ce nu s-a făcut asta mai de mult?

Pentru prima dată, Delphine o privi cu răceală. Eurekăi i se tăie respiraţia.

— Nu poate *fi* pur şi simplu înlocuit, ca un iubit, spuse Delphine. Am nevoie de cel mai întunecat material pentru a-mi construi roboţii. Dar în cartea ta nu scria asta, nu-i aşa? Nu scrie nici despre soarta noastră, de după potop. Selene a ratat toate astea. Nu ştii cum a fost Suferinţa, cum am stagnat sub ocean mii de ani. Doar minţile noastre puteau să se mişte. Încearcă să înţelegi nebunia care clocoteşte în cel care trebuie să îndure o asemenea neputinţă. Fiecare atlant a suferit, din cauză că el a îndrăznit să-mi frângă inima.

— Leander.

— „Să nu-i mai rosteşti niciodată numele.“ Delphine repetă regula lui Atlas. Acum, Eureka se întrebă dacă nu cumva era regula făuritoarei de fantome. Ea reprezenta sursa întregii întunecimi atlante?

Delphine îşi netezi părul. Respiră profund.

— Nu mai avem mult timp la dispoziţie. Înlocuitorul trebuie să fie gata la timp ca să prindă ultimele fantome.

— Câte suflete sunt încă vii? întrebă Eureka.

— Şaptezeci şi trei de milioane, douăsprezece mii opt sute şase, strigă robotul Lucretius.

— Trebuie să termin înainte de răsăritul soarelui. Delphine gesticulă spre capătul opus al valului, unde nicio nuanţă de asfinţit nu se zărea pe cer. Când lumina dimineţii va fi centrată aici, fantomele noastre fără casă îşi

vor găsi adăpost.

Ea se aşează la o roată de olar, care se învârtea deja. În spatele ei, aproape de partea arcuită din spate a valului, un război de ţesut înalt şi auriu afişa un pătrat pe jumătate ţesut dintr-un material strălucitor, de culoare albastră. Fulgerul străluci peste suprafaţa acestuia – mai multă suferinţă pentru Delphine.

— Ghilgameş, strigă Delphine. Mai mult oricalc.

Unul dintre roboţii care manevrau lopeţile se întinse în puţ şi scoase un morman mare, roşu şi strălucitor. Până să i-l ducă lui Delphine, acesta se răci în aerul ceţos, preschimbându-se în argintiul oricalcului. Îl aşeză uşor pe roata în mişcare a lui Delphine.

Piciorul ei gol apăsă pedala, rotind placa mai repede. Ritmul melodiei care se auzise prin atelierul de valuri se intensifică. Era melancolic şi frumos, în note joase.

— Roata asta dă naştere unor sunete care împiedică prăbuşirea atelierului de valuri, spuse Delphine. Trebuie învârtită frecvent, cu precizia unui ceas.

Când mâinile îi alunecară prin grămada aprinsă de oricalc, acesta sfârâi şi se înmuie, căpătând consistenţa lutului. O gambă musculoasă începu să prindă formă.

— Sculptezi robotul, spuse Eureka.

Delphine dădu din cap.

— Cunoşti natura oricalcului?

Eureka ştia că lacrimatoriul, ancora, cutia cu pelin dulce, suliţa şi teaca luate de Ander de la Originari, dar şi Ovid fuseseră singurele piese din oricalc din Lumea Trezită.

— Ştiu că este preţios.

— Dar nu ştii de ce? întrebă Delphine.

— Lucrurile sunt preţioase atunci când sunt greu de obţinut, spuse Eureka.

Vorbele ei o făcură pe Delphine să zâmbească.

— Cu mult timp în urmă, am început un experiment: am măcinat carnea şi oasele cuceririlor mele în pudră fină. Am adăugat căldură şi enzima gelatinoasă din Cnidaria – tu îi spui meduză –, când este încă în stadiul de meduză. Cam

ca privirea prietenei mele cu păr din şerpi, enzima meduzei transformă pudra obişnuită a unui cadavru în cel mai durabil şi minunat element din lume. Ea mângâie piciorul din oricalc de pe roată. Şi transform acest lucru în orice vreau. Aşa am exploatat oricalcul, înainte de scufundarea Atlantidei. Cuceririle pragmatice ale lui Atlas ne furnizau corpurile. Acum, lacrimile tale mi-au oferit un material nesfârşit cu care să lucrez. Până la răsărit, nu voi mai avea nimic de făcut decât să transform în fantome tot ce este viu.

— Ce se întâmplă la răsărit? întrebă cu detaşare Eureka, deşi voia să ţipe.

— Supravieţuitorii pregătesc vapoare. O comunitate din Turcia a anticipat de mult potopul. Poate că ai auzit despre ei? Cei vii călătoresc acolo din toată lumea, ca să se îmbarce pe vapoarele lor. Putem să îi vedem pe harta de apă. Acest lucru este convenabil, deoarece adună toate sufletele vii într-un singur loc. Trebuie să punem în scenă apocalipsa finală, înainte de a se risipi din nou peste mări.

Eureka îi întâlni privirea lui Delphine. Ochii îi erau atât de întunecaţi, încât îşi vedea chipul reflectat în ei.

— De aceea Atlas vrea mai multe lacrimi.

— Da. Delphine gesticulă peste umărul ei, luminând spaţiul aflat în spate, unde se ivi ceva ce semăna cu încrucişarea dintre o catapultă medievală şi un lansator de rachete futurist. Restul tunurilor mele sunt în arsenalul lui Atlas, dar păstrez aici un model mai vechi. Se ridică de la roată, săltă trapa tunului şi scoase un glob de cristal de mărimea unei palme. Un singur proiectil din cristal, armat cu una dintre lacrimile tale, va produce de treizeci şi şase de ori mai multe stricăciuni decât toate bombele nucleare din lume.

— Dar nu am de gând să plâng, spuse Eureka.

— Bineînţeles că o vei face. Delphine puse la loc cu grijă globul de cristal în tun. Te tulbură greşeala lui Atlas cu mantia fulgerătoare. Dar nimeni nu te va mai răni – niciodată. Îi mângâie părul Eurekăi. Toţi trebuie să facem sacrificii. Lacrimile pe care le vei vărsa sunt contribuţia ta,

deşi ai putea să alegi ce să le facă să curgă.

— Nu.

— Cu siguranţă ai pentru ce să plângi – Delphine îşi înclină capul –, pentru că ţi-ai pierdut, recent, cea mai mare iubire? Nu uita că ştiu ce simţi. Şi eu am avut inima frântă.

Inima frântă a lui Delphine scufundase Atlantida sau aroganţa, jena şi durerea pierderii copilului ei? Chiar erau poveştile lor cu Şirul Lacrimilor la fel de identice pe cât voia Delphine să creadă Eureka? Avusese aceasta o prietenă precum Cat, un tată şi fraţi care o iubeau la fel de necondiţionat precum Eureka? Fata nu credea asta.

Iar Ander? Nu-i semăna deloc lui Leander. El era un băiat care nu meritase niciuna dintre durerile nimicitoare pe care le suferise în viaţă. O iubea pe Eureka din inimă, nu datorită destinului. Gândul la el o făcu pe aceasta să se gândească la trecut, să se întoarcă în momentul în care îl văzuse pentru prima dată, pe drumul prăfuit de la periferia oraşului New Iberia. El îi arătase că dragostea era posibilă, chiar şi după o pierdere cumplită.

— Ştii unde este, spuse Eureka. Dacă Ander, gemenii şi Cat ar putea fi cruţaţi…

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ce s-ar fi putut întâmpla, spuse Delphine, ci doar pentru ce te-a distrus. Iubirea ne mutilează. Suferinţa ne pune pe picioare.

— Atunci, de ce eşti cu Atlas? întrebă Eureka înainte să se poată opri.

— Cu Atlas? întrebă Delphine. Ce vrei să spui?

— Felul în care vorbeşti despre el, cum vă trimiteţi unul altuia bileţele. Eureka făcu o pauză. Lacrimile tale au aceeaşi putere ca ale mele. Ar putea să-ţi umple tunurile, dar nu te-ar face să suferi ca să le verşi. Pentru că te iubeşte. Nu-i aşa?

Delphine se aplecă râzând. Era un sunet rece, un vânt de iarnă.

— Atlas nu poate să iubească. Inima lui nu este făcută pentru asta.

— Atunci, de ce…

— Problema ta este că te simţi ruşinată, spuse Delphine. Eu sunt mai îndrăgostită de puterea mea decât aş putea fi vreodată de vreun bărbat. Şi tu trebuie să îţi accepţi întunecimea.

Eureka se trezi dând din cap aprobator. Ea şi Delphine îşi imaginau destine diferite pentru fată, dar poate, cel puţin pentru moment, căile lor se intersectau.

Delphine îi şterse ceaţa mării de pe chip.

— Ştii că am treizeci şi şase de fiice din Şirul Lacrimilor? Le iubesc pe toate – pe cele crude, pe cele timide, pe cele teatrale, pe cele modeste –, dar tu eşti preferata mea. Cea întunecată. Ştiam că tu ne vei reuni.

Adoraţia nesfârşită din vocea lui Delphine îi aminti fetei de felul în care îi vorbea Diana. Câteodată, o făcuse pe Eureka să se ferească de dragostea mamei ei. Era genul de dragoste pe care ea nu credea că avea să o înţeleagă vreodată. Poate că Delphine nu minţise când spusese că i-ar fi făcut orice favoare Eurekăi.

— Ce ai spus mai devreme, despre a decide cine este cu adevărat mort…

Delphine dădu din cap.

— Soarta prietenului tău Brooks. Atlas mi-a spus despre el.

— L-ai putea aduce înapoi?

— Te-ar face fericită?

— Atunci, i-ai putea aduce înapoi pe toţi aceşti oameni. Eureka arătă spre fantomele care umpleau maşinăriile. Ai putea să nu mai transformi cadavrele în arme şi să le aduci înapoi la viaţă.

Delphine se încruntă.

— Presupun că da.

— Cum? întrebă Eureka.

— Dacă mă întrebi despre limitele puterilor mele, încă nu le-am descoperit. Delphine îşi împreună mâinile sub bărbie. Dar cred că mă întrebi ce *voi* face. Aceste fantome au un scop nobil. Îţi promit că nu le vei simţi lipsa când vor dispărea. Dar – ea zâmbi – armata noastră poate să se lipsească de una. Chiar de una puternică. Presupunând că

nu a fost pulverizată. Îl vei avea pe Brooks al tău cu o condiţie.

— Spune-o.

— Nu trebuie să mă părăseşti niciodată. Delphine o îmbrăţişă strâns pe Eureka. Am aşteptat prea mult ca să te îmbrăţişez. Spune-mi că nu mă vei părăsi niciodată. Apoi, ea şopti: Spune-mi mamă.

— Poftim?

— Îţi pot da ce vrei.

Eureka se uită la valul suspendat, în care văzu valul care o omorâse pe Diana, acel val care îl răpise pe Brooks. Brusc, simţi un impuls: nu înţelegea de ce, dar ştia că, dacă l-ar fi adus înapoi pe acesta, cumva ar fi putut repara lucrurile.

Căută prin inima ei dezgustată, în spaţiul întunecat unde nu existaseră niciodată o Diana şi niciun motiv să simtă ceva în legătură cu folosirea acestui cuvânt:

— Mamă.

— Da! Continuă!

Eureka înghiţi.

— Nu te voi părăsi niciodată.

— M-ai făcut atât de… fericită. Umerii lui Delphine tremurară când se retrase. O singură lacrimă străluci în colţul ochiului ei stâng. Nu trebuie să spui nimănui niciodată ce se va întâmpla, ce voi face pentru tine, Eureka. Trebuie să rămână secretul nostru special.

Fata dădu din cap.

Delphine făcu un pas înapoi şi clipi. Lacrima îi curse din ochi şi căzu.

Când atinse nisipul, Eureka o simţi în adâncul ei. Văzu pământul deschizându-se în timp ce o singură narcisă albă răsări din nisip. Crescu rapid, ridicându-se câţiva zeci de centimetri, ramificându-se în mai multe flori, până când planta fu mai înaltă decât Eureka.

Apoi, încet, floarea se transformă într-o siluetă. Într-un… băiat.

Brooks clipi, uimit că se află în faţa Eurekăi. Avea părul lung şi zburlit. Avea pantaloni scurţi, un hanorac verde

Tulane şi vechea şapcă de baseball a tatălui său – aceleaşi haine pe care le purtase în ultima zi, când navigaseră împreună spre Cypremort Point. Lui i se făcu pielea de găină, iar Eureka ştiu că era real. Băiatul îşi privi mâinile şi se uită la valul suspendat, apoi în ochii fetei. Îşi atinse faţa.

— Nu ştiam că morţii pot să viseze. Se uită la Delphine, care se apropie de el. Maya?

— Poţi să-mi spui făuritoarea de fantome.

Delphine se înclină uşor.

Brooks suspină, iar Eureka se întrebă cum o simţise pe Delphine din lumea cealaltă. În ochii lui se zărea o întunecime care o făcu să se simtă mai puţin singură.

— Eu hotărăsc cine este mort şi cine nu, spuse Delphine. Iar tu nu eşti.

Eureka îl îmbrăţişă pe băiat. Mirosea şi vorbea precum vechiul ei prieten; o ţinea cum doar acesta o făcea. Chiar dacă mai fusese păcălită, ştia că asta era ceva real.

— Eureka, şopti el cu o voce care o înfioră profund. Este greşeala mea. Nu am putut să mă caţăr, aşa că el a profitat şi a preluat conducerea. Acum, nu mai am scăpare.

— Nu-ţi face griji, îi şopti ea, confuză pentru că nu ştia despre ce era vorba. Acum că eşti aici, pot să o fac eu. Trebuie să o fac.

Ea îl simţi scuturând din cap pe umărul ei.

— Orice s-ar întâmpla – el se retrase ca să o privească în ochi –, te iubesc. Ar fi trebuit să o spun de mult. Ar fi trebuit să fie singurul lucru pe care să-l fi spus vreodată.

— Şi eu te…

— Poţi să te joci cu el după ce răsare soarele. Delphine puse o mână între ei. Te voi lăsa chiar să foloseşti biciul. Până atunci, avem de lucru.

Ochii Eurekăi îl implorară pe Brooks să-i dea mai multe informaţii despre ce ştia şi pe unde fusese, dar în jurul lui izvorî o cascadă ca o capcană, ce plutea în aer. Nu-l mai văzu.

— Eureka!

Delphine se întoarse la roata olarului şi se prefăcu a nu

fi auzit ţipătul băiatului.

Eureka îşi lipi mâinile pe cascadă, care o udă leoarcă. Prin apă, îi simţi umerii lui Brooks, apoi faţa. Se întrebă de ce nu-i simţea braţele întinse spre ea.

— Rămâi cu mine.

— Nu pleacă nicăieri, spuse Delphine. Poţi să ai încredere în mine. Acum, trebuie să-mi demonstrezi că pot să am şi eu încredere în tine.

— Delphine?

Un creştet roşcat se ivi la intrarea în atelierul de valuri. Atlas nu părea prea fericit.

29

CEL IUBIT

— Când a sosit Eureka, am presupus că vei lucra, spuse Atlas când intră în atelierul de valuri.

Lumina aurie pe care o aprinseseră paşii fetei deveni roşiatică când el se apropie.

Delphine nu îşi ridică privirea de la roata ei. Pedala încet, prelungind fiecare notă a muzicii ciudate.

— Ai spus că nu vrei să fii deranjată. Atlas îi dădu lui Delphine într-o parte părul negru şi puse o mână pe umărul ei.

Când aceasta îşi ridică privirea spre Eureka, vedea, de fapt, prin ea.

— Ai spus că nu o vei răni.

— Arată-mi o zgârietură pe corpul ei. Atlas se apropie de Eureka şi se învârti în jurul ei, părând să nu observe tăieturile de pe încheietura mâinii ei, tricoul însângerat în locul în care manşeta lui cu ţepi îi atinsese talia. Eureka îi simţi respiraţia fierbinte pe gât. Îi analiză rapid şi atent pielea. E într-o stare perfectă.

Eureka se imagină învârtindu-l, răsucindu-i gâtul până când arterele ar fi pocnit, iar focul din ochii lui s-ar fi stins. Văzu crima în detalii vii, de la gâlgâitul dificil din gât până la jalnicul zgomot surd al cadavrului său căzând în nisip. Dar anihilarea lui Atlas era nimic faţă de lucrurile după care tânjea ea. Trebuia să fure profiturile pe care le obţinuse din lacrimile ei. Trebuia să oprească Împlinirea, dar încă nu ştia cum.

— Mi-ai folosit fulgerul pe ea, spuse Delphine. Există răni mult mai adânci decât zgârieturile. Se concentră din nou asupra rotulei din oricalc pe care o formau degetele ei

lungi. Trebuie să ajungă la lacrimi în felul ei.

— A refuzat, spuse Atlas.

Tensiunea care plutea printre cuvintele lor îi aminti Eurekăi de certurile de început ale părinţilor ei. Amintirea plecării Dianei reveni – cămaşa de noapte care îi gâdila gleznele… furtuna de afară şi dinăuntru… palma rămasă pentru totdeauna pe obrazul ei, care o bântuia.

— Refuz în continuare, spuse Eureka.

Delphine îl prinse de mână pe Atlas, oprindu-l înainte să se arunce asupra fetei. Ea îi mângâie părul aspru şi roşcat de pe antebraţ.

— Dă-i timp.

— Timp. O nuanţă de sarcasm se auzi în vocea lui Atlas când privi prin val, spre ochiul întunecat de cer. Singurul lux care ne lipseşte.

— Simt cum se adună în ea, spuse Delphine. Vor veni înainte de răsărit.

Atlas îşi înclină capul.

— Sunt mustrat. De acum înainte, nu va păţi nimic atunci când va fi cu mine.

— De acum înainte, ea este cu mine, îl corectă Delphine.

— Tu trebuie să lucrezi, spuse Atlas. Lasă-mă să am grijă de ea în seara asta. Am o surpriză pentru ea.

Din interiorul cascadei-închisoare, Brooks strigă vehement.

— Cine este astăzi în cuşcă? întrebă Atlas dând din cap.

Privirea lui Delphine o cercetă pe a Eurekăi înainte de a spune:

— Un băiat cu care vreau să mă joc mai târziu.

— Întotdeauna ţi-a plăcut să-i faci să fiarbă mai întâi, zise Atlas.

Eureka nu-şi dădu seama dacă era gelos sau amuzat.

— Te voi distruge! strigă Brooks, sunetul cascadei acoperindu-i vocea.

— O, va fi amuzant!

Atlas chicoti. Eureka îşi încordă maxilarul. Râsul lui o făcu să îşi dorească să-l omoare. Îşi cântări opţiunile. Să-şi apere prietenul acum şi să piardă – sau să aştepte?

Atlas se apropie de Brooks, examinând perimetrul cascadei. Apoi, pumnul lui plonjă în ea. Bariera se curbă elastic în jurul pumnului său, probabil permiţându-i să-l lovească pe Brooks în stomac, cu toate că Eureka nu-şi vedea prietenul prin cascadă. Când acesta ţipă, fata îi simţi durerea în propriul stomac, precum un geamăn.

Apoi, se auzi o sfărâmare surdă, ca lovitura unui ciocan într-un bloc de gheaţă. Ea ştia că Brooks încercase să se apere, dar că pumnul lui nu reuşise să străpungă apa. Cuşca nu funcţiona în acel sens.

— Era necesar? întrebă plictisită Delphine.

Eureka voi să cuprindă cascada cu braţele, ca să-l protejeze pe Brooks. Dar nu putea să aibă nicio reacţie; altfel, Atlas ar fi ghicit cine era înăuntru.

El stătea acum în faţa ei, cu fermecătorii lui ochi roşii şi cu dinţii ascuţiţi şi albi. Cu un deget, răsuci o şuviţă din părul ei ud.

— Am un cadou pentru tine, Eureka. O scuză pentru experienţa ta cu fulgerul. Cu permisiunea lui Delphine, te voi duce la cadoul tău.

— Nu vreau niciun lucru de la tine.

— Poate că nu e un *lucru.* Poate că e *o persoană.*

— Ce răutăţi mai pui la cale?

Delphine îşi ridică privirea de la roata ei. Ritmul muzicii se intensifică, iar Eurekăi i se făcu teamă.

Atlas scutură din cap şi îşi strecură un braţ în jurul taliei fetei, în timp ce o conduse spre ieşirea din val.

— Vreau să-ţi văd uimirea.

— Remarcabil, nu-i aşa? Atlas se opri în mijlocul celui de-al doilea pod pe care îl traversaseră de la plecarea din atelierul de valuri. La fiecare intrare, două statui imense care îl înfăţişau îndreptau săbii lungi şi argintii, una spre cealaltă.

Când erau goale, ambele poduri se întindeau la joasă înălţime, peste lăţimea şanţurilor, dar când se mergea pe-acolo, se ridicau în arcuri înalte, oferind privelişti spectaculoase de la înălţime ale oraşului.

— Îţi pot oferi o viaţă frumoasă, Eureka, spuse Atlas. Întotdeauna ţi-ai dorit ceva mai mult decât mlaştina din golf – nu-i aşa? Dacă mă ajuţi, te voi primi aici. Preţul este nesemnificativ, răsplata este infinită.

Luna aproape plină atârna deasupra orizontului Atlantidei, care strălucea precum o galaxie profilată în clădiri. Acestea aveau forma unor construcţii de tip *montagne russe,* cu piscine de culoarea pietrelor preţioase, care se înclinau pe acoperişuri. Parcurile se iveau prin colţurile oraşului, flora uimitoare înmulţindu-se atât de repede, încât topografia era mereu schimbătoare. Trenurile cu navetişti pluteau pe cer. În spatele lor, munţii vrăjitoarelor bârfitoare se ridicau abrupt.

— Am trăit într-o sută de alte corpuri, spuse Atlas, am văzut o mie de alte lumi. Niciuna nu se compară cu Atlantida mea. Imaginează-ţi dacă nu ne-am fi scufundat niciodată…

Eureka se sprijini de balustrada din oricalc a podului. Acum, că ştia cum era extras preţiosul metal, toate lucrurile făcute din oricalc semănau cu o carne putrezită.

— Dar v-aţi scufundat.

— Asta este, literalmente, istorie.

— Istorie alternativă, vrei să spui. Majoritatea oamenilor nu cred că aţi existat.

Atlas forţă un râs amar.

— Majoritatea oamenilor nu mai există.

Privind în şanţul de dedesubt, Eureka văzu în oglindirea ei chipul lui Delphine.

— Cum de-ai iertat-o?

— Ce?

— Dacă Delphine nu ar fi vărsat acea lacrimă, nu v-aţi fi scufundat.

— A spus ceva despre mine, în legătură cu asta?

Timpul de care Eureka avu nevoie să se gândească la un răspuns îl făcu pe Atlas să se agite.

— Cred că o iubeşti cu adevărat, la asta mă refer.

În timp ce ochii lui îi studiară pe ai Eurekăi pentru informaţii, ea înţelese că relaţia acestuia cu Delphine nu

avea nicio legătură cu dragostea, ci cu frica. Poate că nimeni altcineva nu vedea, dar Delphine îl conducea pe rege.

Se plimbară pe pod în tăcere şi fură salutaţi de un grup de atlanţi. Luminile sclipitoare ale oraşului luminau chipurile confecţionate ale acestora, bijuteriile şi hainele fine pe care le purtau. Atlas făcu uşor din mână, iar mulţimea aplaudă.

— Aceasta este regina voastră, sire? strigă o voce de femeie în limba atlantă.

O pălărie heptagonală de culoare albastru-deschis îi ascundea trăsăturile. Atlas ridică în aer mâna Eurekăi.

— Nu-i aşa că este minunată? Că este tot ceea ce merit? Zâmbetul lui fals se mări, ca şi când ar fi văzut-o pe fată prin ochii supuşilor săi. Ar avea nevoie de o baie, desigur. Iar aceste haine trebuie arse şi să nu mai fie pomenite vreodată. Dar unde se pot face cumpărături mai bune, dacă nu în oraşul nostru?

Când mulţimea aplaudă, Atlas gesticulă spre un bărbat din faţă, care ridica o cutiuţă neagră.

— Iată-l! Zâmbeşte pentru holograful regal! Atlas îşi strecură o mână în jurul taliei Eurekăi şi o ţinu aproape. Ea îi simţi respiraţia rapidă. Imaginează-ţi că prietenul tău mort stă în locul meu şi zâmbeşte.

Mulţimea aclamă şi mai tare la primul zâmbet forţat al fetei. Aplauzele erau asurzitoare, dar expresiile de pe chipurile lor erau goale. Ea îi detesta. Ei nu ştiau despre Împlinire? Îşi dori ca toţi să fie transformaţi în fantome. Ori erau idioţi, ori la fel de egoişti precum regele lor. Mulţimea se roti în jurul ei, în timp ce Eureka şi Atlas trecură pe lângă o cizmărie, o piaţă şi un studio de hologame, ale căror praguri erau marcate cu statui din ceară care îl înfăţişau pe Atlas, în mărime naturală, şi cu ajutorul cărora îşi făceau reclamă mărfurilor.

„Mi-am cumpărat *talpa* de la Belinda’s, se auzi o înregistrare a vocii lui Atlas prin difuzoarele din faţa cizmăriei.“

„Nimic nu mă stimulează ca fructul pasiunii din

Atlantida, trâmbiţă vocea lui prin difuzoarele de deasupra unei statui a lui Atlas, pe cale să muşte dintr-un fruct auriu, triunghiular. Fraged. Picant. Cumpăraţi câteva în seara asta.“

Atlas o direcţionă pe Eureka într-un triunghi central, înconjurat de clădiri mari şi strălucitoare. Steaguri în multe nuanţe de albastru atârnau de sute de jgheaburi, revărsându-se în vânt.

— Ei mă iubesc, îi spuse Atlas fetei fără nicio urmă de ironie.

Urcară pe o scenă care părea să plutească. Şase diavoliţe îi flancau perimetrul.

— Care este pedeapsa dacă nu o fac? întrebă Eureka.

— Delphine nu ar putea niciodată să creeze o astfel de legătură între ea şi public. Atlas o privi pe Eureka, adăugând: Puterile ei sunt remarcabile, fără discuţie, dar fără mine, ea este doar o vrăjitoare într-un val.

Eureka se întrebă dacă minţea de dragul ei sau de-al lui. Delphine nu era aici pentru că nu trebuia să fie. Îl făcuse pe Atlas să meargă în locul ei. Regele era o fantomă, o paiaţă, ca şi celelalte creaţii ale lui Delphine.

Ei se opriră în mijlocul scenei şi îşi coborâră privirea spre sutele de atlanţi. Aceşti oameni nu-l iubeau. Nimeni nu-l iubea. Poate din cauză că era atât de evident că nici el nu iubea pe nimeni. Fata se întrebă dacă iubise vreodată. Delphine spusese că inima lui nu funcţiona aşa. Toate acestea contau, dar Eureka nu era sigură în ce fel. Holograful regal îşi trecu dispozitivul prin aer, în faţa corpului Eurekăi, urmărindu-i rotunjimile cu braţul său. Apoi, trase de o manetă şi o dâră mare de fum argintiu se ridică din dispozitiv. O hologramă imensă a fetei apăru în mijlocul audienţei, care se dădu la o parte, aplaudând şi făcând plecăciuni în faţa imaginii ei.

— Vă prezint, trâmbiţă Atlas într-un microfon invizibil, fata voastră din Şirul Lacrimilor! Eureka şi-a sacrificat inima ca să vă readucă la viaţă lumea. Şi, curând, lacrimile ei vă vor aduce mai mult noroc. Până mâine, aşa-zisa Lume Trezită, care v-a persecutat timp de mii de ani, va fi

înfrântă. Ne vom ridica. Mai rămâne o singură întrebare. El se întoarse spre Eureka şi îi sărută mâna cu fler. Cum să o răsplătim pe fata care a renunţat la inima ei, pentru ca voi să puteţi gusta dulceaţa supremaţiei? Eureka, comoara mea, acest dar nu a fost uşor de obţinut, aşadar, sper că îl vei preţui.

El privi spre cer. Mulţimea îl imită. Eureka încercă să se abţină cât mai mult timp posibil, dar curiozitatea o trădă, iar bărbia ei se înălţă spre cerul nopţii. Ceva mare, verde şi fără formă coborî spre ea. Când fu la şase metri deasupra ei, Eureka văzu că era un stol de peruşi verzi. Erau cu miile, purtând spre scenă ceea ce părea a fi o colivie imensă şi aurie.

Deşi nu zărea dincolo de păsări, Eureka fu cuprinsă brusc de premoniţia că în cuşcă era Ander. Ea îşi imagină mantia fulgerătoare învăluindu-l, amestecându-i mintea cu amintiri chinuitoare, golindu-i tristeţea de sens. Inima ei bătu cu putere, aşa cum o făcuse prima dată când se sărutaseră.

Cuşca aterizã pe scenă cu un bubuit. Atlas bătu din palme de trei ori. Păsările se împrăştiară în noapte. În cuşcă…

Stătea Filiz.

— Ei bine? o întrebă Atlas pe Eureka, cu braţele larg deschise ca şi când ar fi primit imensa ei recunoştinţă. Diavoliţele mele au luat-o din şanţul interior în dimineaţa asta. Avem tot felul de moduri de a tortura intruşii, dar am spus: „Nu, nu, ea trebuie să fie o prietenă de-a Eurekăi“. El se întoarse spre mulţime şi strigă: Şi orice prieten de-al Eurekăi este prietenul meu!

Filiz avea mâinile băgate în buzunarele blugilor ei negri şi mulaţi. Obrazul îi era tumefiat, iar tricoul, rupt pe mijloc. Privea în jos, iar părul ei roşcat nu mai fusese spălat de mult. Îşi ridică încet privirea. Eureka nu-şi găsi cuvintele.

— Nu-mi dau seama de reacţia ta, râse Atlas. Aşa arată recunoştinţa în aşa-zisa Lume Trezită? Iată că eu pun în scenă o frumoasă reuniune între tine şi draga ta, oricine ar

fi ea. Te-a urmat tocmai până aici, aşadar, îţi este devotată, în mod clar. Are cele mai rafinate gusturi în ceea ce priveşte culoarea părului – el aşteptă hohotele de râs ale mulţimii – şi, cu toate acestea, o priveşti ca şi când ar fi un stârv. Te-a împietrit Delphine atât de mult?

Eureka se îndreptă spre cuşcă.

— Cum ai ajuns aici?

Dacă Filiz era în Atlantida, poate că şi cei dragi ei erau aici. Nimănui nu ar fi trebuit să-i pese de Eureka încât să o urmeze aici, dar ea ştia că o făcuseră. Oare Atlas îi întemniţase şi pe ei?

— Vorbeşte tare, fată, spuse Atlas. Cu toţii vrem să ştim.

Filiz înghiţi şi îşi aranjă colierul negru.

— Bunica îmi spunea poveşti despre munţii Atlantidei, în care trăiesc vrăjitoarele bârfitoare. Şi ea vorbea limba atlantă. Bunica mi-a spus că – ea făcu o pauză, înghiţi şi o privi în ochi pe Eureka – oricine vizita aceşti munţi afla răspunsul la cea mai mare întrebare a vieţii.

— Muntele vrăjitoarelor bârfitoare? pufni Atlas. Cât de stupid se propagă zvonurile peste milenii! Acei munţi sunt pentru cei necuraţi şi nedoriţi. Uită de înţelepciunea bătrânilor tăi ignoranţi! Eşti norocoasă că ai pătruns în civilizaţia noastră.

— Înţeleg asta acum.

Filiz o privi pătrunzător pe Eureka; aceasta ridică o sprânceană ca şi când ar fi întrebat: „Ei sunt aici?“ Filiz dădu subtil din cap şi privi spre munţi.

— Eliberează-te din capcană, îi ceru Eureka.

— Lacrimile tale o vor deschide.

Eureka nu ar fi plâns ca să o salveze pe Filiz. Iar aceasta ştia asta. Atlas nu ştia?

Din nou, Eureka îşi aminti cuvintele lui Delphine, cum că inima lui Atlas nu era potrivită pentru iubire. De fapt, el părea să nu o înţeleagă deloc. El nu vedea ce vedeau ceilalţi atât de clar. Atlas credea că dragostea era adoraţia afectată a supuşilor săi.

O licărire de conştiinţă de sine îi străbătu chipul, în timp ce Eureka îl studie. El scoase o torţă din suportul de pe

marginea scenei. Ametistul vrăjitoarelor bârfitoare strălucea la baza flăcării. Atlas băgă torţa în cuşcă. Filiz ţipă când limbile de foc îi atinseră pielea.

Atlas retrase torţa şi o privi pe Eureka. Înclină flacăra.

— Din nou?

— O, cât de mult îmi doresc să fi fost în muntele despre care mi-au povestit strămoşii mei, spuse Filiz, frecându-şi locurile arse de pe braţe şi fixând-o cu privirea pe Eureka.

Putea să aibă încredere în Filiz? Amândouă aveau un trecut criminal recent. Care era trucul?

— Dacă îţi place să fii arsă, te rog să continui să discuţi despre munţi.

Atlas ridică torţa, pregătindu-se să o lovească din nou pe Filiz. Eureka se băgă între ei.

Ea lovi torţa din mâna lui Atlas şi îl împinse. Acesta se clătină pe scenă. După ce se îndreptă, aruncă rapid o privire spre audienţă şi râse forţat.

— Atât de năbădăioasă!

Susţinut de râsetele mulţimii, Atlas rânji şi ridică torţa. De data asta, când se apropie, Filiz pocni din degete, aprinzând în mâna ei o flacără de două ori mai înaltă decât cea pe care o ţinea Atlas.

— Nu aţi căutat să vedeţi dacă are cu ce aprinde focul? strigă Atlas către diavoliţele sale.

Înainte ca acestea să poată răspunde, Filiz îşi aruncă sfera de foc spre Atlas. Eureka îl apucă pe Atlas de păr şi îl făcu să se aplece. Dacă focul l-ar fi atins, Filiz ar fi murit.

Sfera de foc zbură în mulţime şi ateriză pe haina din blană albastră a unui bărbat. Atlas întinse mâna printre gratiile cuştii şi o apucă pe Filiz de gât.

— O fac! strigă Eureka. Nu o răni. Voi plânge.

— Eureka, o avertiză Filiz.

Din mulţime se auzi un strigăt aprobator. Atlas le privi pentru o clipă, apoi o eliberă pe Filiz. El se îndreptă şi zâmbi. Două diavoliţe se apropiară de Eureka. Una dintre ele îi înmână un lacrimatoriu din argint, ţesut cu păr uman blond. Eureka se gândi la Aida, pe care durerea lui Delphine o omorâse.

— Nu aici, îi spuse Eureka lui Atlas în timp ce luă lacrimatoriul.

— Dar, dragă, ei au venit pentru spectacol, spuse Atlas.

— Eu nu sunt actriţă. Ceea ce simt este real.

— Desigur. Atlas îşi mască dezamăgirea. Oferiţi-i orice alinare îşi doreşte, anunţă el în faţa mulţimii, apoi le vorbi mai încet diavoliţelor: Nu-mi pasă ce trebuie să faceţi. Umpleţi flaconul până la răsăritul soarelui.

30

SĂRUTUL STACOJIU

Eureka trebuia să ajungă în munţi.

Filiz îi dăduse un semnal: răspunsurile o aşteptau în adăpostul vrăjitoarelor bârfitoare. Cel puţin, Eureka *credea* că acela era semnalul. Poate că Filiz minţise. Poate că fata ţinea cont de un indiciu care nu îi fusese dat.

Nu conta. Să ajungă în munţi era singurul plan pe care îl avea.

Odată ajunsă acolo, ar fi fost posibil să trebuiască să înfrunte patru oameni pe care îi iubise şi pe care îi părăsise. Asta avea să-i consume energia esenţială. Dar Eureka devenise pricepută în a-şi reprima emoţiile. Urma să ia ce îi trebuia de la vrăjitoare şi să meargă mai departe.

În primul rând, trebuia să scape de diavoliţele care o conduceau prin tunelul de coral. Erau şase, înarmate cu bâte din oricalc şi arbalete ascunse în teci cusute în spatele veşmintelor lor stacojii. Aceste fete erau mai puternice decât păreau. Bicepşii lor se flexară; venele le ieşiră din antebraţe. Dacă o duceau înapoi la castelul lui Atlas, însemna că pe Eureka o aştepta mantia fulgerătoare.

— Se codeşte, murmură una. Încearcă să ne încetinească.

— Grăbeşte-te.

O altă fată o apucă pe Eureka de gât şi o împinse într-o parte.

Coralul roşu pătrunse în mijlocul scalpului Eurekăi. Nu văzuse peretele.

Una dintre diavoliţe râgâi, iar Eureka o privi pe fată ştergându-şi sângele de pe mână. Fata înţelese, vag, că

sângele era al ei.

Ceva îi spuse Eurekăi să îşi arunce partea superioară a corpului către fată, care răspunse cu un blocaj antrenat, ce o trimise la pământ. Diavoliţele erau antrenate pentru luptă.

Eureka scuipă sânge. Picioarele fetei se îndepărtară un pic de locul în care aterizase.

Diavoliţele o ridicară de subsuori. O purtară prin tunel, mai departe de munţi. Fata îşi puse întrebări în legătură cu nivelul lor de experienţă în luptă. Ele fuseseră îngheţate sub ocean, vreme de mii de ani, în ţinutul în care nimeni nu îmbătrânea sau murea. Pentru ce ar fi luptat, ce inamic ar fi ucis? Ce ar fi putut să ştie fetele acestea despre pierderea cuiva sau a ceva? Eureka voia să le înveţe.

Ea îşi aminti de buzele lui Delphine pe obrazul Aidei. Durerea care căuta durere în lumina astrală. „Durerea era putere“, afirmase Delphine.

— Trebuie să mă odihnesc, spuse Eureka.

— Nu vorbi, zise o diavoliţă brunetă.

— Apă. Eureka întinse mâna spre bidonul din piele roşie, care atârna de talia fetei. Te rog!

— Atlas a spus că va încerca să ne păcălească.

— O persoană deshidratată nu poate să plângă, spuse Eureka. Dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, dă-mi să beau.

Le agitase. În timp ce bruneta deşurubă încet capacul bidonului, Eureka se înclină spre cealaltă, o fată slabă cu păr blond, care purta ochelari cu lentile albastre.

Nu ştia ce făcea. Se gândi la Delphine şi la inima ei frântă. Se gândi la Diana şi la valul care îi luase corpul. Se gândi la propria agonie, care se revărsa, de atunci, în fiecare zi. O sărută pe fata blondă pe obraz.

Zzzzt.

O durere ascuţită o pătrunse pe Eureka, în vreme ce o imagine îi umplu mintea: O versiune mai tânără a fetei blonde era târâtă peste pragul uşii unei case de nişte diavoliţe stacojii mai în vârstă, care râdeau. Înainte de a-şi putea lua rămas-bun de la familia ei, fata fu aruncată în spatele unei căruţe argintii. Eureka auzi o uşă trântită,

văzu întunericul şi simţi suspinele.

Înapoi în tunel, fata blondă ţipă, la fel şi Eureka. Totul dură doar o clipă, dar când vederea i se limpezi, ea văzu diavoliţa pe podea, zbătându-se şi apoi murind.

Durerea Eurekăi cedă încet, ca o stare de spirit. Petrecu o clipă admirând-o pe Delphine suportând în tăcere această agonie în clipa în care o ucisese pe Aida. Eureka era ameţită şi îi venea să vomite.

Bidonul căzu pe pământ. Diavoliţa brunetă privi spre Eureka şi spre prietena ei, care se zvârcolea. Făcu un pas înapoi.

— Tu urmezi, spuse Eureka.

Ea făcu o pauză, temându-se de durerea cauzată de omorârea celei de-a doua gărzi.

Poc.

Stelele explodară în faţa ochilor Eurekăi când o bâtă din oricalc o lovi în spate. Fata se întoarse, buzele ei localizând atacatorul. Ea împinse o altă diavoliţă într-o parte – şi îngheţă.

Se întâmpla din nou. Abia o atingea pe fată – încerca doar să dea diavoliţa la o parte –, dar simţi durerea şi avu o altă viziune. Un zid de foc. Un copil care ţipa de cealaltă parte. Apoi, Eureka se trezi în mintea diavoliţei stacojii pe vremea când era o fetiţă, în clipa în care renunţase să o salveze pe sora ei mai mică, în clipa în care se întorsese şi fugise din faţa focului, în noapte.

Fata din mâinile ei căzu la pământ. Mâinile Eurekăi bâjbâiră după alta. Nu trebuia să fie un sărut. Când era înfuriată, toată pielea ei putea ucide. Ea însăşi era o mantie fulgerătoare.

Bâta o lovi în coloană. Ea ţipă şi prinse ceva în spate, găsind carne. O nouă durere. O nouă viziune. Un băiat şi o fată sărutându-se, fierbinte, nebuneşte, respirând rapid. Eureka nu îi recunoscu pe niciunul dintre ei, dar simţi durerea inimii frânte şi trădarea fetei pe care o ţinea strâns. Auzi bâta căzând la pământ, iar apoi simţi fata alunecând, fără viaţă, din mâinile ei.

Braţele ei loviră din nou, de data aceasta apucând două

diavoliţe în acelaşi timp. Viziunea ei nu fusese suficient de clară încât să le vadă, dar Eureka le simţi zvârcolindu-se şi mai intens, simţi ciocnirea sălbatică a celor mai profunde agonii ale lor:

Grasă. Insipidă. Inutilă. Vocea unei mame stigmatiza inima unei fete.

Iar apoi, o altă mamă, zăcând moartă într-o cameră rece, cu mici tăciuni arzând rămaşi în sobă. Sânge pe cearşafuri. Pe diavoliţa stacojie care suspina lângă femeie.

Eureka întinse mâna după mai multă carne, după mai multă durere. O foame nesfârşită de agonie crescu în ea. Vederea i se limpezi. Ea apuca aerul, singură, în tunelul de coral. Rochiile stacojii se întindeau la picioarele ei. Le omorâse pe toate atât de repede? Una, două, trei, patru, cinci…

— Nu mişca, strigă o voce în spatele ei.

Eureka se întoarse şi ceva ascuţit ca o lamă îi înţepă stomacul. Umezeală. Căldura trecu printre degetele care apucară stomacul. Totul era roşu. O săgeată din oricalc se înfipse în carnea ei. Ea se strâmbă şi o scoase. Vapori verzi se răsuciră din rana deschisă. Săgeata strălucitoare avea vârful din pelin dulce.

Diavoliţa rămasă stătea la o distanţă de şase metri, cu arbaleta pe umăr. În timp ce Eureka se clătină spre ea, aceasta armă o altă săgeată, ţinti tremurând şi trase. O licărire verde răsări prin tunel.

Eureka se aplecă. Sau poate căzu. Era în genunchi. Îi era imposibil să respire, ca şi când un cuţit i-ar fi tăiat organele. Ea văzu o bâtă din oricalc pe jos şi se gândi la organele, sângele şi oasele exploatate pentru a o confecţiona. Se gândi la acele fantome prinse în împlinire. Adrenalina îi în vadă corpul. Ea se târî pe genunchi şi întinse o mână în jurul gleznei diavoliţei.

Durerea rănii cauzate de săgeată se triplă când esenţa agoniei Eurekăi curse în fată şi agonia fetei curse în ea. De această dată, viziunea fu a unui cal argintiu împestriţat, furat de la familia fetei de către vrăjitoarele bârfitoare.

Eureka se ridică încet. Pelinul dulce îi înceţoşa mintea.

Respira greu şi superficial, abia suficient ca să o susţină în timp ce se mişca prin tunel, departe de castel şi de fantezia vinovăţiei.

Nimic nu era real, în afară de durerea ei. Când ieşi din tunelul de coral pe o dună de nisip, nu-i veni să creadă. Îşi privi degetele deschizându-i cămaşa şi mâinile legând-o în jurul pieptului, ca să oprească sângerarea.

Luna semăna cu chipul mamei ei. Oceanul agitat suna precum tatăl ei care gătea în bucătărie. Dar tatăl ei nu cânta niciodată când gătea. Ce auzea ea? Sunetul era atât de cunoscut!

Muzica din atelierul de valuri al lui Delphine răsună în urechile Eurekăi. Cealaltă mamă a ei. Mama asasină.

Brooks era acolo. Voia să meargă la el. Nu. Scuipă pe nisip, dezgustată de ea însăşi. Se întoarse spre muntele mov al vrăjitoarelor bârfitoare. Singurul mod de a-l elibera pe acesta era să câştige.

Îşi aminti de alifia vrăjitoarelor bârfitoare, care o mai vindecase o dată. Câte un pas. Urcă panta. Se împiedică de pietre. În urma ei, lăsă o dâră de sânge. Norii acoperiră luna. Valul de durere era mare.

În cele din urmă, Eureka văzu focul. Trei vrăjitoare bârfitoare stăteau într-un cerc strălucitor, rotind frigărui deasupra flăcării. Simţi mirosul de carne prăjită. Se gândi că ele purtau haine mov. Se gândi că auzi albine bâzâind. Se împiedică şi se prinse de o rocă mare.

— Îmi caut…

— Nu i-am văzut, spuse o vrăjitoare.

Celelalte râseră.

— Esme, spuse Eureka cu sufletul la gură. Ştiţi unde este Esme?

Vrăjitoarele se holbară la ea.

— Tu nu eşti una dintre noi. Cum îndrăzneşti să răspândeşti zvonul numelor noastre?

Eureka se lăsă să alunece pe piatră. Se târî pe burtă, spre foc. Căldura era liniştitoare, iar apăsarea pământului îi făcea bine la coaste. Praful îi umplea gura. Nu avea

puterea să-l scuipe.

— Ştiţi cine sunt. Ştiţi de ce sunt aici. Datorită mie sunteţi acum acasă. Unde îmi sunt familia şi prietenii?

— I-ai părăsit, îţi aminteşti?

Eureka închise ochii. Degetele ei scurmară prin pământ, pipăind după un buton care să oprească totul.

31

NOSTALGIE

Nişte degete îi îndepărtară buzele Eurekăi şi un lichid cald îi umplu gura. Ea înghiţi imediat din reflex, apoi gustă fiertura liniştitoare din caramel şi ciocolată şi începu să bea.

Deschise încet ochii. Ander se aplecă deasupra ei, mirosind ca oceanul. Se legănau şi, pentru o clipă, se întrebă dacă erau pe o barcă. Mâna lui caldă era pe fruntea ei.

— Nu credeam că morţii pot să viseze, se auzi ea spunând distant, ceea ce o făcu să se gândească la Brooks, care era prins în cascada din atelierul de valuri.

Tânjea să meargă la el. Dar, când îşi flutura pleoapele, tânjea şi după Ander. Asta o făcea să se simtă slabă, ca şi când ar fi avut nevoie de prea multe lucruri.

Ochii lui Ander străluceau cu o tandreţe pe care Eureka nu o înţelegea. Dragostea lui era un limbaj pe care îl cunoscuse cândva, dar care acum îi părea străin, un semn dintr-o staţie pe care nu-l înţelegea.

— S-a trezit?

Paşii lui William îi anunţară sosirea lângă ea.

Eureka se ridică. Era într-un cocon din aripi de molii, suspendat într-o peşteră mare şi mov. Fratele îşi aruncă braţele în jurul gâtului ei. Claire ajunse acolo o clipă mai târziu. Îi lăsă pe gemeni să o îmbrăţişeze şi ştia că şi ea îi îmbrăţişa, dar nu simţea asta. Ea vedea din altă perspectivă, de undeva de departe, ca şi când ar fi stat pe lună, privindu-i pe copii îmbrăţişând o persoană pe care o iubeau.

— Ţi-am spus că se va trezi, spuse William.

— Acum suntem vrăjitoare! zise Claire.

— Ai pierdut mult sânge, rosti Ander. Esme te-a găsit pe munte şi te-a adus aici. Alifia ei ţi-a închis rana.

Un strat translucid de loţiune mov se decolora pe trupul Eurekăi. Rana de dedesubt era înspăimântătoare.

— Cât este ceasul? întrebă ea.

— Este târziu, spuse Ander.

— Săgeata ţi-a fisurat două coaste. Esme apăru în spatele lui Ander. Eşti rănită, dar poţi să lupţi.

— Durerea este putere, spuse Eureka.

Gemenii o priviră nedumeriţi. Peştera în care se trezise era o versiune mai mare a adăpostului vrăjitoarelor din munţii Turciei. Pereţii erau de un mov frumos şi strălucitor, luminaţi de focuri de culoarea ametistului. Mobilierul părea a fi furat dintr-un hotel scump. Vrăjitoarele stăteau în leagăne mov, suspendate de tavan, şi dansau în jurul focului, fumând din pipe lungi şi răsucite.

— Unde este Cat? întrebă Eureka.

Ander îi oferi Eurekăi încă un polonic de ciocolată caldă.

— Cat a rămas în urmă.

— Ce?

— Celanii construiesc vapoare pentru supravieţuitorii potopului. Voia să rămână şi să ajute. S-a gândit că şi-ar putea folosi darul şi abilitatea vrăjitoarelor bârfitoare ca să zboare şi să facă provizii înainte de plecare. Este ultima speranţă a Lumii Trezite.

— Ce naivă, murmură Eureka.

Şi-o imagină pe Cat în Turcia, cu albinele roind în jurul capului ei, folosindu-şi darul dragostei pentru a le da cireşe şi alune oamenilor care se îmbarcau pe vapoare. Ea speră că prietena ei avea să spună o glumă deocheată la sfârşitul lumii.

— Ce?

Ander se aplecă mai aproape de ea.

— Cum aţi ajuns aici?

— Am mers pe canalul lui Ovid. Ander păru surprins că trebuia să-i explice. Aşa cum trebuia să o facem toţi.

Eureka se agită îngrozitor.

— Dar de ce?

— Ca să te ajutăm. El o luă de mână. Nu te îngrijora pentru ce s-a întâmplat când ai plecat. Suntem împreună acum, asta este tot ce contează. Ai scăpat de Brooks.

— De Atlas, spuse ea misterios. Îţi aminteşti? Există o diferenţă.

— Nu trebuie să mă alungi pentru că ai făcut o greşeală.

— Ştiu asta. Ea gemu şi aruncă în spate cuvertura din blană de vulpe. Am destule motive să te alung.

— Eureka!

— Tată? Ea se întoarse spre vocea lui şi îl văzu pe Ovid, întins pe un şezlong, înconjurat de trei vrăjitoare. Dezamăgirea pe care o simţi o surprinse pe fată. Credea că terminase cu acel gen de sentimente. Ovid purtă chipul tatălui ei pentru o clipă, înainte de a trece la trăsăturile bunicii lui Filiz.

— Trebuie să vorbesc cu Solon, spuse Eureka.

Ander o ajută să se ridice din cocon. Ajutorul lui era enervant, iar ea avea nevoie de el. Văzând-o şchiopătând încordată spre robot, vrăjitoarele chicotiră.

Robotul se schimonosi oribil. Ea îl văzu din nou pe tatăl ei, apoi trăsăturile Seymei deveniră clare şi se dizolvară. Apoi, apăru încruntarea lui Albion, şeful Originarilor.

— Ai stricat totul! strigă el în timp ce trăsăturile i se preschimbară în cele ale verişoarei lui, Chora.

Eureka îşi dori să fi avut biciul cu vârf de meduză al lui Delphine, pentru a obţine de la robot doar ce voia.

— Solon, spuse ea, atingând umerii maşinăriei. Am nevoie de tine. Ai spus că erai mai puternic decât celelalte fantome.

După o clipă de luptă vagă şi fără trăsături, ochii, nasul şi buzele Originarului pierdut se solidificară pe suprafaţa argintie a feţei lui Ovid.

— Fugarul se întoarce. Sacrificaţi viţelul cel gras. El se încruntă. Atlas a prins-o pe Filiz?

— Da.

— Dă-mi nişte veşti bune. Robotul bătu din palmele

argintii. Ce am aflat din exterior?

— Atlas a încercat să mă facă să plâng rănind-o pe Filiz.

Robotul miji ochii.

— Cum ar trebui să funcţioneze asta, mai exact?

— Nu a funcţionat, spuse ea. El credea că ţin la ea. El nu ştie ce sunt dragostea şi devoţiunea.

— Masculul tipic?

Solon o tachina.

— M-ai întrebat cândva ce s-ar întâmpla dacă mi-aş permite să simt bucurie, spuse Eureka. Acum ştiu. Sentimentele lui Delphine au aceeaşi putere ca ale mele. Am văzut-o plângând de bucurie – vorbi mai încet – şi lacrima ei l-a readus la viaţă pe Brooks.

— Unde este Brooks? întrebă Claire.

— Nu se poate, spuse Ander.

Ovid închise ochii. Vocea lui Solon spuse:

— N-am ştiut niciodată dacă zvonul era adevărat. Bucuria Şirului Lacrimilor este atât de rară! Din curiozitate, ce a înveselit acea inimă întunecată?

Eureka roşi.

— I-am spus „mamă“.

— Atât de simplu! Ovid îşi frecă maxilarul. Dragostea nu încetează să mă uimească. Ei bine, nu trebuie decât să…

— Ştiu, să vărs o lacrimă de bucurie şi să readuc la viaţă miliardele de oameni pe care i-am omorât, spuse ea cu un aer posomorât. Şi am timp până la răsăritul soarelui.

— Pare o noapte agitată, chiar şi pentru o petrecăreaţă ca tine. Robotul miji ochii spre ea. Ştii, până acum nu m-am gândit niciodată la cât de neînsemnaţi sunt ochii tăi.

— Mulţumesc.

— Pentru o fată ale cărei lacrimi fac ce fac ale tale, privirea ta este, într-adevăr, inexpresivă. Începi să te întrebi – chiar e nevoie ca ochii tăi să fie cei care varsă lacrimile?

— Ce vrei să spui?

— Sunt pe cale să spun ceva important, ceva de care îmi dau seama doar acum, că m-am eliberat din forma mea jalnică şi muritoare. Acest corp – lovi uşor trupul rănit al

Eurekăi – nu contează. Dacă aş fi în locul tău, aş renunţa la el.

— Şi unde propui să găsească altul? întrebă Ander.

Robotul se lăsă pe spate pe şezlong şi îşi cuprinse capul cu mâinile. Îşi încrucişă picioarele şi le puse în poala Eurekăi.

— Acolo unde Atlas l-ar simţi cel mai mult.

— Ţi-am spus, nu cred că Atlas *poate* să simtă. Eureka se opri ca să se gândească la ce tocmai spusese. Îşi atinse gâtul care, cândva, făcea legătura între ea şi Diana şi cea mai primară dragoste pe care o simţise vreodată Eureka. Era gol acum. Asta e.

— Ce? spuse Ander.

— Delphine mi-a spus că inima lui Atlas nu e potrivită pentru dragoste, zise Eureka.

— Astea parcă ar fi cuvintele pe care le spui când persoana pe care o iubeşti nu îţi împărtăşeşte sentimentele, rosti Ander.

Tonul lui o rugă să îi întâlnească privirea, să nege că nu-l iubea. Dar ea nu o făcu.

— Ea vorbea literalmente, spuse Eureka. Inima lui Atlas este dereglată.

— Atlas este un robot, ca Ovid? întrebă William.

— Nu cred, spuse Eureka, dar inima lui a fost unul dintre experimentele lui Delphine. A făcut ceva care să îndepărteze dragostea din preajma lui. Dacă aş putea să-l controlez pe Atlas aşa cum l-a controlat el pe Brooks, cum a încercat să te controleze pe tine – ea îl privi pe Ander –, dacă l-aş putea face să simtă bucurie, dacă l-aş putea face să plângă cu dragoste, l-aş distruge.

Ander o studie cu atenţie.

— Voiai să te răscumperi, să repari lumea. Acum nu îţi pasă decât să-l omori pe Atlas? Ştii ce ar însemna să intri în el?

— Răscumpărarea ei şi moartea lui sunt echivalente, spuse Solon. Dacă Eureka ar reuşi să-l facă pe Atlas să plângă de fericire – are dreptate –, lacrimile ar fi formidabile.

— Suficient de puternice încât să inverseze Împlinirea, spuse Esme cu o voce înceată care sugera că până şi intimidanta vrăjitoare bârfitoare se săturase de planul lui Atlas şi al lui Delphine.

— Şi cum rămâne cu *ea?* murmură Eureka. Dacă Delphine era întunericul din umbra lui Atlas, ea era adevăratul inamic. Ea fusese dintotdeauna.

— Aceasta este întrebarea pe care o aşteptam, spuse Solon.

Eureka îşi aminti de ultimul joc „Niciodată“, jucat cu mult timp în urmă în golf, când Atlas îl folosise pe Brooks ca să o rănească, iar ea îşi dădu seama de ce avea să facă.

— Nu ne aşteptăm niciodată să fim trădaţi de cei pe care îi iubim cel mai mult, spuse ea şi pretinse că nu-l văzu pe Ander tremurând. Ea întinse mâna după una dintre pipele vrăjitoarelor bârfitoare, învârtind-o între degete. Dar cum îl posed?

Ovid arătă spre Ander.

— Întreabă-l pe el.

— Nu, spuse Ander. Nu o voi face.

— Ai venit aici ca să mă ajuţi, zise Eureka. La ce se referă Solon?

— În planul acesta, mori. Dacă intri în corpul lui Atlas, nu vei mai putea ieşi.

— Nu muri, Eureka, scânci William şi se urcă în poala ei.

Ea îl legănă pe fratele ei, fără să spună nimic, şi privi peste capul lui spre Ander.

— Trebuie să existe o altă cale, spuse acesta. Voi merge cu tine. Ne vom lupta împreună cu Atlas şi Delphine. Gesticulă spre Ovid. Le vom folosi armele împotriva lor.

— Ei au încă opt maşinării exact ca Ovid, pline cu milioane de fantome, spuse Eureka. Nici măcar nu ar fi o luptă.

— Mă subestimezi, spuse Ovid cu o voce pe care Eureka nu o identifică.

— Deja ai încercat să te sinucizi o dată, spuse Ander. Nu te voi lăsa să renunţi din nou.

— Nu aparţin lumii pe care trebuie să o salvez, spuse

Eureka. Aceasta este singura cale.

Ander scutură din cap.

— Am vorbit serios când am spus că nu voi trăi într-o lume fără tine, rosti el. Eureka, nu…

„Nu mă iubeşti?“ Ea ştia că asta voia să spună. Îl luă de mână.

— Dacă tu nu ai fi fost soarele, iar eu nu aş fi fost o gaură neagră, te-aş fi iubit.

Ochii lui Ander erau umezi. Nu îl mai văzuse niciodată plângând. Când se întoarse, Eureka fu uşurată. Ceea ce trebuia să facă şi fiorul descoperirii în legătură cu Atlas o măcinau. Se gândi la Delphine, mai îndrăgostită de puterile ei întunecate decât ar fi putut fi vreodată de un alt suflet. Poate că aveau mai multe în comun decât îşi dădea seama Eureka.

Fata simţi o presiune în palmă. Când îşi coborî privirea, Ander îi apăsa palma cu vârful de săgeată din coral, unealta pe care Atlas o folosea să-i controleze pe alţii. Era pătat cu sângele băiatului.

Ea îşi rezemă fruntea de pieptul acestuia. Rămaseră aşa pentru o clipă. Zvâcnirea bătăilor inimii lui îi mări pulsul şi Eurekăi. Respiraţia i se intensifică şi îi împunse coastele fisurate. Se retrase. Se uită în ochii lui şi îşi dori să-l întrebe ce avea să facă după plecarea ei, ca să ia cu ea o imagine în care el era bine. Dar acest lucru era egoist, şi nu exista niciun răspuns, deoarece orice ar fi putut să facă altcineva după plecarea Eurekăi din acea peşteră depindea de reuşita sau de înfrângerea ei.

— Mulţumesc, spuse ea în schimb.

Ander ridică din umeri.

— Nu este ca şi când l-aş fi vrut ca amintire.

— Vreau să spun că-ţi mulţumesc pentru tot.

Ander îi răspunse îmbrăţişând-o. Fu grijuliu cu coastele ei când o ridică în picioare şi o sărută. Se sărutară pasional înainte ca Eureka să poată pretinde că nu voia asta. Ea îl sorbi…

Şi îi simţi bucuria, care veni spre ea într-un iureş profund, întinerindu-i sufletul aşa cum durerea diavoliţelor

stacojii o schilodise. Îi urmă buzele lui Ander prin clipele trecute ale celei mai mari bucurii ale lui.

În sărutul lor, Eureka se văzu aşa cum o văzuse băiatul: prin ferestrele murdare ale restaurantului ei preferat din Lafayette, Pancake Barn, învârtind nori de frişcă pe un teanc de clătite. Alergând de-a lungul râului din spatele casei, hanoracul ei verde de antrenament apărând şi dispărând printre trunchiurile stejarilor. La mall împreună cu prietena ei Cat, cocoşată de râs în timp ce probau cele mai urâte rochii pentru bal, într-un magazin. Aproape plângând pe drumul prăfuit, după ce îi lovise maşina. Lacrima ei pe vârful degetului lui. Respiraţia lui pe obrazul ei. „Haide acum, nu mai plânge.“

Aceasta era fericirea lui Ander. Ea era toată fericirea lui. Inima Eurekăi îşi dori nespus de mult să rămână pentru totdeauna şi să fugă mereu.

Ander se retrase primul. Se aştepta ca el să-i spună ceva, dar o privi atât de uimit, încât ea se întrebă ce simţise în timpul sărutului, dacă era ceva ce ar fi putut fi descris în cuvinte, dacă ar fi încercat.

Era ultima dată când se mai vedeau. Îi era atât de greu să se oprească!

— Du-te, Reka, îi spuse Ovid cu înfăţişarea tatălui ei.

Din spatele peşterii, Esme aduse imensul cal alb înaripat, care necheză spre fată şi dădu din coadă.

— Las-o pe Peggy să te ducă mai repede.

— Vă voi rămâne datoare pentru asta, nu-i aşa? întrebă Eureka.

— Dacă reuşeşti, noi îţi vom fi datoare, spuse Esme. Dar, până atunci, vei fi dincolo de noi şi în imposibilitatea de a-ţi primi datoria, aşadar, într-adevăr, vrăjitoarele bârfitoare tot vor ieşi în avantaj.

Eureka luă frâiele din aripi de molie care vibrau. Îi sărută pe gemeni pe obraji, făcându-i să chicotească, deoarece nimeni nu mai făcuse asta până acum. Mama Eurekăi nu-i sărutase.

— Când te vei întoarce? întrebă William.

— Nu se mai întoarce, spuse Claire.

Micuţul începu să plângă.

— Ba da. Ea ne iubeşte.

— Dacă ne-ar iubi, ar rămâne, spuse Claire.

Toată viaţa ei, Eureka apelase la aceeaşi logică în legătură cu Diana. Nu avea un răspuns pentru William. Nu lipsa, ci surplusul dragostei era problema ei.

Esme îl ridică pe băieţel. O luă de mână pe Claire. Acum, vrăjitoarele erau mamele lor şi poate că era cel mai bun lucru.

— Te rog, îi spuse fata lui Esme. Doar pe mine mă au. Nu este suficient. Te-am adus acasă. Ai putea măcar să…

— Ei sunt inteligenţi, iar magia lor este valoroasă, spuse vrăjitoarea. Un profet ar putea spune că, într-o zi, aceşti munţi vor purta numele copiilor. Dar noi două ştim că profeţia poate fi un obstacol. Îi atinse pe gemeni pe creştete. Vor înflori aici.

Eureka îşi dorea asta. Ea spera ca toţi să trăiască nouă sute cincizeci de ani, aşa cum făcuseră Noe şi familia, într-o altă poveste despre un alt potop. Spera că, după ce urma să termine cu Atlas, avea să rămână destul din lume cât să-i adăpostească pe cei inteligenţi şi plini de magie. Spera că Ander avea să iubească pe altcineva, care ar fi putut să-l iubească la fel de frumos cum o iubise el pe Eureka.

Nu-şi luă rămas-bun. Că era grijulie, că era bună, că era altceva în afară de o misiune, toate acestea ar fi fost minciuni. Se urcă pe calul alb şi trecu prin uşile din aripi de molie. Simţi aripile calului întinzându-se deasupra ei, pe cerul care se lumina.

32

RĂSĂRIT DE SOARE

De la una dintre ferestrele din cel mai înalt turn al palatului său, Atlas privi o lumină roz-argintie ridicându-se din mare.

După ce Eureka şi Peggy părăsiseră muntele vrăjitoarelor bârfitoare, pierduseră timp preţios căutându-l pe rege. Castelul lui era vast, avea turnuri numeroase, iar diavoliţele stăteau, în mod neaşteptat, pe sub streşini. Apoi, mai erau şi replicile de prost gust din ceară ale regelui, plasate la majoritatea ferestrelor din castel: Atlas care îndrepta un tun din arsenalul său spre o armată invizibilă; Atlas care studia cerul prin telescopul de pe balconul său; Atlas care ademenea sculptura din ceară a unei fete atlante lipite de pervazul dormitorului său.

În cele din urmă, găsiră un Atlas gânditor, care se apleca din cel mai înalt turn dinspre ocean. Vântul îi agita părul roşcat şi dezordonat. Eureka o îndreptă pe Peggy spre el.

Diavoliţele stacojii stăteau de strajă în spatele regelui, în ceea ce părea a fi o cameră de strategie. În spatele fetelor, bătrâni cu păr blond împletit şi robe din catifea roşie se adunau în jurul unei hărţi de apă.

Peggy era camuflată de travertinul palatului. Iapa zbură aproape de ziduri, bătând din aripile ei de molie, ferindu-se de vederea lui Atlas şi, din când în când, atingând picioarele Eurekăi de palat.

— Corăbiile sunt gata, sire, strigă din cameră o voce de bărbat. Ultimii supravieţuitori se vor îmbarca până la răsăritul soarelui. Poate că este timpul să o anunţaţi pe făuritoarea de fantome că fata a fugit?

Atlas fixă marea cu privirea. Rozul argintiu al soarelui din est se transformă într-o bandă de culoarea cuprului.

— Se va întoarce. Trebuie să ne încheiem socotelile, iar ea ştie asta.

— Exact, Atlas, murmură Eureka. Să încheiem socotelile.

Cu pantofii de antrenament, dădu pinteni calului. Peggy se năpusti în faţa ferestrei, chiar înaintea lui Atlas. Acesta se miră încântat.

— Vrei să scapi de aici? îl întrebă Eureka.

— Ştii ce vreau, spuse Atlas.

Douăsprezece diavoliţe stacojii îşi scoaseră arbaletele.

— Nu trageţi, spuse Atlas, apoi, spre Eureka, mi-ai omorât şase gărzi, ştii?

— Eşti surprins?

— O să-mi treacă.

— Atunci, haide, spuse Eureka.

Un bărbat foarte bătrân, cu părul lung şi alb, strigă din spatele camerei:

— Sire, trebuie să vă avertizăm că…

— Mă bucur că te aud, Saxby, spuse Atlas. Tocmai voiam să văd dacă mai trăieşti.

— Voi plânge pentru tine, îi spuse Eureka lui Atlas. Vreau asta. Şi vreau să fii cu mine când o voi face.

Atlas îşi duse mâna în dreptul inimii.

— Va fi o onoare.

— Minte.

O diavoliţă elegantă îşi îndreptă arbaleta spre fată.

— Dacă tragi în ea, îţi vei petrece restul vieţii sub mantia fulgerătoare, spuse Atlas.

Încet, fata îşi coborî arbaleta.

— Supuşii mei nu te cred, spuse imediat Atlas.

Eureka se văzu în situaţia de a intra în joc.

— Jur.

— Pe ce?

Ea făcu o pauză, fiindcă nu era pregătită pentru un inventar emoţional. Ce principiu, în afară de distrugerea lui Atlas, ar fi putut să se prefacă a-l respecta acum?

— Jură pe viaţa lui, spuse Atlas. A lui Brooks. Când eram

o parte din el, ne priveai într-un fel deosebit. Jură pe ce era în tine când priveai aşa.

— Jur pe dragostea pentru prietenul meu că voi plânge dacă vii cu mine.

Slujitorii lui Atlas înaintară, dorind să fie incluşi.

— Doar tu, adăugă Eureka.

— Da. Este mai comod aşa.

Atlas zâmbi. Când urcă pe pervazul ferestrei, Peggy îşi întinse una dintre aripile de molie ca pe o terasă. Atlas o traversă spre Eureka. Fata îi întinse mâna şi fu surprinsă că se potrivea în a ei la fel de bine precum cea a lui Ander.

El alunecă pe cal lipindu-şi pieptul de spatele ei. Eureka îi simţi căldura. Braţele lui o cuprinseră de talie. Inima ei bătu cu putere – nu de teamă, ci străbătută de un fior ciudat, ca şi când ar fi ieşit pe ascuns cu un fost iubit cu reputaţie proastă.

Se ridicară spre cer, deasupra oraşului adormit, trecând printr-un inocent nor auriu, în drumul lor spre ultima oprire.

Peggy ateriză pe plajă. Înainte de a şi le strânge, aripile ei stârniră vârtejuri de nisip. La distanţă, muntele vrăjitoarelor bârfitoare strălucea în soarele dimineţii. Atelierul de valuri stătea suspendat la doi kilometri de ţărm.

— Presupun că Delphine nu ni se va alătura şi că încă lucrează cu frenezie la ultimul robot? întrebă Atlas în timp ce o ajută pe Eureka să coboare de pe cal.

Fata ridică din umeri ca şi când nu i-ar mai fi păsat decât de Atlas.

— Asta ne implică doar pe noi doi.

— Cele mai multe dintre fanteziile mele încep aşa.

Eureka se întoarse spre ocean cu pulsul mărit.

— Trebuie să-mi limpezesc mintea, să-i permit suferinţei să intre.

— Fericirea care rămâne este binevenită. Atlas scoase lacrimatoriul din buzunar. Apa are proprietăţi terapeutice pe care lumea ta nu le înţelege. Avem şamani ai apei

puternici în Atlantida. Dacă ai nevoie de ajutor…

— O voi face singură. Eureka păşi spre marginea apei, care îi atinse vârfurile degetelor de la picioare, caldă şi minunată. Curând, fu în apă până la brâu. Îşi lăsă picioarele să se ridice de pe fundul nisipos al apei. Se îndreptă spre Atlas, care o urmase. Genunchii lor se atinseră sub apă. Vrei să te întorci?

— Am crezut că vrei să văd.

— Doar pentru o clipă. Ea îi atinse mâna pe sub apă. Cu cealaltă mână, ţinea vârful săgeţii din coral albit, pătat cu sângele lui Ander. Îţi promit că va merita.

Atlas se întoarse cu faţa spre mal. Tunica lui cu roşu şi auriu se undui în valuri. Eureka luă tivul tunicii şi ridică materialul greu de pe spatele lui, de-a lungul umerilor.

— Ridică-ţi braţele, îi şopti ea la ureche.

Pielea de pe spatele lui Atlas se făcu de găină.

— Ştii cât de mult vreau asta, dar…

— Şşş! Ridică-ţi braţele.

El îşi ridică braţele şi o lăsă să-i scoată tunica. Aceasta se scufundă în ocean. Eureka îi mângâie spatele. Unghiile ei lăsară urme roz pe pielea lui.

— La ce te gândeşti? întrebă Atlas.

— La lucruri groaznice.

Ea ridică vârful din coral al săgeţii. Pumnalul care putea tăia o poartă, pentru ca Atlas să intre în corpurile Lumii Trezite… iar acum, ea spera că avea să facă acelaşi lucru pentru ea.

— Bun, spuse Atlas.

Înfipse pumnalul în spatele lui, bucurându-se de senzaţia dată de carnea prinsă în lamă, care îşi făcea loc. Ţipătul lui răsună. El se întoarse şi căzu, în timp ce Eureka se scufundă rapid sub apă.

Nu înotase de mult fără piatra tunetului. Din cauza sării, ochii o usturau. Sângele lui Atlas întunecă apa. De dedesubt, ea îl privi cum se agita, apoi, când începu să lovească apa panicat, nu-l mai văzu.

Ea se întoarse, anticipându-i atacul din toate direcţiile. Plămânii îi ardeau în lipsa aerului, dar ieşirea la suprafaţă

ar fi însemnat capitularea. Atlas putea să înoate ca un rechin.

Mai avea ceva de făcut. Ander avea doar un rând de tăieturi care semănau cu branhiile – şi nu fusese posedat. Brooks, care găzduise în el mintea monstrului, avea două rânduri. Dacă Eureka voia să intre în Atlas, oriunde ar fi fost el, trebuia să-l mai taie o dată.

Un jet de sânge fierbinte îi curse pe umăr. Eureka se întoarse când Atlas îşi înfăşură braţul în jurul gâtului ei. Ea încercă să se elibereze, dar el o ţinea cu putere. Îl muşcă de antebraţ. Îi atinse osul cu dinţii. Atlas o strânse de gât până când înghiţi apă însângerată.

Cu celălalt cot, el îi strivi nasul. Ea simţi căldura în cap şi gustă sângele închegat în gât. Vederea i se înceţoşă. Era sânge peste tot. Prinse bine pumnalul, în timp ce Atlas dădu din picioare ca să ajungă la suprafaţă.

Când ieşiră la suprafaţă, îi eliberă gâtul, o apucă de încheieturile mâinilor şi încercă să îi ia pumnalul.

— Sper că te-ai simţit bine, spuse Eureka. Deoarece o voi face din nou.

— Pot să iau gratis ce-mi doresc – sau poţi să plăteşti ca să-ţi rămână. Atlas îşi îndreptă mâna în care ţinea pumnalul spre gâtul ei. Dar voi avea lacrima ta.

Eureka râse când pumnalul îi tăie pielea şi mai mult sânge curse în ocean.

— Da, o vei avea.

Ea înaintă şi îi luă cu dinţii pumnalul din mână. Când Atlas îi dădu drumul la mâini ca să-l ia, ea alunecă sub apă. Înotă spre el, ca un piranha cu un singur dinte. Îi găsi spatele. Cu o mişcare a capului, îi străpunse carnea.

Pumnalul se înfipse mai adânc decât se aşteptase. Încă îl ţinea în gură, dar, acum, parcă faţa Eurekăi era o parte din Atlas.

Simţi ceva ridicându-se, iar apoi, nimic – cel puţin nu aşa cum simţise până atunci. Durase o veşnicie şi se întâmplase atât de rapid.

Eureka era în monstru. Toate celelalte lucruri dispăruseră.

Interiorul lui era un ocean, împrejmuit cu recife de coral mort, mai ascuţite decât pumnalul pe care îl folosise ca să-şi facă loc înăuntru, mai ascuţite decât orice îşi imaginase vreodată. Ce ar fi văzut cândva cu ochii ei şi ar fi simţit cu trupul său, Eureka simţi acum cu mintea. Toate sentimentele dispăruseră, fiind înlocuite de o nouă *cunoaştere.*

Apoi, coralul îi crestă gândurile – iar Eureka nu-şi mai… aminti… misiunea ei. Leşină pe un ţărm ascuţit din interiorul lui.

„Aahhh!“

Mintea ei ţipă cu vocea altcuiva. Se chinui să recunoască sunetul: buzele lui Atlas. Emoţia Eurekăi.

Pumnalul funcţionase.

Încercă să-şi liniştească gândurile. Erau tot ce mai rămăsese din ea şi erau în pericol. Încet, ea lăsă unul să intre…

„Înfruntă-l.“ Dar, de îndată ce fata gândi asta, îşi pierdu abilitatea de a se concentra. Mintea ei mai cunoscuse durerea profundă – ruşinea, suferinţa, mâhnirea –, toate incomparabile cu aceasta. Reciful din Atlas ucidea gândurile, tăindu-le în bucăţi de nerecunoscut aşa cum, cândva, un recif mort îi tăiase carnea de pe coapse când Eureka înotase în Florida. Gândul care îi spunea să-l înfrunte fusese eliminat din conştiinţa ei, un impuls la care nu se gândise niciodată.

Cumva, ştia că trebuia să urce pe recifele ca nişte lame. Fără corp, trebuia să-şi gândească ascensiunea – dar cum? Din momentul în care gândurile mureau pe acest recif, nu avea să şi le mai recupereze.

„Asta l-a prins pe Brooks în capcană“, gândi ea. Apoi, acel gând întâlni reciful cu o bubuitură mortală şi răsunătoare. Era mutilat, pierdut, iar Eureka nu-şi mai aminti nimic pentru mult timp.

Încet şi dureros, se concentră asupra unei idei: o mare parte din viaţă, ea se detestase. Niciun psihiatru nu găsise

vreodată pilula care să schimbe faptul că inima ei era un rezervor plin de ură. În sfârşit, asta i-ar fi folosit la ceva.

„Nu pot“, gândi ea intenţionat – era un experiment.

Când acel val de negativitate îi părăsi mintea şi fu spulberat pe coral, Eureka uită o parte din frica ei puternică. O sacrificase pe recif. Ea se simţi mişcându-se în Atlas.

„Egoistă.“

„Hipersensibilă.“

„Sinucigaşă.“

Rând pe rând, îşi recunoscu cele mai profunde îndoieli şi ezitări. Una câte una, acestea o părăsiră, lovindu-se de recif, distrugându-se. Ecoul întunecat al morţii *Sinucigaşei* îi răsună în minte, când se ridică spre suprafaţa mării interioare a lui Atlas.

„Nu există nicio cale de scăpare.“ Cineva pe care îl iubise îi spusese asta. Nu îşi amintea cine. Apoi, recifele uciseră sentimentul, aşa că, oricum, nu conta. Mintea ei se căţără pe ultima ramură ascuţită de coral, înlăturând o ultimă frică păstrată mult timp, ca pe un membru inutil.

„Bucuria este imposibilă… “

Brusc, ea văzu prin ochii lui Atlas. Era ca şi când mintea ei ar fi acţionat sinapsele care îi conectau gândurile cu văzul. Asta îi aminti Eurekăi de privitul prin gaura cheii de la uşa camerei de hotel. Văzu marginile roşii interioare ale ochilor lui încadrând o lume pictată în culori diferite de cele pe care le văzuse ea cândva. Verdele era saturat, albastrul era profund, roşul pulsa magnetic. Noua ei vedere era puternică. Vedea fiecare solz al fiecărui peşte din apă. Urmări o vrăjitoare bârfitoare bătrână urcând un vârf distant de munte şi-i admiră fiecare pliu auriu al maxilarului.

Se ridică în apă până la brâu şi îşi acordă o clipă să-şi inspecteze noul corp, coapsele solide şi carnea străină dintre acestea. Îşi atinse muşchii de pe pieptul neted şi gol, barba ce îi creştea pe obraji. Îşi încordă bicepşii. Tânjea să se lupte cu cineva. Sub camuflajul lui Atlas, era liberă, într-un nou fel. Putea să fie pe cât de nemiloasă

trebuia să fi fost dintotdeauna.

Ea scrută plaja. Un palmier turcoaz se legăna în vânt. Simţi impulsul irezistibil de a-şi scoate centura lui Atlas şi de a se uşura pe acel copac. Curajul prostesc al ideii o făcu să râdă, când încă mai avea multe de făcut, cum ar fi că trebuia să-l facă să verse acele lacrimi importante. Şi, apoi, chiar se uşură acolo, în ocean, deoarece era în corpul unui băiat şi era o nebunie. Îşi dădu jos pantalonii, eliberând cea mai incitantă parte a lui Atlas, şi îi lăsă să cadă. Îşi ridică fiecare picior. Îşi răsuci şoldurile. Se arcui ca un curcubeu.

Când termină, îşi pipăi spatele, atingând rănile pe care ea le făcuse. Erau amorţite. Pumnalul din coral încă ieşea din carnea lui Atlas. Îl scoase. Noua ei gură ţipă, dar acela fu reflexul lui Atlas, suferinţa lui, nu a ei.

— Ţi-ai depăşit profunzimea, spuseră buzele noului ei corp.

Cel care vorbea era Atlas.

Ochii ei se înceţoşară, apoi, imaginea plajei dispăru în timp ce mintea ei zbură înapoi, spre coralul ascuţit şi mort de dedesubt.

— Încă îmi mai vrei lacrimile? încercă ea să spună, dar cuvintele ieşiră nearticulate şi incoerente de pe buzele lui Atlas. Era mai uşor să-i mişte membrele; nu ştia cum să facă trupul lui Atlas să se exprime convingător. Încă.

„Dar dacă el are dreptate?“ Eureka trimise acea anxietate spre recif, folosind-o ca să îşi proiecteze înainte mintea, aglomerându-i gândurile întunecate şi furioase ale lui Atlas – „distruge-o… pedepseşte-o… cum?“ – până când îşi forţă mintea în spatele ochilor lui şi-i simţi dorinţele căzând sub ale ei. Ea speră că se sparseră de recif.

Un cadavru pluti în faţa ei.

Îi luă o clipă să recunoască faptul că era al ei.

Cândva, fusese fata care arăta aşa. Cu doar câteva clipe în urmă, avea păr lung, vopsit *ombre,* un nas însângerat, braţe subţiri şi picioare musculoase. Avusese o inimă vie şi îndurerată, chiar dacă încercase să nege asta. Verifică pulsul vechiului ei trup cu degetele lui Atlas. Nimic.

Reuşise. Eureka Boudreaux renunţase la trupul ei. Vechii ei ochi albaştri erau deschişi. Aveau culoarea ochilor tatălui ei, iar privirea nu mai era a ei.

Eureka îşi dădu seama că, nici atunci când îşi dorise cu ardoare să se sinucidă, nu voise să moară. *Asta* chiar şi-o dorise; să scape de o identitate fixă, de şansa de a fi mai multe lucruri deodată – o ticăloasă, o nimfa, o artistă, un înger, o sfântă, un gardian de la magazin, un tiran, un băiat, îşi dorise să se elibereze de îngustimea cu care lumea ei o definise: „Eureka Boudreaux“. Îşi dorise să fie liberă.

Vederea i se înceţoşă. Disperarea lui Atlas se suprapuse peste a ei. Mintea care controlase o mie de alte corpuri nu ştia cum să scape de cea care îl controla pe al lui. Mâinile lui apucară cadavrul ei. Îşi vărsă furia pe acesta.

Degetele lui o apucară de gât, sfâşiindu-i pielea şi frângându-i cartilajul gâtului. Pumnii lui tăbărâră pe coastele ei fragile, rupând ce vindecase alifia vrăjitoarelor. Eureka nu-l opri; ştia că nimic n-avea să-i mai aducă trupul înapoi. Ea se relaxă în furia lui, curioasă să afle când şi cum avea el să obosească.

Se înşelase crezând că acesta nu avea sentimente. Când emoţiile lui Atlas erupseră, îl conduseră, aşa cum îndrăgostirea de Ander o condusese pe Eureka. El cunoştea mânia, dar nu şi opusul acesteia. Eureka urma să îl ghideze şi mai mult spre bucuria care avea să-l omoare – şi, spera ea, să ridice mai sus sufletele din împlinire.

Dar, mai întâi, trebuia să-şi ia un ultim rămas-bun.

33

CASCADA

Eureka înotă spre atelierul de valuri în calitate de rege.

La fiecare câteva secunde, vederea i se înceţoşa, iar oceanul tremura de furia lui Atlas. Singurul mod de a-i ţine la distanţă gândurile şi de a le ridica pe ale ei deasupra recifului era să se concentreze asupra intenţiei de a ajunge la Delphine. Curând, Eureka reuşi să-i oprească mintea lui Atlas timp de un minut. Apoi, vreme de trei minute.

Ieşi la suprafaţă ca să respire, merse prin apă. Se antrenă să vorbească în mod coerent.

„Aproape c-am terminat cu tine“, spuse ea.

Ea scrută plaja. Muntele vrăjitoarelor bârfitoare se ivi înainte. Credea că avea să ajungă mai aproape de Delphine, dar nu vedea valul suspendat. Puse piciorul lui Atlas peste un banc de nisip şi se ridică în picioare, cufundată până la piept în ocean.

Fulgerul lovi apa la şase metri în faţă. Dar cerul de deasupra era senin. Ceva auriu plutea pe valuri. Orice ar fi fost, cauzase acel fulger. Eureka înotă intr-acolo şi descoperi războiul de ţesut al lui Delphine.

Antrenă privirea remarcabilă a lui Atlas pe plajă. Corpul gol al unui băiat zăcea pe nisip. Era Brooks? Nu. Pielea băiatului era argintie – era un robot-fantomă. Înotă înainte, târând privirea lui Atlas peste un alt robot, de asemenea întins pe mal, perpendicular pe direcţia primului. Curând, numără mai mulţi roboţi. Şapte dintre ei erau întinşi, nemişcaţi pe mal. Corpurile lor fuseseră poziţionate intenţionat, cu membrele întinse în unghiuri ciudate, pentru a crea, în mod colectiv, un model.

Sau, mai degrabă, fiecare corp fusese întins ca să

formeze o literă. Roboţii-fantomă formau un cuvânt.

Chiar dacă Eureka nu mai văzuse scrisul labirintic din Atlantida de pe paginile *Cărţii iubirii,* intuiţia ei de fată a Şirului Lacrimilor avea să decodeze mesajul din nisip. Cuvântului îi lipsea o literă, dar reuşi să-i înţeleagă sensul.

Transcrierea părea să semene cu *Eur-ee-ka.*

Era cuvântul atlant pentru *bucurie.*

Atlas urlă, iar Eureka îşi simţi conştiinţa aruncată înapoi în el. Văzu doar alb şi ştiu că urma să fie din nou ţintuită pe coral în clipa în care Atlas ţipă:

— Delphine!

Eureka îşi împinse mintea înainte spre locul din care putea să-i manipuleze corpul lui Atlas. Se concentră ca el să-şi dea un pumn în faţă. Când reuşi, nu simţi nicio durere, dar ştiu că el o simţise, după felul în care gândurile îi dispărură, iar vederea ei spre plajă reveni.

— Nu mă face să te rănesc din nou.

Cuvintele ei sunară clar în gâtul lui, exprimând tonul pervers pe care intenţionase să-l folosească.

Mişcarea de pe creasta unei dune de nisip – din apropierea palmierilor pictaţi turcoaz de vederea lui Atlas – îi captă atenţia Eurekăi. Un robot-fantomă îl alerga pe un altul. Corpurile lor erau identice, dar robotul care îl urmărea era deosebit: în momentul în care sări să-i prindă picioarele celuilalt robot şi să-l doboare în nisip, Ovid purta trăsăturile lui Solon.

Acesta era cel care scrisese mesajul pe nisip. Îi ascunsese semnificaţia numelui ei până acum, când fata putea să o folosească. Însemna că el încă mai credea în ea?

Celălalt robot se zbătu, apoi se urcă pe pieptul lui Ovid şi se luptă să-i blocheze braţele. Degetele lui căutară prin nisip şi găsiră o piatră grea. Eureka îi ţinu respiraţia lui Atlas când robotul îl lovi pe Ovid în cap cu bolovanul.

Săriră scântei. Eureka nu-i vedea faţa lui Ovid strivită sub bolovan; era băgat adânc în nisipul ud. Ea nu ştia dacă roboţii-fantomă mureau, dar îşi imagină că Ovid nu avea să se mai ridice.

Când victoriosul se ridică din carnajul de oricalc, braţul

lui Ovid alunecă spre faţa oponentului şi îi atinse obrazul, o mângâiere uşoară. Apoi, îşi băgă două degete sub maxilarul robotului şi le răsuci în gaura cheii care avea forma infinitului, despre care Eureka ştia că-i marca gâtul. Robotul-fantomă îngenunche pe pieptul lui Ovid, ca într-o îmbrăţişare. Niciunul dintre ei nu se mai mişca.

— Delphine! strigă gura lui Atlas. Ea te va trăda…

Pentru a-l face să tacă, Eureka îi tăie obrazul lui Atlas cu pumnalul din coral.

În capătul îndepărtat al plajei, unde fusese cândva atelierul de valuri, Delphine stătea întinsă pe spate. Valurile îi loveau cu un pleoscăit părul lung. Brooks era călare pe ea, o poziţie erotică şi şocantă, care străbătu falia dintre mintea Eurekăi şi cea a lui Atlas.

Dar ceva separa corpul celor doi. Eureka trebui să se apropie ca să vadă ce era. Plonjă înapoi în ocean, folosindu-se de toată viteza lui Atlas când înotă.

— Delphine! strigă Atlas de îndată ce Eureka ieşi la suprafaţă.

Pumnalul ei îi tăie şi celălalt obraz. Sângele curse în apă.

La auzul vocii lui Atlas, Brooks îşi ridică privirea. Ochii lui se întunecară cu o ură de care Eureka îşi aminti că nu îi era menită.

Brooks o ţintuise pe Delphine pe plaja de sub aceeaşi cascadă în care el fusese închis, cândva, în atelierul ei de valuri.

— Unde este Eureka? întrebară Brooks şi Delphine la unison.

— Este moartă, îi spuse Eureka despre ea celui mai bun prieten al ei.

— Nu, zise Brooks.

Cascada căzu din mâna lui. Scoase fum, clocoti şi dispăru în ocean.

Delphine îl împinse într-o parte şi împroşcă apa spre Atlas. Pielea ei era toată o rană, mov-verzuie. Părul îi era un cuib încâlcit, lipit de obraji, iar rujul ei roşu i se întinsese într-un roz-deschis, care îi ajungea la bărbie.

— Eu decid cine este mort, spuse ea.

În noul ei corp, Eureka se ridică deasupra lui Delphine. Era uimită cât de delicată şi de fragilă părea făuritoarea de fantome. O apucă pe Delphine de ceafa, se apropie de buzele ei roz şi o sărută cu pasiune pe gură.

Eureka nu avea corp ca să simtă durere, dar simţi durerea puternică explodând în Atlas când mintea îi fu aruncată înapoi, în adâncurile fiinţei lui. Apoi, avu viziunea de care se temuse de când hotărâse să o sărute pe Delphine până la moarte: o peşteră din apropierea unui şir muntos şi ploios. Un foc strălucitor în sobă. În aer, o dragoste densă ca mierea. Un bebeluş gângurind la sânul mamei sale. Iar apoi, într-o clipă, copilul dispăru. Înfăşurat într-o pătură din blană de vulpe, ascuns în braţele unui tânăr. Bărbatul coborî în fugă muntele, spre o altă lume.

„Leander… Întoarce-te… Copilul meu…“

Suferinţa de început a lui Delphine curse în nişele minţii Eurekăi. Trebuia să-i dea putere fetei în timp ce o absorbea, aşa cum o ucidea pe Delphine. Asta se întâmplase când Eureka le sărutase pe celelalte fete. Dar acest lucru era diferit, foarte intim, ca pierderea Dianei pentru a doua oară.

Aceasta era originea tuturor lucrurilor pe care Eureka le ura la propria ei persoană. Ea era sursa întunecimii fetei şi potopul ei. De asemenea, era cel mai apropiat membru al familiei, Şirul Lacrimilor şi sângele ei. Nu avea cum să respingă sau să accepte această legătură – ambele se petreceau simultan. Eureka şi Delphine îşi aparţineau una alteia. Amândouă trebuiau să moară.

Ea o ţinu în braţe pe făuritoarea de fantome, o sărută şi mai apăsat, cu mai multă pasiune. Simţi corpul lui Atlas leşinând. Pleoapele lui Delphine zvâcniră. Venele ei se aprinseră ca fulgerul, iar pielea îi începu să fumege. Carnea arsă bolborosi de-a lungul corpului ei ca nişte râuri de smoală. Atlas ţipă când buzele şi mâinile lui simţiră arsurile, dar Eureka nu-i dădu drumul.

Făuritoarea de fantome se prăji din interior. Eureka nu se opri din a o săruta până când ea nu se înmuie în braţele

lui Atlas şi, în cele din urmă, rămase nemişcată.

În cele din urmă, Eureka retrase buzele lui Atlas şi scăpă corpul înnegrit şi sfârâind al făuritoarei de fantome în apă. Bucăţi din ea plutiră în depărtare. Pentru o clipă, Eureka îşi puse întrebări în legătură cu soarta fantomei lui Delphine.

— Există o moarte pe care nu o decide făuritoarea de fantome, spuse Eureka şi şterse sărutul lui Delphine de pe buzele ei.

Mâini aspre o împinseră pe ea – pe Atlas – atât de puternic, încât Eureka pică pe spate, în apă. Brooks sări pe Atlas, îşi înfăşură mâinile în jurul gâtului regelui. Mintea Eurekăi se întunecă din cauza lipsei de oxigen.

— Brooks! gâfâi ea. Eu sunt.

— Ştiu cine eşti.

El o scufundă sub apă.

— Sunt Eureka! scuipă ea când ieşi la suprafaţă. Îl controlez pe Atlas, aşa cum te-a controlat el. Încetează! Sunt pe cale să…

O scufundă din nou. Ea nu voia să se lupte cu el, dar trebuia să o facă. El nu putea să-l înece pe Atlas înainte ca ea să verse lacrima care i-ar fi eliberat pe morţii pierduţi în zadar. Ea îl lovi cu putere în vintre. Brooks se clătină înapoi, iar Eureka ieşi la suprafaţă ca să respire şi-l găsi în genunchi, respirând greoi.

— Dacă n-aş fi eu, aş şti că te-ai născut la ora nouă şi jumătate după-amiază, la solstiţiul de iarnă, după ce ai supus-o pe mama ta la un travaliu de patruzeci şi unu de ore?

Brooks se îndreptă, holbându-se în ochii lui Atlas.

— Aş şti că voiai să fii navigator, deoarece plănuiai să călătoreşti pe mare în jurul lumii, după terminarea colegiului şi nu voiai să pui capăt explorării? Aş şti că ţi-e teamă de *montagne russe,* deşi nu ai recunoscut-o niciodată, chiar dacă ai stat lângă mine de fiecare dată când am mers cu unul? Sau că ai sărutat-o pe Maya Cayce la petrecerea familiei Trejean? Ea şterse faţa udă a lui Atlas. Cat mi-a spus. Nu contează.

— Este un truc.

Lacrimile se iviră în ochii lui Brooks. Nu de tristeţe, simţi ea, ci în speranţa că *nu* era un truc, că Eureka nu dispăruse cu adevărat.

— Aş şti că ai luat lecţii de teatru timp de trei ani deoarece eu eram înnebunită după domnul Montrose? Sau că ţi-e teamă că tatăl tău a plecat din cauza ta, dar că nu ai vorbit niciodată despre asta, pentru că întotdeauna ai văzut binele din rău? Chiar şi atunci când sunt un nor de ploaie? Ea se opri ca să răsufle. Dacă aş fi fost Atlas, aş fi ştiut cât de mult te iubeşte Eureka Boudreaux?

— Toată lumea ştie asta.

Brooks schiţă cel mai scurt zâmbet. Ea puse mâinile lui Atlas pe inima lui.

— Te rog să nu-l omori. Dacă o faci, nu voi avea şansa să îndrept lucrurile.

Brooks se apropie cu greu prin apă. Când se aflară la câţiva centimetri distanţă, închise ochii. Îi strânse mâna lui Atlas, care era puternică şi musculoasă, ca a unui tânăr. Îi dădu drumul şi îşi aduse mâna în apropierea feţei lui Atlas, dar nu o atinse. Când deschise ochii, Eureka îl privi cum se chinuia să-i vadă spiritul.

— Acum ce urmează, fată rea? întrebă el.

Ea râse cu o uşurare neaşteptată.

— Ai fost în interiorul Împlinirii…

Brooks dădu din cap, dar păru să ezite să dezvolte sau să-şi amintească.

— Delphine te-a adus înapoi cu o lacrimă specială. Dacă aş putea face la fel din Atlas, aş putea să îndrept unele lucruri pe care le-am stricat. Aveai dreptate, pentru mine nu există cale de scăpare, dar poate că există speranţă pentru restul lumii.

Vederea ei se înceţoşă şi nu-l mai văzu pe Brooks. Crezu că era Atlas care ieşea la suprafaţă, dar îşi dădu repede seama că altcineva îi împărtăşea acum trupul.

— Credeai că voi muri şi voi dispărea, pur şi simplu? Delphine vorbi prin Atlas cu o voce lentă şi îngrozitoare. Eu sunt păpuşarul. Eu am ultimul cuvânt. Dintotdeauna, eu

am fost cea care trebuia să completeze povestea.

Eureka preluă controlul vocii lui Atlas.

— Eu ştiu cum se termină povestea ta.

Se luptă cu Delphine pentru vederea lui Atlas. Brooks era o zvâcnire slabă şi distantă de lumină, la capătul unui tunel întunecat.

— Ţi-ai făcut un duşman din bucuria celorlalţi oameni, pentru că te ameninţă. Dar i-o redau lui Atlas. Îl voi face să simtă atât de multe, încât va repara lucrurile groaznice pe care le-am făcut noi două.

Atlas râse cu răutatea rece a lui Delphine.

— Nu eşti capabilă să faci asta.

Făuritoarea de fantome reînvie cea mai acută îndoială, pe care Eureka o crezuse nimicită pe reciful de corali. Tristeţea fetei cauzase atât de multă durere! Cum ar fi putut cineva să fie atât de bucuros încât să repare asta? Frica îi trimise mintea Eurekăi învârtindu-se spre coralul mort, alb şi ascuţit, dar, chiar înainte de a-i mutila gândurile, vederea i se limpezi pentru moment…

I se păru că-l văzu pe Brooks luând pumnalul din mâna lui Atlas.

„Nu o face“, încercă ea să-i spună, dar pierduse controlul asupra vocii lui Atlas.

Apoi, Atlas ţipă şi ceva strălucitor se apropie de mintea Eurekăi, ceva ce nu mai văzuse până atunci. Se simţea – chiar dacă ea nu percepea – ca şi cum cineva ar fi luat-o de mână. Brooks ieşi din corpul său şi intră, la rândul lui, în Atlas.

„Nu trebuia să fii aici, Brooks.“

„Trebuie să fiu cu tine – îl simţi peste tot în jurul ei – până la sfârşitul lumii şi înapoi.“

Era sfârşitul lumii şi poate că şi începutul. Brooks o găsise pe Eureka atunci când ea avea nevoie, mai mult decât oricine altcineva, de susţinere.

Bucuria gâlgâi în spatele gâtului lui Atlas. Din rigiditatea corpului său, Eureka simţi că regele nu plânsese niciodată. Lacrimile ei, care se iviră în colţurile ochilor lui, erau bucuroase – dar, de asemenea, vulnerabile şi triste, arzând

de dorinţă şi de optimism.

Nicio emoţie nu era pură. Bucuria era întristarea întoarsă pe dos, iar întristarea era bucurie în altă lumină şi nimeni nu putea să le simtă pe rând. Probabil că lacrimile pe care le vărsase ea când inundase lumea făcuseră ceva bun pe undeva, deoarece erau lacrimi izvorâte din dragostea pentru Brooks. Acelea erau lacrimile care aduseseră înţelepciunea lui Solon în viaţa ei, care îi permiseseră lui Cat şi gemenilor să-şi descopere darurile. Erau lacrimile care îl eliberaseră pe Ander de legăturile cu Originarii.

„Continuă.“ Ea simţi îndemnul lui Brooks, cu toate că era conştientă că el ştia că ea nu ar fi avut cum să se oprească. Mintea ei era o cascadă de amintiri: gemenii care se dădeau într-un leagăn sub bolta cerului de un albastru pudră. Diana care se furişa în spatele tatălui ei în vechea lor bucătărie, adăugând prea mult ardei în supa lui. Rhoda care făcea curat în şifoniere. Eureka, fata care tot traversa în fugă râurile spre apusurile de soare. Căţăratul în copaci pentru a-l întâlni pe Brooks pe creştetul lunii.

Când lacrimile ei atinseră oceanul, despărţiră apa în dreptul taliei lui Atlas. Un val se retrase şi se sparse deasupra capului său. Pentru o clipă, toate cele patru minţi din Atlas înotară ca una singură ca să-i împingă trupul deasupra suprafeţei mării.

Dar marea nu mai era mare. Era un câmp de narcise albe care înfloreau, de boboci care se înălţau încâlcindu-se tot mai sus, în fiecare moment, tulpini care creşteau sălbatic de-a lungul ţărmului, plantându-şi rădăcinile printre membrele roboţilor-fantomă vacanţi.

Apoi, bobocii înfloriră în oameni, care se întoarseră unul spre celălalt, suflete vechi într-o lume nouă care înflorea. Promisiunea unui nou început străluci în ochii tuturor precum roua. Eureka îşi dădu seama că fiecare lacrimă era un labirint de emoţii infinite.

Când un curcubeu îi coloră vederea Eurekăi, înţelese că era martora răscumpărării ei, înflorită în lumea de deasupra. Era liberă. Dar, dacă bucuria ei îl omorâse pe

Atlas, unde era cadavrul său? Şi ce se întâmplase cu minţile fantomatice şi fără trup ale lui Brooks şi ale lui Delphine?

Muntele vrăjitoarelor bârfitoare era sub ea. Fata îi văzu pe gemeni în culorile curcubeului, alergând spre marginea adăpostului vrăjitoarelor. Când văzură grădina nesfârşită de suflete care înfloreau, Eureka simţi sprijinul din râsetele lor.

O fată într-o rochie de un mov strălucitor ieşi din peşteră ca să se alăture gemenilor. Esme zâmbi şi îşi mângâie gâtul în locul în care strălucea o perlă neagră irizată, pe un lanţ din argint. Fumul se ridică din perlă, iar Eureka înţelese întunericul prins înăuntru. Delphine şi Atlas se întorseseră într-o nouă suferinţă, cristalizată într-un giuvaier. Profeţia Şirului Lacrimilor era completă şi nu avea să mai însoţească nicio inimă, în afară de cea a lui Esme.

La mică distanţă de vrăjitoare şi de gemeni, Ander stătea singur. Se uita la ce făcuse Eureka şi îşi ştergea lacrimile. Ea îşi dori ca dragostea lor să fi urmat un alt curs, unul în care Eureka încă ar fi fost alături de el, dar, uneori, durerea era o replică a iubirii. Când Ander se linişti, ea speră că bucuria avea să-şi găsească loc în amintirile lui despre ea.

Curând, văzu inelele Atlantidei. Bărci imense din lemn se împrăştiau peste albastrul strălucitor al golfului de dincolo de insulă. Eureka o văzu pe Cat la cârma uneia dintre acestea, flirtând cu un marinar. Şi, mult în spatele acelor bărci, se înălţau lumi noi, care se ridicau la viaţă, ţărmuri care se aglomerau cu suflete pe care Eureka nu le cunoştea şi pe care nu avea să le cunoască niciodată. Tatăl ei trebuia să fie acolo, deşi nu-l vedea, împreună cu restul sufletelor ţinute cândva captive de lacrima ei. Se întrebă dacă Trenton îşi amintea tot ce se întâmplase, cum ultimul lui mesaj pentru Eureka îşi spuse cuvântul în ceea ce privea salvarea lumii. Ea încercă să-l lase să plece cu dragoste, tot aşa cum o făcuse şi el.

Apoi, Eureka se trezi în curcubeu. Era o amintire a ceva

tulburător care tindea spre cer, peste un stol de porumbei. Ea ştia că se întindea spre Diana şi că, în curând, aveau să fie din nou împreună, explorând norii de mărgăritar ai Raiului.

„Mai vii cu mine?“ Brooks o găsi pe benzile de culori pe care Eureka socotea că le urcase singură. Prima dată se gândi la numele lui, ceea ce se întâmpla arareori.

„Până la capătul lumii şi înapoi, Noah.“

MULŢUMIRI

Mulţumiri eterne cititorilor mei: v-aţi deschis inimile în faţa Eurekăi şi v-aţi împărtăşit deschis propriile poveşti de dragoste. Sunt întotdeauna aici pentru voi.

Lui Wendy Loggia, a cărei încredere în această poveste a alimentat-o pe a mea. Lui Beverly Horowitz, ale cărei observaţii sunt precum pietrele preţioase. Laurei Rennert, al cărei sfat transformă cel mai înalt munte în panta uşoară a unui deal. Celor care au lucrat această carte la Random House şi Andreei Brown – sunt onorată să lucrez cu nişte profesionişti. Lui Blake Byrd, care m-a luat în călătoria cu vaporul care a inspirat-o pe cea a Eurekăi. Mariei Synodinou din Atena, pentru convingerea ta în legătură cu Atlantida. Lui Filiz, de la Sea Song Tours din Ephesus, pentru o după-amiază mistică. Lui Tess Hedlung şi Lilei Abramson, pentru că m-au conectat cu ceea ce contează. Elidei Cuellar, pentru cantitatea esenţială de linişte.

Familiei mele, care îmi cunoaşte rutina şi care mă iubeşte în ciuda zarvei generate de aceasta. Matildei, pentru o viziune nouă. Şi lui Jason, pentru că a explorat alături de mine toate minunatele fructe ale dragostei.

DESPRE AUTOARE

LAUREN KATE este autoarea ale cărei cărţi din seriile *Lacrima* şi *Damnare* s-au vândut cel mai bine pe plan internaţional. Cărţile ei au fost traduse în peste treizeci de limbi. Locuieşte în Los Angeles. Vizitaţi-o on-line pe laurenkatebooks.net.